

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 33
ΑΘΗΝΑΙ, 10 ΜΑΪΟΥ 1947

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Διεύθυνσις Συντάξεως
ΣΠ. ΜΕΤΑΞΑΣ Π. ΓΡΟΥΜΠΟΥΝΗΣ Ι. ΜΕΤΑΞΑΣΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΡΑΔΙΟΦ. ΣΤΑΘΜΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ ΛΟΝΔΙΝΟΥ Κ.Λ.Π.
ΓΡΑΦΕΙΑ: Έλ. Βενιζέλου 41 (Μεγαρόν Νικολοπούδης - Β' δρόμος) Τηλέφ. 29.237. - Τιμή φύλλου δρ. 1000

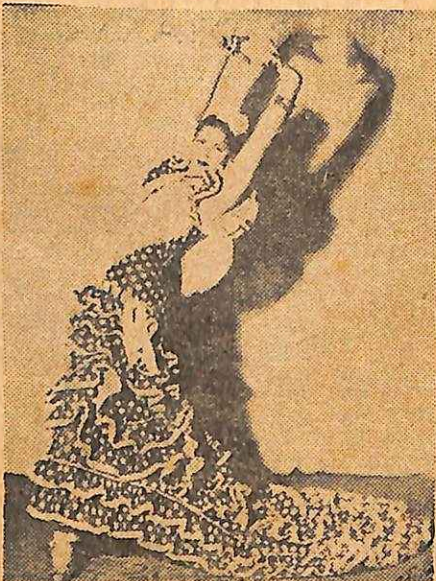
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Έσωτερικόν ετήσιον. 60000. Έξωμ. 30000 Γρμ. 15000. Έξωτερον Έτησιον Ε6. \$ 24. Έξωμ. Ε3 \$12. Γρμ. Ε1½ \$ 6

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΑ

Μαρία δὲ Μοντίχο

ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΙΓΑΤΟΥ ΜΑΣ ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

Τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς αὐτοκοῦ
τείρας Εὐγενείας σὲ μιὰ Ἰσπανίδα χο
ρευτρά που χαλαρεῖ τὸν κόσμον κάθε
δράδου στὴν «Ἀρζεντίναν». Ἀκόμα μιὰ
καλλιτεχνικὴ τέχνη, που χρῶστούμε
στὸ ξάνοιγμα τῶν κυκτερινῶν κέντρων
στοὺς ξένους καλλιτεχνικοὺς ὀρίζοντες!

Μποροῦν νὰ λένε ὅτι θάλουν οἱ κέρβε
ροι τοῦ συναλλάγματος. Κι μποροῦν
νὰ φέρουν ὅσες θέλουν ἀποκαλίες
στοὺς ἐπιχειρηματίες, ὅταν προσπα
θοῦν νὰ μετακαλοῦν στὴν Ἑλλάδα νύ
μερα ἀπὸ τὴς Εὐρωπαϊκῆς καὶ Ἀμερικῆς
νικῆς πόλεως. Χάρης στὴς προσπάθειες
τῶν εἰδωμε τελετωλῶν στὴν Ἀθήνα με
ρικοὺς καλλιτέχνες καὶ καλλιτέχνιδες
τῆς προκοπῆς, τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ
χοροῦ: Τὸ Γκεταρό, τὴ Ρόζα Σεράνο,
τὴν Ἄννα Σοπέλ καὶ τὴ Μαρία δὲ
Μοντίχο. Καὶ ἀεῖζει νὰ ἐνθαρουνθῇ νο
μίζομεν, ἡ τάσις αὕτη.

Ποιά εἶναι τὰ ἐπιχειρήματα τῶν κερ
βέρων: "Ὅτι αὐτοὶ οἱ ξένοι καλλιτέ
χνες... θγάδουν συναλλάγμα ἀπὸ τὴν
Ἑλλάδα! Τί ἀστειότητες!... Τὰ συμ
βόλαιά τους δὲν γίνονται σὲ λίρες, ἀλ
λά σὲ δραχμές. Καὶ εἶναι συνήθως ἡ
πληρωμὴ τους τόσο πενιχρή, ὥστε, πολ
λὲς φορές, μόλις τοὺς ἀρκεῖ νὰ ἔχουν
ἐδῶ. Ἀλλ' ἂν συμβῇ νὰ τοὺς πρσι
σέψῃ καὶ κάτι θὰ πωλήσουν διάφορα
πράγματα ποὺ βρίσκουν φθηνὰ στὴν Ἀ
θῆν καὶ θὰ συντελέσουν καὶ αὐτοὶ
στὴν κίνησι τῆς νεκρῆς ἀγορᾶς μας.
Αὐτοὶ εἶναι οἱ φοβεροὶ ἐξαγωνεῖς συν
αλλάγματος!... Ἄν ὅμως ἐπενδύουν,
πραγματικά, ὅτι τοὺς περισσεύει σὲ
λίρες, καὶ τὴς θγάδουν ἀπὸ τὴν Ἑλλά
δα; Εἶναι ὁ λόγος — ἡ μάλλον ὁ φό
βος — αὐτὸς ἀρεκτός γιὰ ν' ἀπαγο
ρεύουν στοὺς ἐπιχειρηματίες νὰ φέρῃ

νοὺν στὴν Ἀθήνα ξένα νοῦμερα: Ποέ
πει νὰ εἶνε κανεὶς ξένος καλλιτέχνης γι
νὰ θγάλῃ συναλλάγμα: Ὁ καθένας
μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκο
ρῶς ἔχουμε ὕψηλῃς προστάσις τοῦ
συναλλάγματος καὶ σχετικὴ ἀσυντομία.
"Ἄς ἔχῃ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια τῆς!

Μετὰ τὴν παρένθεσι αὕτη ἄς ἐνα
γυρίσω στὸ θέμα μου. Ἡ Μαρία δὲ
Μοντίχο εἶναι μιὰ ὥρασι καὶ ἐπιτωμέ
νη χορεύτρια ἀπὸ τὴ Μαδρίτη, που ἀρ
κεῖ νὰ ἐμφανισθῇ στὴν αἴθουσα καὶ νὰ
κροτάλῃ τὴς καστανιέτες τῆς γιὰ νὰ
προκαλέσῃ θίελλα ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ
ὥρασι Ὅτερό, ἡ μεγάλη συμπατριώτις
τῆς τῶν ἀρχῶν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος,
που εἶχε ξετρελλάνῃ τὴν Εὐρώπην καὶ
ἐκε κατακτήσει, μετὰ τὸ Ρωσικόν, αὐτὸν
τὸν Γερμανὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμο,
νὰ τὸ «φαντάγκο» τῆς συνήθιζε νὰ λήπ
στα νεοσμάτα τῆς, ὅταν τὴ ρωτῶσαν
γιὰ τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας τῆς:

— Ὅταν ἐχόρευα δινόμενα σ' ὅλη
τὴν αἴθουσα!

Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μετὰ τὴ Μαρία
δὲ Μοντίχο. Ἡ ἐμφάνισις τῆς καὶ ο χο
ρεὺς τῆς ἔχουν κάτι τὸ παρθενικὸ τὸ
ἀέθω, τὸ σχεδὸν παιδιδάσκει. Εἶναι,
ἄλλωστε παιδί: Δεκαεπτὰ χρόνων μό
λις. Κι' ἂν ἔγινε, πρὶν προσέδωσιν κα
λὴ—καλὰ, ν' ἀρχίσῃ νὰ ζῇ, πρσιγνώ
στη ἕνα ἄστρο τῆς χορευτικῆς τέχνης,
που ἀνατέλλει στὸ καλλιτεχνικὸ στερε
ωμα τῆς πατρίδος τῆς, δὲν τὸ χρῶσται
στὸ σεξαπτηλικὸ γρώμα τοῦ χοροῦ τῆς,
ἀλλὰ στὸ καθαρὸς χορευτικὸ τῆς δαι
μόνιο. Εἶναι ἰδιοσυγκρασίᾳ κατ' ἐξο
χὴν χορευτικὴ — καὶ ἀπὸ διπλὴ κληρο
νομικότητα.

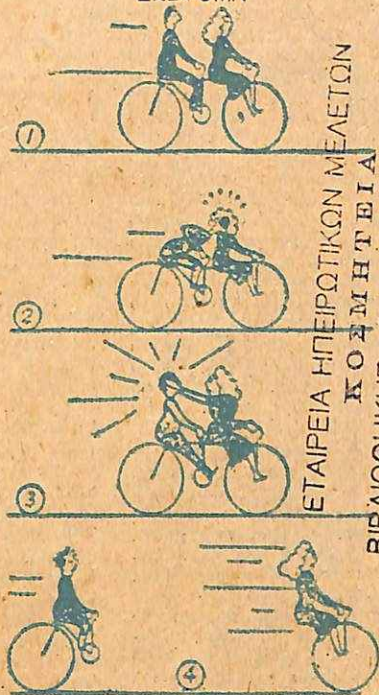
Εἶνε γνωστὸν, ὅτι τὰ δύο ἄκρα
τῆς Εὐρώπης, ἡ ἄκρα Δύσις καὶ ἡ ἄ
κρα Ἀνατολή, ἡ Ἰσπανία, ἡ Πολωνία
καὶ ἡ Ρωσία, ἔχουν τὰ πρωτεῖα στὴν
Τέχνη τῆς Τερψιχόρης — τὸ χορευτικὸ
δαιμόνιο ἀνεπτυγμένον περισσότερο
ἀπὸ κάθε ἄλλο λαόν. Στὴ Μαρία δὲ
Μοντίχο διασπαρύνονται καὶ τῶν δύο
λαῶν οἱ ὀρχηστικῆς ἱκανότητες. Εἶναι
ἀπὸ Πολωνὸν πατέρα καὶ ἀπὸ Ἰσπανίδα
μητέρα. Ἐχεῖ κληρονομίαν καὶ ἀπὸ
τὴς δύο ράτσες τὴ χορευτικὴ παρθε
νισι. Ἡ μικτὴ καταγωγὴ τῆς εἶναι
τυπωμένη στὴν δραση, μορφὴ τῆς:
Λευκὴ, ξανθὴ με μικρὸ στοὺς καὶ ἐν
γυωμιατικὰ τοιμισμένα κατὰ τὸ λαϊκὸ
τύπο. Τὴν περὶ αὐτὴν γι' αὐτὴ: Γῆ λέω
«κόρδικα» (βορεινὴ). Ἀλλὰ κόκκινίζει
διαμαρτυρεῖται, σὺν πεισματῶν καὶ
παιδῶν:

— Μὴ σὰς λείπει — τῆς λέω — τὸ
σιτάχουν δερμα, τὸ μαῖον καλλί. τὸ
σκοῦρο μάτι τὸ παχεῖν χεῖλη, τὰ δυ

ΣΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Ὁ Έρρολ Φλὺν καὶ ἡ Ολί
βια ντὲ Χάβιλαντ,
στὸ ἔργο «Ἐπέλασις Ἀρχαίων»
τῆς Γεωργίας Μπρέι.

ΕΚΔΡΟΜΗ

Ἱστορία χωρὶς λόγια...

νατὰ δόντια τῆς Ἰσπανίδας.

— Ὅταν πάρω τὴς καστανιέτες στὰ
χεῖρά μου — μοῦ λέει — θὰ ἰδῆτε ἂν
εἶμαι Ἰσπανίδα ἢ ὄχι.

Ἡ κουβέντα γίνεται στὸ καμαρίνι
τῆς, στὴν «Ἀρζεντίναν» μιὰ στιγμὴ πρὶν
«νευτεπουτάρη». Μὲ μιὰ φλογατὴ ἀμα
ζόνα καὶ ἕνα μαῖον ἰσπανικὸ καπέλλο
προβάλλει σὲ λίγο στὴν αἴθουσα γιὰ
νὰ δώσῃ τὸ «χορὸ τοῦ ταυρομάχου».
Ὑπογραμμίζει μ' ἀλαφράδα καὶ γὰρ
ὅλες τὴς φιγούρας τῆς ταυρομαχίας,
λυνίζει τὸ σπαθὶ κομῇ τῆς στὰ βελ
κτικὰ τσαλίμια τῶν «φοροέως», μιμεί
ται μετὰ τὸν πρὸ θεατικὸν τρόπο τὴς κι
νήσεις τῶν «μπαντεριλλέρος», ὅταν μὴ
γουν τὰ δέλη τους στὸ σβέρκο τοῦ
τάυρου καὶ τέλος τὴν κίνησι τοῦ «μα
ταδῶ» ποὺ τὸν ἀποτελεῖται μετὰ τὸ
σπαθί. Ζωντανεῖται, ἐξιδανικεύει καὶ
κάνει ἀληθινὸ ποίημα τὸ σίματρός δρᾶ
μα τῆς ἀρέας. Κι' εἰπετα, μέσα σὲ
μιὰ φρενιτῶδα ἐνθουσιασμὸν ἀκτελεῖ
τὴ «σεβιλιάν» ἕνα κλασσικὸν σπα
νικὸ χορό, ποὺ συναρπάζει.

Ἐνα αὐτοκίνητο μᾶς φέρνει, μετὰ καλὴ
συνοτροφία, μετὰ τὴν ἐμφάνισι τῆς στὴν
ἀκτὴ τοῦ Παλαιῶν Φαλήρου. Τὸ φεγ
γὰρ ἐξυλῶνται τὰ πάντα. Μένει ἐκ
στακτικὴ μπουρστὰ στὴν ἀμφορὴ τοῦ
Σαρανικοῦ καὶ τὴ μαγεῖα τῆς Ἀττικῆς
νύχτας:

— Τὴ ὥσφορε εἶν' ὁ τόπος σας! —
λέει νοητευμένη — αὕτη ἡ νύχτα εἶναι
ὄνειρο. Εἶναι εὐτυχισμένη, ποὺ ἀρχα
τὴν καλλιτεχνικὴ μου περιόδεα ἀπὸ
τὴν Ἑλλάδα!

Καὶ σπαίρνει, γιὰ νὰ ἀνασύνῃ βα
θεῖα, νὰ εἰσπνεύσῃ πλατεῖα τὴν ἄλυσιν
τῆς θάλασσας.

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

«μους» ήταν ή απάντησι κι' έ-
κλεισε μ' όρμη την πόρτα πι-
σω της συγκλονίζοντας τó σπí-
τι όλόκληρο. Την πείραξαν βλέ-
πτει τάλóγιό μου. Έγώ καταπι-
άστηκα άμέσως με τά ψάρια.
Και τότε πάλι μου ήρθε μία
φαινή ιδέα: «Άνοιξα την πορ-
τα τοú φαταγωγιού κι' άρχισα
νά φωνάζω τίς γάτες της πολυ-
κατοικίας : «Ψί, ψί, ψί...».
Σέ λίγο — θέλεις με τó ψί, ψί,
ψί, θέλεις με τή μυρωδιά των
ψαριών — μαζεύτηκαν κομμάτι
δεκαριά γάτες. Τότε άρχισα νά
καθαρίζω τά ψάρια μ' ή ελαίρε
κι' προσοχή προσπαθώντας νά
μην αφήσω ούτε ίχνος σπά-
ραχνου.

Ετσι κάθε ψάρι πού καθα-
ρίζα και τó έπλενα καλά - κα-
λά τó ρίχνα στις... γάτες! Έ-
κείνες τ' άρπάζαν με πνóηματα
κι' αυτό μ' εíχαριστουσε πολύ
παρά τó ότι μέσα στά καυ-
θατά της ψυχής μου αίσθανό-
μουν τó δέος πού καταλαμβάνε-
ται τó ζώα όταν νιώθουν νάρ-
χεται ή καταγιγίδα. Τά σπάρα-
χνα και τ' άντερα τών ψαριών
τάβαζα μ' έξαιρετικό γοίστο
σέ μία ώραρίοτατη φρουτιέρα
πού ήταν πάνω στό τραπέζι
της τραπεζαρίας. Κατόπιν έκο-
ψα ένα κομμάτι από μία νταν-
τελλένια κουρτίνα και στόλι-
σα γύρω - γύρω τή φρουτιέρα.
Άφού έκανα κι' αυτό τó ντεκόρ
άνοιξα πρώτα τή βρύση του
μπάνιου κι' ύστερα την πόρτα
και πήγα περίπατο άφίνοντας
όρθανοίχο τó διαμέρισμά κι'
όρθανοίχη τή βρύση του μπά-
νιου. Έγώ γύρισα στό σπίτι
τó βράδυ και βλέποντας από
τó παράθυρο ότι ή γυναίκα μου
δέν είχε επιστρέψει άκόμη ε-
λάνουσα και δέν ξαναγύρισα
πίά πλέον πίσω. Δέν έμαθα ό-
μως άν ξαναγύρισε κι' ή γυ-
ναίκα μου, πού νάναι άγιο τó
χώμα πού πατά».

ΟΥΟΛΚΟΤ ΤΖΙΜΠΣ

**Ή γυναικεία έμφά-
νις τώρα τó Κα-
λοκαίρι**

SKOL : Τó φάρμακο πού
σας προφυλάσσει από τά
έγκαύματα του ήλιου και
δίδει εις τήν έπιζυμίδα
τó καυστόχροον χρώμα
του καλοκαιριού.

Παρελήφθη Φαρμακείον:
Ι. ΒΑΓΕΝΑ, Λυκούργου 7
Τηλ. 30-415

«Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῶσι προσκυνήσαντι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός· καὶ τοὺς προσκυνούντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάννου Δ' 5—42). «Ἄν ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ ἐδόθησαν εἰς τὸν θεράποντον τοῦ Κυρίου Μωϋσῆν, διὰ θεοκαρᾶκτων γράμμάτων, αἱ ἐντολαὶ αἱ ὅποιαι ἀποτελοῦν τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ, σήμερον, διὰ τῶν ὀλίγων αὐτῶν, νωτέρω λέξουν, αἱ ὅποιαι ἀπηρθύνθησαν παρὰ τοῦ Σωτῆρος πρὸς τὴν Σωμαρετιίδα, διεγράφη σαφῶς καὶ ἠρνηνεύθη πλήρως ἡ ἐννοια τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν ἀρμόζει πληρῶς ἀπογέμεται ἡ πρὸς αὐτὸν λατρεία.

Αἱ δηλώσεις, εἰς ἃς προέβη ὁ Κύριος πρὸς τὴν ἐκείνην παρὰ τὴν πηγὴν τοῦ Ἰακώβ εἰς τὴν πόλιν Σιχάο εἶνε ἐξόχως βωρυσήμαντοι καὶ σπουδαῖαι. Διότι δὲν ἀπίνου καμμίαν θέσιν οὕτε εἰς τὴν κακοπιστίαν ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς διδάσκει καὶ παραδέχεται πρᾶγματα ἐντελῶς διαφορετικὰ ἐκείνων τὰ ὅποια παραδέχεται κῶς πρεσβεύει, ἀλλὰ οὐτε καὶ εἰς τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὴν προσποίησιν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, μὲ μίαν ἐξωτερικὴν ὁσιότητος, ζητοῦν νὰ παραστήσουν εἰς τοὺς ἄλλους τὴν τέλειον τηρητὰ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.

Αἱ βαθύτεραι καὶ αἱ μᾶλλον ἐπιმოχθοὶ θεολογικαὶ ἀναζη-
τήσεις, ἐρμηνευστικαὶ καὶ διαζυγαί, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐκτενέστεραι δι-
δασκαλικοὶ περὶ τῆς ἀριοχρήσεως λατρείας τῷ Θεῷ δὲν ἐν-
δυνήθουν ποτὲ νὰ εἰπουν περισσότερα, οὐδὲ σαφέστερα, καὶ
δὲν κατηγορηματικότερα πράγματα, ἐκείνων τὰ ὅποια ἐγκλεί-
ουν αὐτὴν ἐλάχιστην λέξις : « Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυ-
νοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν ».
Ἰδοὺ ὁ ἀγνωστός Θεὸς τὸν Ἀθηναίων καὶ Ἰδοὺ τὸν συνάμα-
δυνάτον νὰ τὸν ἀποκαλύψουν ἄνευ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θείας ἐν-
πικουρίας, ἄνευ τοῦ θείου ἐκείνου ἔλεους, τὸ ὅποιον θεῶς
προσηκόντως ἀπαραίτητον ὁ Πλάτων, ἵνα ἡ ἀνθρωπότης ἐθεώρη-
σθ διατελοῦσα καθεύδουσα. Τὸ ἔλεος ἤλθε. Καὶ μὴν παύ-
σαν ἐκεῖ, παρὰ τὸ φέρον τοῦ Ἰακώβ τῆς πόλεως Σιχαρ ἡμέ-
ρον τοῦ ἀποκαλυπτήρια τοῦ Ἀγνώστου Θεοῦ : « Πνεῦμα ὁ
Θεός! Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκρημνίσθησαν τὰ εἰδωλα
Διελύθη ἡ ἀχλύς ἡ ὅποια συνεσκοτίζε τὴν παραπαιούσαν ἀν-
θρωπότητα καὶ κατηγυγάζον ὄντως ἡ ἀνθρωπότης ἀν-
φῶς τὸ ἀληθινὸν καὶ τὸ πνευματικόν, τὸ σωστικόν, ἀπὸ τῆς
ψις τοῦ ὁποίου καθίστα τὴν μέχρι τότε θύραθεν σοφίαν ἐπὶ
στατικὴν. ἄπολμον, ἀνιχνεύουσιν πρὸς ὀριστικὴν διέξοδον δι-
ἀπὸ τοῦ σκότους, ἀλλὰ μὴ δυναμένη ἀφ' ἐαυτῆς νὰ ὁδηγήσθ
ἀσφαλῶς πρὸς τὴν ποθητὴν διέξοδον.

Ἄναγκη εἰρηνικῆς καὶ τάξεως, τὰς ὁποίας οὐδεὶς δικαιοῦται ἀντιθέσθαι, καθαρῶς ἀφιερώνουσιν λατρευτικούς τύπους, ἡ δὲ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία ἐπρόβλεψε τοῦτο τὸν τρόπον τὸν πλέον εὐστοχῶν καὶ σοφῶν. Οὐδέποτε δὲ ὁ Χριστιανισμὸς κατὰ τὴν ὥραν τῆς κατ' ἰδίαν ἡ δημοσίας λατρείας του ὀφείλει νὰ λησμονήῃ τὸ «Πνεῦμα ὁ Θεός». καὶ ἐπὶ ταῖς σημείοις αὐτοῦ δὲν ἔμεινεν ἀπληροφόρητος. Διότι, σὺν αἰσέως προσετέθη: «καὶ τοὺς προσκυνούντας ἐφ' ὁ πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν».

«Ἐν ἀληθείᾳ». Κατὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του, παρρησιάζει ἢ ἐξελέγεται ἐκδόχας, χωρὶς ἐξοικονομῆσαι τὸν πραγματικὸν πρὸς ἐκπληρῆσαι οἰωνήδηποτε συμφερόντων κατωτέρως φύσεως, χωρὶς λοβοδορῆσαι ἐκ τῆς εὐθείας ὁδού, χωρὶς προσωπεῖα καὶ χωρὶς συμβιβασμοὺς, διότι, ὥς ἐξηγεῖται, ὁ Πατὴρ «τοιοῦτος ζητεῖ τοὺς ἐστούς ποιοσकुνητάς». «Ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ! "Ὅταν ἀκούωμαι οἱ λόγοι, οὗτοι σήμερον, αἰσθάνεται κανεὶς ὡς ἂν θλίψιν σπείρουν, καὶ μίαν μεγάλην πρηγοσίαν». Ὀλίγην μὲν, ἀναλογιζόμενος πόσον ἀκακὸν εἶνεθα σήμερον ἀπὸ τὰς πνευματικῶν ἀντιλήψεων εἰς τὴν πεπότητα καὶ τὴν ὕλην, καὶ διαπιστώνον πῶσον ἀφιστάμεθα τῆς ἀληθείας θέσαντες τὸ πῆδος καὶ τὴν ἀγνότητα ὡς γυμνοῖα τοῦ βίου μας, ὥς κεντοικὸν καὶ γελῶν τοῦ πολιτισμοῦ μας.

ἅλλ' οἱ λόγονι οὗτοι προσέχουν καὶ μίαν μεγάλην παρρησίαν. Παρρησιάζοντες παρορνοῦντες ἃ τῆς σκέψεως ὅτι οἱ λόγονι οὗτοι ἔχουν κήρυος σίτησιν, ἀνιστάσθην καὶ ἀνταρλόγηται. Ὡς τοιοῦτοι δὲ δὲν ἐλέγχθησαν εἰς ἡ καὶ ὡς ἔτινος ἄλλ' ἐλέγχθησαν, ἀλλ' ἡ κατὰ τοὺς μίαν ἡμέραν παρρησιαστικῆς, ἔννοουμένης τῆς τέλους ἐκ μέρους τῆς παρατασιαστικῆς ἀφαιρέσεως. Πρὸς τὴν παρρησίαν προσερχομένην ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι ἀκριβὲς ἡ κατὰ τὴν αἰσάναν τοῦ νῦν οἰσάναν, θὰ καὶν ὅσπερ οἱ λόγονι οὗτοι ἀφαιρέσθην, ἡ κατὰ τοὺς κανὼν τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἡσυχία ἡ ἀμείνων κατὰ τὴν ὁπίσθιν οἱ ἀνθρώποι καὶ τῶ νῦν καὶ πάλιν ἀλλήλοισι προσκυνηταὶ προσερχομένην ἐκ τῆς Πατρὸς ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ.

ΣΤΥΛ. Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

1580-1590-1600-1610-1620-1630-1640-1650-1660-1670-1680-1690-1700-1710-1720-1730-1740-1750-1760-1770-1780-1790-1800-1810-1820-1830-1840-1850-1860-1870-1880-1890-1900-1910-1920-1930-1940-1950-1960-1970-1980-1990-2000-2010-2020-2030-2040-2050-2060-2070-2080-2090-2100-2110-2120-2130-2140-2150-2160-2170-2180-2190-2200-2210-2220-2230-2240-2250-2260-2270-2280-2290-2300-2310-2320-2330-2340-2350-2360-2370-2380-2390-2400-2410-2420-2430-2440-2450-2460-2470-2480-2490-2500-2510-2520-2530-2540-2550-2560-2570-2580-2590-2600-2610-2620-2630-2640-2650-2660-2670-2680-2690-2700-2710-2720-2730-2740-2750-2760-2770-2780-2790-2800-2810-2820-2830-2840-2850-2860-2870-2880-2890-2900-2910-2920-2930-2940-2950-2960-2970-2980-2990-3000-3010-3020-3030-3040-3050-3060-3070-3080-3090-3100-3110-3120-3130-3140-3150-3160-3170-3180-3190-3200-3210-3220-3230-3240-3250-3260-3270-3280-3290-3300-3310-3320-3330-3340-3350-3360-3370-3380-3390-3400-3410-3420-3430-3440-3450-3460-3470-3480-3490-3500-3510-3520-3530-3540-3550-3560-3570-3580-3590-3600-3610-3620-3630-3640-3650-3660-3670-3680-3690-3700-3710-3720-3730-3740-3750-3760-3770-3780-3790-3800-3810-3820-3830-3840-3850-3860-3870-3880-3890-3900-3910-3920-3930-3940-3950-3960-3970-3980-3990-4000-4010-4020-4030-4040-4050-4060-4070-4080-4090-4100-4110-4120-4130-4140-4150-4160-4170-4180-4190-4200-4210-4220-4230-4240-4250-4260-4270-4280-4290-4300-4310-4320-4330-4340-4350-4360-4370-4380-4390-4400-4410-4420-4430-4440-4450-4460-4470-4480-4490-4500-4510-4520-4530-4540-4550-4560-4570-4580-4590-4600-4610-4620-4630-4640-4650-4660-4670-4680-4690-4700-4710-4720-4730-4740-4750-4760-4770-4780-4790-4800-4810-4820-4830-4840-4850-4860-4870-4880-4890-4900-4910-4920-4930-4940-4950-4960-4970-4980-4990-5000-5010-5020-5030-5040-5050-5060-5070-5080-5090-5100-5110-5120-5130-5140-5150-5160-5170-5180-5190-5200-5210-5220-5230-5240-5250-5260-5270-5280-5290-5300-5310-5320-5330-5340-5350-5360-5370-5380-5390-5400-5410-5420-5430-5440-5450-5460-5470-5480-5490-5500-5510-5520-5530-5540-5550-5560-5570-5580-5590-5600-5610-5620-5630-5640-5650-5660-5670-5680-5690-5700-5710-5720-5730-5740-5750-5760-5770-5780-5790-5800-5810-5820-5830-5840-5850-5860-5870-5880-5890-5900-5910-5920-5930-5940-5950-5960-5970-5980-5990-6000-6010-6020-6030-6040-6050-6060-6070-6080-6090-6100-6110-6120-6130-6140-6150-6160-6170-6180-6190-6200-6210-6220-6230-6240-6250-6260-6270-6280-6290-6300-6310-6320-6330-6340-6350-6360-6370-6380-6390-6400-6410-6420-6430-6440-6450-6460-6470-6480-6490-6500-6510-6520-6530-6540-6550-6560-6570-6580-6590-6600-6610-6620-6630-6640-6650-6660-6670-6680-6690-6700-6710-6720-6730-6740-6750-6760-6770-6780-6790-6800-6810-6820-6830-6840-6850-6860-6870-6880-6890-6900-6910-6920-6930-6940-6950-6960-6970-6980-6990-7000-7010-7020-7030-7040-7050-7060-7070-7080-7090-7100-7110-7120-7130-7140-7150-7160-7170-7180-7190-7200-7210-7220-7230-7240-7250-7260-7270-7280-7290-7300-7310-7320-7330-7340-7350-7360-7370-7380-7390-7400-7410-7420-7430-7440-7450-7460-7470-7480-7490-7500-7510-7520-7530-7540-7550-7560-7570-7580-7590-7600-7610-7620-7630-7640-7650-7660-7670-7680-7690-7700-7710-7720-7730-7740-7750-7760-7770-7780-7790-7800-7810-7820-7830-7840-7850-7860-7870-7880-7890-7900-7910-7920-7930-7940-7950-7960-7970-7980-7990-8000-8010-8020-8030-8040-8050-8060-8070-8080-8090-8100-8110-8120-8130-8140-8150-8160-8170-8180-8190-8200-8210-8220-8230-8240-8250-8260-8270-8280-8290-8300-8310-8320-8330-8340-8350-8360-8370-8380-8390-8400-8410-8420-8430-8440-8450-8460-8470-8480-8490-8500-8510-8520-8530-8540-8550-8560-8570-8580-8590-8600-8610-8620-8630-8640-8650-8660-8670-8680-8690-8700-8710-8720-8730-8740-8750-8760-8770-8780-8790-8800-8810-8820-8830-8840-8850-8860-8870-8880-8890-8900-8910-8920-8930-8940-8950-8960-8970-8980-8990-9000-9010-9020-9030-9040-9050-9060-9070-9080-9090-9100-9110-9120-9130-9140-9150-9160-9170-9180-9190-9200-9210-9220-9230-9240-9250-9260-9270-9280-9290-9300-9310-9320-9330-9340-9350-9360-9370-9380-9390-9400-9410-9420-9430-9440-9450-9460-9470-9480-9490-9500-9510-9520-9530-9540-9550-9560-9570-9580-9590-9600-9610-9620-9630-9640-9650-9660-9670-9680-9690-9700-9710-9720-9730-9740-9750-9760

Ἐξήντα πᾶν—κάτω καινούριον
για κάθε λογῆς ἔργα ὑποβλή-
θήκανε στὸ διαγωνισμὸν ποῦ
προκήρυξε ὁ θάνατος «Θεατρὸν
Τέχνης», θελόντας νὰ ὑεῖ καὶ
νὰ παίξει κ' ἕνα ἔργο ἑλληνι-
κὸ πρὶν νὰ κλείσει τὴ φετεινὴ
θεατρικὴ του περίοδον, μὰ ἡ ἀρ-
μοδία κοιτικὴ ἐπιτροπὴ ἔκρινε
πῶς κανένας τούς δὲν εἶπεν ἄ-
ξιον ν' ἀνεβαστεῖ. Περὶμένα
μιὰν τέτοια ἀπόφασιν, οὐχὶ γιὰ
τὴ πιστεύω πῶς δὲ διαβέβαιον
κανένα ἀξιόλογο θεατρικὸν συγ-
γραφέα, μήτε πῶς δὲν ὑπάρ-
χουν ἔργα τῆς προκοπῆς ποῦ
νὰ μὴν ἔχουν ἀκόμα παιχθεῖ.
Μὰ εἰμουν ἀπ' τὴν ἀρχὴ σίγου-
ρος — καὶ τ' ἀποτελέσμα με-
δικαίωσα — πῶς ὁ διαγωνι-
σμὸς τοῦ «Θεατρὸν Τέχνης» δὲ
δὲν ἔχε καλύτερον ἀπ' ἄλλους πα-
ρόμοιους τυχὴ, γιὰτὶ ξέω —
ἴλοι τοὺς ἔξωρον — πῶς κανέ-
νας «γνωστὸς» συγγραφεὺς δὲ
πέταγεν τὰ ἔργα του σὲ διαγω-
νισμοὺς καὶ πῶς τὰ ἔργα τῶν
«ἀγνώστων» — ὅταν εἶνε κα-
λὰ — κομὰ δὲ βρίσκουν
πομπολία ν' ἀνεβαστοῦν, χωρὶς
νὰ ἵναι ἀπαραίτητο νὰ βοάβου-
ραῖνε πρῶτα σὲ διαγωνισμοὺς.
Βαίνειται ὅμως πῶς ἡ προκήρυ-
ξις τῆς διαγωνισμοῦ εἶχε κά-
ποιον ἄλλο, εὐκόλῳ στὸν ἀσέ-
να νὰ τὸν μοντῆσει, λόγῳ, ποῦ
ἐνάγκασε τὸ θάνατος, γιὰ νὰ
ποδέσσει νὰ παίξει καὶ κάτι
ἑλληνικόν, νὰ θυμηθῇ τὸ «Φιλό-
του τοῦ Λεβάντη» τοῦ δεσπο-
του καὶ καθαυτοῦ δημιουργοῦ
τοῦ νεοελληνικοῦ θεατρικοῦ λό-
γου Γρηγόριον Ξενόπουλου.

Δὲν ξέρω γιατί ὁ κ. Αἰμ.
ουρουμολίος, ὁ εἰσηγητὴς στὸ
ραδιοτὸλόγιο τοῦ «Θεατρὸς
ἐκίνης», προτίησε τὸ «Φόρο
τὸν Λεβάντε» ἀπὸ κανένα ἀν-
τὶ ἔργου τοῦ ἴδιου ἢ ἀλλοῦ συγ-
γραφέα, μὰ δὲν ἔχω καὶ ἀν-
ρόθεση νὰ διαφωνήσω μαζί
του γιὰ τὴν ἐκλογὴ ποὺ κανε.
Γιὰ τὴ κωμωδία τοῦ Σεντοπου-
λου, μ' ὅλο ποὺ παράσκηψε πᾶ-
ν ἀπὸ τὴν πρώτην χορεία ἀπ' τὴν

τοχή που πρωτοπαίγνιέται, διὰ
τοῦ ἀκούει, ἀλλ' ἐκείνη τὴ δρι-
άν της καὶ τὴ φρεσκαδιᾶ της,
ἐπὶ τοῦ προκάλεσε καὶ πάλι το
ἐπίστρο τοῦ κοινοῦ γέλωτος μὲ
ἐν ἐξυπνότοιο διάλογό της,
πολλά της εὐρήματα — ὅ-
μως ἡ χαριτωμένη του ἠγάπη-
σε καὶ τοῦ εἰσιδοῦ σκηνή — καὶ
ἐν ἁπλῇ τεχνικῇ της. Ἄν
ἦτο ἐπὶ τοῦ εἶδος της — καὶ
ἐν ὅττι εἶνε σωστό νὰ τοί-
ς — εἶνε ἔργο πού ἐκπληρώ-
σῃ ἀπόλυτα τὸ σκοπό του. νὰ
προσφέρει δηλοδότην θεατῇ
ἐν καλῇ ποιότητι δῶν
σκέδαση.

Ὁ Ἰωσάβηδ τὸ «Φίλοιο τοῦ Λε-
ντε» ἔχει γὰρ μὰς τρεις νεό-
τους καὶ λαογραφικὰ ἐνδια-
φέροντα, γιὰτὶ μὰς παρουσιάζει
μόνον τὸν τρόπο ζωῆς
καὶ κοινωνίας τῆς Ἀθήνας στὰ
10. μὰ κ' ἔχον ὅσοιο ζα-
ριθμὸν τύπων, τετραπλάσιο. κα-
θημερινὰ καὶ ἀφοσιωμένον στὰ
θέματα τοῦ. πρὸς σήμερον πιὰ
οὐδὲν ὁλόκληρα ἀκούσι καὶ σὴν
κυνθὸ λείπει. Κι ὅπως δυσ-
κολοῦται νὰ πείσῃται ὅτι

10

Ὁταν ὁ κ. Σωῶρτσι
ἦταν ἀκόμη πολὺ νέος ρ
ῆψε τὸν σερ Οὐίλλιαμ
Χάρκοουτ τι θὰ συνέβαι
νε μετὰ τὸν θάνατο τῆ
βασιλίσσης Βικτωρίας τ
Ἀγγλίας. «Ἀκούστε ἀγα
πητέ, Οὐίνστον, τοῦ εἶπα
ὁ γηραιὸς πολιτικός,
τεῖρα μίᾳ μακρᾷ ζωῇ
μὲ πείθει ὅτι δὲν πρόκει
ται νὰ συμβῇ τίποτε».

«Ένας πατέρας ματαιώ-
σε προσπάθεισε να δια-
σώσει το περιοδικό του.
Ο μικρός του γιός το
έλεοπε κάθε στιγμή το
μάλασμα. Στην άπελπι-
σία του ο άνθρωπος έκο-
ψε μιὰ σελίδα του περιο-
δικού όπου υπήρχε ένα
άρθρο του κόσμου κι' α-
πώ τον έσχισε είπε στο
γιό του.

— Πάρε αὐτὸ τὸ χάρτι
ἅμα ταιριάξῃς τὰ κομ-
μάτια θὰ σοῦ δώσω ἕνα
σακέτο σοκολάτα.

Ὁ μικρὸς πῆρε τὰ
οὐμάτια κι' ἔπειτα ἀπὸ
τὰ δευτερόλεπτα λέγει
τὸν πατέρα του :

— Ἦταν εὐκολο! Ἀπὸ
 ἑν ἄλλῃ μεριὰ τῆς σελί-
 ας ἦταν μιὰ γυναῖκα κι'
 ἄς ἀνδρας κι' ἔτσι ἀφοῦ
 κίριαζε ὁ ἀνδρας κι' ἡ
 γυναῖκα ὁ χάρις τοῦ κό-
 μου ἦταν ἐν τάξει.

θημερινῇ συνέντευξιν τῶν
 ὑπογράφεων, ἡ ἀφορμὴ
 πηγῇ τῆς κωμωδίας τοῦ εἰ-
 δώς ἡ ἐπιθυμία τοῦ
 σκηνᾶν Ζακυνθινῷ, ὁμο-
 ιῶν, μὲ τὰ προτεθέντα
 τὰ ἐλαττωτάτα τῶν ὀ-
 ρων τοῦ τόπου τοῦ. Κι-
 λαϊκὸ τοῦτον τύπον, ὅ-
 ὅτερον τὸν ζῶντα νεκρὸ
 ὁ σὸς Πλέσσας, ἐνδράκω
 παρασμένην Παρὰ σκηνῇ
 ὑπὲρ ἐπιτυχίᾳ, ὁ κ. Β. Δ.
 ὁπουλός, ποῦ αὐτὴ τῇ
 ρεῖασθηκε νὰ τοῖσι αἰ-
 ἰὰ πολὺ τὴν ἐστρατησίαν
 ῥοφορὰ τοῦ. Τοὺς ἄλλους
 κράτησαν ἰκανοποιητικὰ
 Ἀμπεττί, ὁ κυρίως Μ.
 ἴδου, Β. Μεταξῆ καὶ Μ.
 ἔργου, κὶ ὁ κ. Ν. Τζόγας
 καὶ Μ. Ταλάνου κὶ ὁ κ.
 ἔργου ὑπογράφουσιν
 ῥολικὰ τὸ στυλιχαισιμὲν
 παίξιμο, ἐνὸς ἀντιθέσε-
 ῖς πολὺ δειχθήκε ὁ κ. Ν.
 ὁπουλός.

Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΖ

100

Τυρίω ἀπὸ τὴν Κύπρῳ...
 Μέσα στὶς λίγες αὐτὲς
 λέξεις κλείνεται ὁλόκληρη

διαίτερα ἐγὼ, ἀπὸ ἑνὸς
 συναίσθημα πᾶν θυμῷ
 γινε μὲ τὴ παρορτάστῃ
 στὴ Λευκωσίᾳ π. γ. :

Εννεύει, υνόναα, Ἑλληνας,
 ποὺ συμβαίνει μετὰ Ἕλληνα, Ὑπὸ
 Ὑπανάτῃ Ἑλλάδα. Καὶ δὲν αἰ-
 νάμεθα σὰ σὸ τόπο σου υἱοῖς
 ὅταν ἀντικρύξῃς τὴν φῶτει-
 ἀνὰ κυπριακὰ ἀκρογιάλια καὶ
 ὀδύσδεμα πούσυνθέτουν ἡ Λευ-
 κωσία ἡ Λεμψοσός ἡ Ἀμμό-
 κωστος καὶ ἡ Λάρνακα, πού δι-
 νυθίζουν με ὥραια ἄστικα κέν-
 τρα τίς φυσικὲς καλλονὲς τῆς
 Πατρίδος. Νωθεῖν, πρὸ πάν-
 των Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ σκίρτημα
 ὧν ψυχῶν. Σὲ συνεπαίρνει
 καὶ σὰ θεωρεῖς ὁ παλιὸς πού
 διατρέχει πέρα ὡς πέρα τὸν
 κυπριακὸν Ὀργανισμόν, Τραγοῦ-
 λὲς εἶναι; Λαχτάρα; Γεν-
 ὶος καὶ μὸς ; Κοινὸς πόθος ;
 Οὐσιαδὸ παραλήρημα ; Δέν
 αἶμα νὰ σὲ πῶ. Δέν ὑπερὸ
 τοῦ τὸ προσδιορίσω, Ζαῖρω μὴ-
 ἄλλα ὅτι, καὶ σὰ μάτια ἀπλῶς
 — καὶ κυττάξῃς — ἀμύλητα —
 — σὰ Κυπριώτῃ ἡ μίαν Κυπρία
 αἰ διαβάσει ἀμέσως ἔξ γραμ-
 μάτων τρεῖς συλλαβὲς μὴ λέ-
 γει ; Ἐννοῖς, Ὁ ὅρος συγκλο-
 ζεῖ ἕως τὰ μύχια τοῦ κάθε κά-
 ποιο. Καὶ στὴν ἀπέχοντι πα-
 ρουσιάζονται φιλόξενη διάθεση
 τὴν Κυπρίαν — ὡλεῖ σὰς
 — ἡ Καλλιμέρα — θὰ ἀκολου-
 θῇ, πάντα ἕνα αὐθόρμητο εἰ-
 ρηνικὲς ἐγκάρδιον «κοπιᾶστε»
 κοινωνοφρεπίζεται ἡ προσμυ-
 νή τοῦ ἀνθρώπου πού λαχταροῦ νὰ
 γῇ σὲ πραγματικὴ ἐνσώκω-
 σιν ἕνα δράμα πού τὸ ἔχει σὰν
 ἀνταστικτὴ ἕως τώρα σύλληψη
 ἀνὴρτο φιλῶντα μέσα στὸ νῦν
 τὴν λαχρὰ του. Δέν ἔχουν,
 ἡς βεβαίῳ καμμιὰ ἐπιτηδεύ-
 σιν τὰ λόγια μου. Χωρὶς κοπεῖς
 τοῦ θέλῃ, μιλώντας γιὰ τὴν
 ὑπὸ τὸν συνεπαίρνει ἀμεί-
 νωτα μὴ κάποια ποιητικὴ τά-
 ρα καὶ τὸν πλημμυρίζει εἰς τὴν
 πρὸς τὴν ζωνήν συγκίνησιν. Πᾶς
 ὅλος τε, γὰρ καὶ κατέγνωσα, ἡ

Κυπριακὴ πρωτεύουσα
 συστάθηκε δὲν μὴ ἐπὶ
 στὴν ἀρχὴ νὰ ἐγκαταστ-
 σὶ ἕνα θέατρο τῆς ἀνθ-
 ρώπου. Προέβρεν λοιπὸν στεγ-
 με ἀφού δὲν ἦτο δυνα-
 τὸν ἄλλοιόν σὶ ἕνα
 γὰρ θεατρικὸ κατάνυ-
 ξιν ἕνα παλὶὸ ὑπόγειο
 ἀπὸν Τουρκομαχαλά,
 ἀπὸ τὸ κέντρο. Ἐξω ὁ
 μέρη πού συγχέει τὸ
 Παράμερα ἀπὸ τίς σ-
 τοὶ πνευματικὸ κοινού
 μὴ ἦσαν ! Ἡρώαν οἱ
 γιὰ νὰ δοῦν θέατρο. Μ-
 σχίσουν ἕνα θέατρον τοῦ
 χειροκροτήσου Ἑλλήνων
 ποιῶν, νὰ ἐπικοινωνῇ
 τὴν Πατρίδα, καὶ ἡλ-
 σκηνικὴν τὴν προσπλῶν-
 τι σὰν προσκύνῃται —
 τοῦς ἡλέκτρον ἐν ἰδέα τ-
 ἐπικοινωνοῦσιν με τὴν
 δα. Μ' αὐτὸ δὲν θέλω
 ρισθῇ πῶς δὲν τοὺς συ-
 νὴ Τέχνην. Ἀντίθετα !
 γὰρ πῶς δὲν ἦσαν στ-
 ῶν καὶ ἐβλεπον τὴν ὁ-
 πού εἶναι στούς ὀνομα-
 ροὺ καὶ Ἀλεξανδρείας
 καὶ εἰς τοὺς πνευματικ-
 ῶν τῶν Ἑλλήνων λογι-
 κῶς πούσαν ἰδιαιτέρως
 τεχνικὲς ἀξιώσεις — ε-
 ἀδῶ γιὰ τὴν Κύπρον
 Ζαῖρα ἀκούει τὴν σὲ
 Κοινόν. Καὶ ἀνσυχῶν
 τὴν τύχη πού θὰ εἶνε τ-
 τῶν μας πού δὲν διδ-
 φοῦ ἔσογ. Δέν διατάσσ-
 ἀκρεβῶς τώρα τὸ πᾶς
 καὶ εἶνα νὰ φοβῶμαι τὴν
 ματικότητα τῶν Κυπρί-
 τῶν. Θὰ ἀναφέρω δύ-
 χαρακτηριστικὰ πρῶτα
 πού δεικνύουν τὸ ὑψηλὸν
 καὶ τὴν ἐκλεκτικότητα π-
 διακρίνει. Λοιπὸν : Ἄ

«ΕΛΘ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 5.

τὸ δραματολόγιον τοῦ θιάσου
μας τὰ ἔργα πού ἐσημείωσαν
ἰδιαιτέρη ἐπιτυχία καὶ στὴ Λευ-
κωσία καὶ στὴ Λευκωσία καὶ
παντοῦ ὅπου ἐδόξαμε στὴ με-
γαλόνησο παραστάσεις ἦσαν
τρία. Τὰ πρῶτα διαλέχτα, πρῶ-
τα διανοητικά, πρῶτα μεγάλης αἰ-
σθητικῆς καὶ δραματολογικῆς
ἀξίας. Ἡ «Ἐντα Γκάμπλερ»
τοῦ Ίβεν, τὸ «Παράξενο Ἰντερ-
μέτζο» τοῦ Εὐγενίου Ὀνήλ καὶ
«Τὸ Πένθος ταίριαζει στὴν Ἡ-
λέκτρα» τοῦ ἰδίου πάλι συγγρα-
φέα. Ἀρεσὰν ὑπερβολικὰ καὶ
τὰ ὑποδεχθῆκαν μὲ ἐνθουσια-
σμό καὶ ὁ κόσμος καὶ ἡ τοπι-
κὴ Κριτικὴ. Τὸ πρῶτο μὲ τὴν
σειρά μου χάριχα καὶ τὴν ἱκα-
νοποίησα δοκιμάσας ὅταν μετὰ
τὴς Παιδικῆς μας τῆς Αἰγύ-
πτου τέτοια ἔργα κατακτού-
σαν καὶ τὸ ἑλληνικὸ Κοινὸν τῆς
Κύπρου, εἶνε ἀδύνατον νὰ πε-
ριγράψω. Τὴν ὥρα πού μὰς χει-
ροκροτοῦσαν οἱ θεαταὶ ἦσαν
καὶ ἐγὼ περήφανοι : «Οὐχὶ γιὰ
τὴν Τέχνη μου. Ἀλλὰ γιὰ τὴν
στάθμην τῶν συμπατριωτῶν μας
πού ἔχουν ὅλα τὰ γνωρίσματα
καὶ τὴς χάρες τῆς Φυλῆς μας
στὴν πρῶτη ἐνότητι ἀνάπτυξ-
τος. Τὸ δεύτερον περιστάσι-
μον εἶνε κάπως εἰδικότερο. Φα-
νεραίνει ὅμως τὴν ἰδιαιτέρη καλ-
λιέργειαν καὶ τὴν ἀπόλυτη ἐνη-
μερότητα τῶν φιλολογικῶν καὶ
καλλιτεχνικῶν κύκλων τῆς Με-
γαλόνησου. Θὰ φανῇ ἴσως πα-
ράξενο ἀλλ' εἶνε ἀκρίβεια.
Κύπριοι Λογοτέχναι μὲ ἔ-
καναν ν' ἀποφασίσω γιὰ τὸ ἔρ-
γο μὲ τὸ ὅποιο θὰ ἐμφανισθῶ
Ξανά μ'προσὶά στὸ ἀθηναϊκὸ
Ξανά! Μὲ ρώτησαν : Δὲν ἔχε-
τε στὰ Ρεπερτορίον σας τὸν
«Δικέφαλο Ἀετὸ» τοῦ Κοκτώ;
Καὶ ὅταν ἀπάντησα ἀρνητικὰ
μὲ κατετόπισαν ἀμέσως ὅτι
πρόκειται γιὰ μιὰ σκηνικὴ δημι-
ουργία μὲ ξεχωριστὰ καλλιτεχ-
νικὰ ἀξιώματα καὶ ὅταν τοὺς
εἶπα ὅτι ἐγὼ ὄχι ὅψιν μου τὸ
ἔργο καὶ εἶσα ὅτι χαλάει «ὁ
σμο στὸ Παρίσι μὲ τὴν Ἀττίλ
Φεγγὲρ μὲ ἐκπλήξην τοὺς ἀκού-
σα νὰ μὲ πληροοροῦν γιὰ τὴν
παγκόσμια σταδιοδρομίαν τοῦ
ἔργου. Καὶνούργια στοιχεῖα
πὺρ ἐγὼ δὲν ἤξεῖσα μού-
δωσαν οἱ Κύπριοι λογοτέχναι,
πού μὲ καταπληκτικὸ ἐνδιαφέ-
ρον παρακολούθουν τὴν ἐξέλιξιν
τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης πνευ-
ματικῆς ζωῆς. Τηλεγράφησα ἅ
μέσως στὸν ἐδῶ ἀντιπρόσωπον
τῶν Γάλλων Θεατρικῶν Συγ-
γροφῶν νὰ μὲ κληθῇ τὸν
«Δικέφαλον Ἀετὸν» εἰς τὴν
παραστάσιν τοῦ Καλοκαίρι στὸ
θερινὸ μου θέατρο τῆς Πλατείας
Κυριακοῦ μὲ τὸν καινούργιον
θιάσον πού καταστίζω. Ἐτοί-
μη γιὰ τὴν Κύπρον μὲ τὴν
πρῶτη βαθεῖα ἱκανοποίησιν. Ἐξ-
ῆσα ἀληθεύοντες μέρες μέσα σὲ
μιὰ ἀσυνήθιστον ἔθνητικὴ ἀνά-
στασις καὶ ἑλληνικῆς πνοῆς καὶ
σὲ ἓνα περιβάλλον μὲ σφοδρὰ
καλλιτεχνικὴ καὶ πνευματι-
κὴ κατανόησιν. Ὑστερὰ ἀπὸ
τὴν πολὺμηνον ἐπικοινωνίαν
μου μὲ τὸν ἀνθρῶπον διανοούμε-
νον Ἑλληναὶ μὲ τὸν Νεῖλου, τὸ
πέρασμά μου ἀπὸ τὴν Μεγαλό-
νησον — πού εἶνε πάντα θεμα-
τοφύλακες τῶν ὡραίων παραδό-
σεων καὶ κοινῆς πολιτισμοῦ
— μὲ προσέφερε μιὰ ἱκετικὴν
τῇ καὶ ἀφάντιστη χάρι. Μία
χάρις πού σὰν Ἑλληνίδα καὶ
σὰν καλλιτέχνιδα δὲν θὰ τὴν
ἐξέχασα ποτέ !

KATERINA

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

11 Μαΐου :

1915.— Ἡ Ἰταλία εἰσέρχε-
ται εἰς τὸν πρῶτον Εὐρωπαϊ-
κὸν πόλεμον παρὰ τὸ πλεον-
ρον τῆς Ἀντάντ. Κηρύσσει
τὸν πόλεμον κατὰ τῆς ἡνω-
μένης τότε εἰς ἓν κράτος Αὐ-
στρίας καὶ Οὐγγαρίας. Ὁ
ἐν Βιέννῃ πρεσβευτὴς τῆς
Ἰταλίας εἰδοποιεῖ τὴν τηλεγρα-
φικῶς ἀπὸ τὴν κυβερνήσιν
τοῦ ὅπως ἐπιδώσῃ εἰς τὴν
Κυβερνήσιν τῆς Αὐστρουγγα-
ρίας τὴν διακοινώσιν περὶ κη-
ρύξεως τοῦ πόλεμου καὶ κη-
τήσῃ τὰ ἀνακλητήριά του
διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ρώμην.

12 Μαΐου :

1821.— Ἦρχισεν ἀπὸ τῆς
πρωίας ἡ περιφημὸς μάχη
τοῦ Βαλτετίου ἡ ὁποία θεω-
ρεῖται ἡ ἀποφασιστικότερη
διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἑλληνικῆς
ἀνεξαρτησίας. Ὁ Μουσταφὰ
Μπέης ἐπὶ κεφαλῇ 6500 πε-
ζῶν, 1500 ἵππων, ἀκολού-
θουμένος δὲ ἀπὸ 2 πυροβόλα
καὶ ἄλλα πολιορκητικὰ πολε-
μικὰ μέσῃ ἐπιτίθεται κατὰ
τοῦ Βαλτετίου ὅπου ἦσαν
ἀσχυρομένοι 845 Ἕλληνας μὲ
ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Κυριακοῦ
ἐν Μαυρομυχαλῇ καὶ τοὺς
ἀνέμους τοῦ Ἡλίου καὶ ἱ-
άναρτον, τὸν τελευταῖον μολὶς
14ετῆ. Κατὰ τὴν πρώτην ἡ-
μέραν ἡ μάχη ὑπῆρξε διὰ
τοὺς Ἕλληνας ἀμυντική. Τα-
τῆς μάχης ἐπληροφόρηθ ὁ
Θ. Κολοκοτρώνης εἰς Χρυσό-
βίτσι ὅπου εὐρίσκετο ἐπὶ κε-
φαλῇ τῶν ἀνδρῶν του. Συ-
γαννοῦνται ἀμέσως μὲ τὸν
Πλαπούταν στρατοπεδευμέ-
νον εἰς Πιάναν καὶ οἱ δύο μα-
ζὶ σπεύδουν εἰς βοήθειαν τοῦ
Κυριακοῦ. Μαυρομυχαλῇ.
Ἀλλὰ ἐλαχίστην ἐνόχλησιν
ἐπιδόξουν εἰς τοὺς πολιορ-
κῆτας, δεδομένου ὅτι αἱ ἐχ-
θροπραξίαι, ἐπελθόντες ἐν τῇ
μεταξὺ τοῦ σκότους ἐσταμά-
τησαν. Τὴν νύκτα ὅμως τῆς
12ης πρὸς τὴν 13ην Μαΐου ὁ
Κολοκοτρώνης ἐπανήλθεν εἰς
Βαλτετίον, συνητήσῃ μὲ τὸν
Μαυρομυχαλῇ καὶ κατέστρω-
σε μετ' αὐτοῦ τὸ σχέδιον
τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς ἐπομέ-
νης.

1897.— Εἰς τὴν Κρήτην,
αἱ ἐχθροπραξίαι μεταξὺ Ἑλ-

λίων καὶ Τούρκων ἐξακολου-
θοῦν. Ἀγρὶς μάχη διεξάγε-
ται μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπά-
λων εἰς τὰ Χανιά. Πεντηκον-
τὰς θάλασσας Τούρκων τίθε-
ται ἐκτός μάχης. Ἀπὸ τοὺς
Ἕλληνας μαχητὰς φονεῖν-
ται 5 καὶ τραυματίζονται 15
μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Α.
Κριάρης.

13 Μαΐου :

1821.— Εἰς τὸ Βαλτετίον ἐ-
παναλαμβάνεται ἡ μάχη ἀπὸ
τῆς πρωίας. Ἐπὶ τῇ βάσει
τοῦ σχεδίου τοῦ ὁποῖον καθώ-
ρισεν ὁ Κολοκοτρώνης ἀρχί-
ζει ἡ ἐξόρμησις τῶν πολιορ-
κῆντων εἰς τὰ Ταμπούρια
τοῦ Βαλτετίου. Ἡ μάχη διὰ
τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ ἀμυντικὴν
μεταβάλλεται εἰς ἐπιθετικὴν.
Ἡ ἐπίθεσις ἀπὸ τῆς πρώτης
στιγμῆς στέφεται ὑπὸ πλεον-
τος ἐπιτυχίας. Οἱ Τούρκοι
τρέπονται εἰς ἀτακτον φυγὴν
ἀφίνοντες ἐπὶ τόπου πολυ-
ριθμούς νεκρούς καὶ τραυμα-
τίους. Ὁ ἴδιος ὁ Μουσταφὰ
Μπέης μόλις καὶ ὡς θαύματος
σώζεται, φονευμένου τοῦ ἱπ-
ποῦ του. Ἀφθονον πολεμι-
κὸν ὕλικον περιέρχεται εἰς
χειρας τῶν Ἑλλήνων. «Τὸ
ἐν Βαλτετίῳ τρόπιον—λέ-
γει ὁ Παπαρρηγόπουλος—ὑ-
πῆρξεν ὁ θεμέλιος λίθος τῆς
πελοποννησιακῆς ἀνεξαρτησί-
ας».

1945.— Ὁ Μακαριώτα-
τος Ἀρχιεπίσκοπος Δαμασκη-
νὸς ὡς Ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἑλ-
λάδος ἀναχωρεῖ διὰ Ρόδον ἐ-
πιβαίνων τοῦ θωρηκτοῦ «Ἀ-
δερῶφ» τὸ ὅποιον συνοδεύ-
ει τιμητικῶς ὑπὸ μοῖρας
τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου. Ἡ ἐ-
πίσκεψις τοῦ Ἀντιβασιλέως
εἰς Ρόδον πανηγυρίζεται ὑπὸ
τῶν Ἑλληνικῶν Λαοφίλων εὐοι-
ων γεγονότος προδικάζον τὴν
ἐννασιν τῆς Δωδεκανήσου μὲ
τὴν ὑπέρτα Ἑλλάδα.

14 Μαΐου :

1841.— Πολύνεκρος μά-
χη συνάπτεται εἰς τὸ Παράβα-
μα τοῦ Ἀποκορώνου Κρήτης.
Πολυάριθμοι Τούρκοι ἀντι-
παύονται καὶ Αἰγύπτιοι ὑπὸ τὸν Μου-
σταφὰ παρὰ μόνον πρὸς
140 μόνον Ἕλληνας ἔπινα-
στάτας. Οἱ Χριστιανοὶ μά-

χονται ἡρωικῶς. Οἱ περισσό-
τεροι εὐρίσκουν ἐνδοξον θά-
νατον. Μεταξὺ τούτων οἱ Ε.
Δεικτάκης, Γ. Λαμπρινίδης
καὶ Π. Πατερόπουλος.

15 Μαΐου :

1915.— Ἡ κατάστασις τοῦ
ἀσθενήσαντος βασιλέως Κων-
σταντίνου ἐπιδεινοῦται. Εἰς
τοὺς Ναοὺς θάλασσης τῆς
χώρας τελοῦνται κατανυκτι-
καὶ παλλακαὶ δεήσεις ὑπὲρ
ἀποκαταστάσεως τῆς ὑ-
γείας τοῦ Ἀνακτοῦ. Λείψα-
νον τοῦ Ἀγίου Διονυσίου με-
ταφέρονται ἐκ Ζακύνθου εἰς
Ἀθήνας.

1945.— Γονατιστοὶ καὶ
κλαίοντες οἱ κάτοικοι τῆς Ρό-
δου ὑποδέχονται τὸν Ἕλληνα
Ἀντιβασιλέα. Ἡ ἀφίξις του
ἐκεῖ χαίρεται ὡς προμήνυ-
μα τῆς ἐλευθερίας.

16 Μαΐου :

1945.— Οἱ Δυτικοὶ Σύμμα-
χοι ἐπέδωσαν εἰς τὸν «στρα-
τάρχην» Τίτο αὐστηρὰ διακοί-
νωσιν διαμαρτυρομένου διὰ
τὴν αὐθαίρετον εἰσόδον τῶν
γιουγκοσλαβικῶν στρατευμά-
των εἰς τὴν Τεργέστην. Διὰ
τῆς Νότας τονίζεται ὅτι αἱ
ἐδαφικαὶ διεκδικήσεις δὲν
πραγματοποιούνται διὰ πρα-
ξικοπημάτων.

Εἰς τὸ Λονδίνον ἔφθα-
σαν οἱ στρατηγοὶ Μοντγκό-
μερι, Ἀϊζενχάουερ, Μπράν-
τλεϋ καὶ Παττον. Ἐκεῖ συγ-
κροτεῖται σύσκεψις ὑπὸ τὴν
προεδρίαν τοῦ Τσώρσιλ καὶ
ἐξετάζεται ἡ διεθνὴς κατά-
στασις.

17 Μαΐου :

1827.— Ὁ ναύαρχος λέρ-
δος Κόκρον ἀρχηγὸς ἀγγλι-
κῆς μοῖρας καταναυμαχεῖ εἰς
τὸ Ἰόνιον μεταξὺ Ζακύνθου
καὶ Κυλλήνης—Γλαρεντζας—
τιμῆμα τοῦ τουρκικοῦ στόλου.
Ἐπιφέρει μεγάλην καταστρο-
φὴν. Παραδίδονται εἰς αὐτὸν
μία τουρκικὴ γολέττα καὶ
μὲτ κορβέττα.

1828.— Πεισματῶδες καὶ
φονικὴ μάχη διεξάγεται εἰς
Φραγκοκάστέλλον Κρήτης με-
ταξὺ 500 Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν
ἱπάρχον Χατζὴ Μιχαὴλ
Ταϊνάρη καὶ 8000 Τούρκων
ὀδηγουμένων ὑπὸ τοῦ Μου-
σταφὰ. Ὁ Χατζὴ Μιχαὴλ
καὶ 300 ἡρωικοὶ Χριστιανοὶ
πολεμιστὰ ἐπείσαν ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς τιμῆς. Οἱ διασω-
θέντες κατέφυγον εἰς Φραγκο-
κάστέλλον ὅπου πολιορκου-
νται ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ἀ-
ποκροῦνται μὲ γενναϊότητα
καὶ πείσμα πᾶς ἀλλεπαλλή-
λους ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν.

1913.— Τὴν 4.20 μ. μ.
ὑπογράφεται εἰς Λονδίνον ἡ
προκαταρκτικὴ συνθήκη Εἰρή-
νης μεταξὺ Ἑλλάδος, Βουλ-
γαρίας, Σερβίας καὶ Μαυρο-
βουνίου ἀφ' ἑνὸς καὶ Τουρκί-
ας ἀφ' ἑτέρου. Παραμένουν
ὅμως ἀκόμη πολλὰ προβλήματα
πρὸς ἐπίλυσιν.

ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΝΗΤΙΚΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

Ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν
τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν
φωνητικῶν τα-
λέντων πέρασαν ἐλάχιστοι
νέοι, καὶ νέες πού εἶχαν σχετι-
κὰ φωνητικά προσόντα συνο-
δευμένα μὲ ἀνάλογο αἰσθημα-
τικὴν, μόρφωσιν, ἀντιληψι-
μοσυκτικὴν κλπ.

Στὸ πρῶτον Τεῦχος θὰ δι-
μοσιεύσωμεν τὸν κατάλογον ἐ-
κείνων πού θὰ προσέλθουν ἐν-
νόμιον τῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ μι-
κροφωνικὴ ἐπαγγέστασι καὶ οἱ
ὅποιοι θὰ πρέπει νὰ προσέ-
ξουν πολὺ στὴν ἐκλογή τοῦ
κομματιοῦ πού θὰ τραγουδή-
σουν. Δηλαδή : νὰ τὸ κατέ-
χουν ἀπολύτως καὶ ν' ἀνταπο-
κρίνεται στὴς φωνητικὰς τοὺς
ἱκανότητες καὶ ἀφοῦ ὁπισθοῦν
μὲ αὐτοπεποίθησιν νὰ προσέλ-
θουν τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν πού
θὰ ὀρίσῃμε γιὰ ν' ἀντιμετωπι-
σοῦν καὶ τὸ μικρόφωνον.

Ἀλλοίμονο ἐάν τοὺς κυριεύ-
σῃ συγκίνησις ἢ τοὺς πιάσῃ τὸ
λεγόμενο «τράκι».

Δυστυχῶς οἱ προκριματι-
κὲς ἐξετάσεις πολλοὶ ἀπ' τὴν
μεγάλην συγκίνησιν παρουσιά-
σθησαν χωρὶς αὐτοκυριαρ-
χίαν καὶ ἔλεγον στὴν φωνὴν
τοὺς καὶ οἱ περισσότεροι τε-
λείως ἀπαράσκευοι σὲ μιὰ
πρωτόγνωρὴν κατάστασιν. Χωρὶς
ρυθμὸν καὶ ἐξω ἀπ' τὸ πνεῦμα
καὶ τὸν τόνο τοῦ τραγουδιοῦ.

Κατὰ τὴν γνώμην τῆς Ἐπι-
τροπῆς πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἐξετα-
σθέντας θὰ πρέπει, ἴσως, νὰ
στραφῶν σὲ ἄλλα ἐπαγγέλμα-
τα, μερικοὶ ὅμως θὰ μπορού-
σαν νὰ καλλιεργήσουν τὴν φων-
ὴν τοὺς σπουδαζόντες μεθοδι-
κὰ τὸ τραγοῦδι μὲ βάσιμες ἐλ-
πίδες γιὰ τὸ μελλοντικὸ ἀποτέ-
λεσμα.

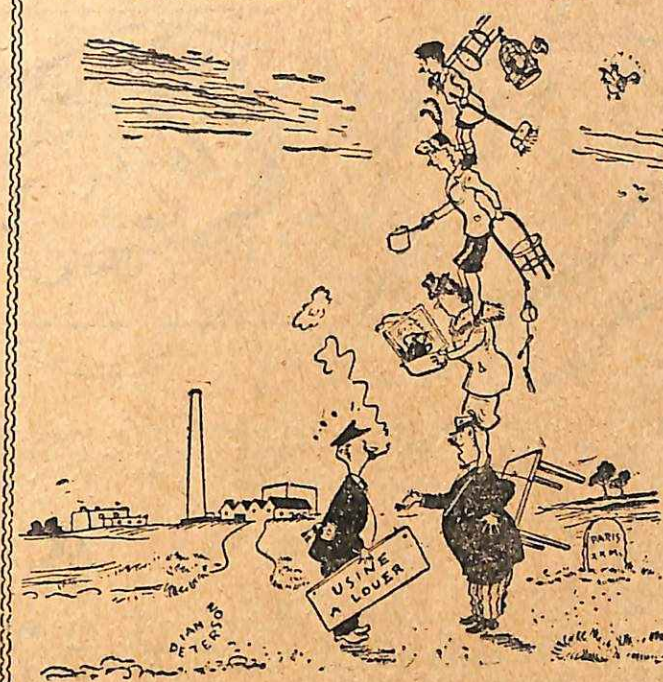
Τοὺς ἀναφέρουμε : Αἱ κυρί-
αι καὶ Δίδες Στέλλα Σταθοῦ-
λη, Ντόρη Τζενάκη Στέλ. Λι-
δέρη, Ἑλλή Πέτρος, Ἑλλή
Πλουμίδου, Ἡρώ Χαλκοῦλη,
Τζένη Κανέλλου Καίτη Ντρε,
Βεατρίκη Γασιδη, Ζαχαρ. Μπί-
ττου, Μαρ. Πετροπούλου Βέρ-
θα Ζαγανιάρη, Ρένα Γαρετζι-
ων, Νόρα Μπραχάλη, Ἀργ.
Γεωργιανίδου, Ἑλλή Γεωργί-
ου, Νεφ. Ἀθηναίου, Νάσια Πε-
ταλίδου, Ἀνν. Φραγκοῦλη,
Εὐδ. Τσαλίκη Μαρίον Μανιά-
του, Μαρ. Παναγιωτοπούλου,
Ρένα Παππά Γεωρ. Πάληγιαν-
νη, Δεσπ. Πλουμιδίου, Μαρίον
Σαργολόγου, Εἰσγ. Σκαμά-
κα καὶ Πόπη Λέλου.

Ἐπίσης οἱ κ. κ. Διογ. Πετρί-
δης Ἀλέξ. Καραβᾶς, Κωνστ.
Μαντουδάκης, Τάσος Περγέσης,
Ἀριστ. Σκοφιάς, Παν. Ἀπο-
στολάτος Ἰωάν. Γκανίλας, Ν.
Βούλγαρης, Κωνστ. Δαλάκας,
Νίκ. Βίτς, Τάκης Δουκάκης,
Ἀνδρ. Ἀλιγιάκης καὶ Σπυρ.
Μαντάδης.

Ἰδιαίτερα γιὰ τὸν κ. Βιδά-
λην ἡ Ἐπιτροπὴ κρίνει ὅτι πρέ-
πει νὰ ἐπιδοθῇ μάλλον στὴν
σύνθεσιν ἀφοῦ εἶνε καὶ ποιητὴς
καὶ συνθέτης.

Στὸν παραπάνω κατάλογο
δὲν περιλαμβάνονται αὐτοὶ πού
θὰ προσέλθουν γιὰ μικροφωνι-
κὴ ἐξέτασιν καὶ τὸν ὅποιον τὰ
δύναται θὰ δημοσιευθῶν σὲ
ἐπόμενο Τεῦχος.

Ξένη γελοιογραφία

Εἰς ἀναζητήσιν στέγης : — Δὲν μπορούμε νὰ νοικιάσουμε
τουλάχιστον τὴν... καμινάδα :

— Κάνετε λάθος. Σὰς εἶπα, πατέρας μ' ἐξ παιδιὰ...
— Μὲ συγχωρεῖτε !... Νόμισα ὅτι εἶπατε παιδί μὲ...
ἐξ πατέρες !...

— Ὅστε ὑπέφερες πολὺ ;
— Πάρα πολὺ ! Βλέπεις, ἡ ἀρρώστεια μου ἦταν μικρὴ
καὶ ὁ γιατρός μεγάλος !...

ΑΘΗΝΑΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ἘΥΝΗΘΩΣ οἱ Ἕλληες
τραγουδοῦν ὅπου καὶ μα-
δρῶνται. Δὲν ἔχει
σημασία ἂν ἔχουν ἢ ὄχι φωνή.
Ἄν εἶναι τεῖνοροι, ψευδοτε-
νοροι, ἀνθυποψευδοτενοροι, μπε-
σοροι, βαρυτονομπασοροι, φαλτο-
βαρυτονοροι, σαχλοφαλτο- κρ. ὁ
μπασοροι, τραγουδοῦν !
Τὸ τραγοῦδι γιὰ τὸν Ἕλλη-
να εἶναι ἀνάγκη σὺν τῇ καθή-
μερινῇ ψυχῇ. Ἡ μοδιότροπὴ
ράβοντας σιγοθυμίζει :

— Ἀμαπόλασσα
Γλυκεῖά μου Ἀμαπόλα...

Καὶ μόνον ἡ μοδιότροπὴ :
Φανταστὴς εἶναι ὁ χορὸς καὶ
ἐνὶ καταθέσει ἄλλοι
πᾶντες σφυοῖς στυς σιγί-
κουος τὸν, ὑποτουβορίζει :

— Ἀμαπόσοσσα
Γλυκεῖά μου Ἀμαπόσοσα...

Τὸ εἰσπρακτορικὸν τοῦ λεο-
φορείου, μεταξὺ δύο εἰσιτρητῶν
καὶ τῶν ῥεστών ἀπὸ πεντοχι-
λιαρο, τραγουδεῖ κι' αὐτό :

Τέλος πάντων ὅλοι τραγου-
δοῦν. Ἄν δὲν τραγουδοῦν, ψι-
θυρίζουν, σιγομουρμουρίζουν,
κι' ἂν δὲν σιγομουρμουρίζουν,
σφυρίζουν.

— Φς - Φς - Φς - Φς...
Φς - Φς... Φς - Φς - Φς -
Προφανῶς πρόκειται περὶ
τοῦ σκοποῦ, τῆς Ἀμαπόλας,
τῆς τρομερῆς αὐτῆς Ἀμαπό-
λας, πού κακὸ χρόνο νάχη, ἐ-
πιμένει νὰ ἐστιάσῃ τὰ Ἀμαπο-
λοπαθὴ αὐτὰ μας !

Καὶ ὅμως ὅλοι αὐτοὶ οἱ με-
λομανεῖς καὶ φιλόμοισοι, ἂν
ἐρωτηθῶν γιὰ τὴν συνέχειαν
τοῦ τραγουδιοῦ δὲν τὴν ἐξε-
ρουῖ !

Τοὺς ἀρκεῖ ὁ πρῶτος στίχος.
Λοιπὸν δὲν ἔχει σημασίαν
ἂν ὁ φεῦτο - φαλτο - βαρυτο-
νορος φανταστὴς δὲν ἔξεραι τὸν
δεύτερον στίχον. Ὁ πρῶτος τοῦ
ἀρκεῖ ! Ἀμαπόλασσα.

Γλυκεῖά μου Ἀμαπόλα...

— Παρακάτω :

— Δὲν τὸ ξέρω.

— Καὶ τί κάνει ;

— Τὴ συνέχεια τὴ σφυρίζω.

— Δὲν ἔχει γούστο.

— Ἀὖθις θέλω βάζω δικὰ

μου λόγια.

— Δηλαδή ;

— Ἀνάλογως μὲ τὸν καὶ μὲ

ποῦναι τὴ στιγμὴν ἐκείνην...

— Δηλαδή ;

— Δηλαδή, παρὶς βρήκα

κάτι τοῖς τοῖς ἐξασμένους

στὸ μαγαζὶ μου. Εἶχανε σκου-
ριάσει εἰς τὴν οὐρανὸν οὐρα-
στει.

— Μεγάλη ζημιὰ.

— Μεγάλη.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἀντιμε-

τώπισαι τὴ ζημιὰ, τραγουδοῦν-

τας !

— Ἀμὲ, τραγουδοῦσα :

καὶ ὁ τελεκεῖς ἔχει σκουριάσει...

Ἐτοί λύνεται τὸ ζήτημα

τῆς ἀγνοίας τῶν ὑπολοίπων

στίχων. Ὀλίγη... Ἀμαπόλα κά-

νει τὴ ζημιὰ νὰ δεχνέται !

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 7.

Οι διασημότεροι Άμερικανοί κολυμβηταί, σάς
λέγουν πώς δά...

ΔΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΤΟ «ΚΡΟΥΛ»: —1) Εισπνεύσατε όσα
μπορείτε περισσότερο άέρα μ' άνοικτό τό στόμα ποίλ ακο-
μτ θυθίσετε τό πρόσωπό σας στή λεκάνη

—2) Βουήξτε τό πρόσωπό σας μέσα στή λεκάνη ίσαμε τό
άφτιά και θνάττε σιγά-σιγά από τή μύτη σας τόν άέρα
(Από τό μάθημα του Τζ. Βάϊουμλερ)

ΜΑΘΕΤΕ

Δέν είναι καθόλου, μά κα-
θόλου δύσκολο, νά μάθη
κάνεις κολύμπι. Κί' ούτε
είνε ανάγκη νάνε κανείς νέος γιά
νά μάθη νά κολυμπά. Κάθε άν-
θρώπος, από παιδί 4 χρόνων και
μέχρι ακόμα τή γιαιγιά και τόν
παππού μας, μπορεί νά μάθη νά
κολυμπά.

Σ' αυτά τά λίγα πού σημειώ-
νουμε, προσπαθούμε νά δώσου-
με από τήν πείρα μας σαφείς
και άπλες οδηγίες γιά τους όρ-
χαίους κολυμβητάς, καθώς έπι-
σης και γιά κείνους πού είνε προ-
χωρημένοι. "Αν πάρετε στά σο-
βαρά τίς οδηγίες μας και θελή-
σετε νά τίς εφαρμόσετε—μαθαί-
νοντας καλά τό πρώτο μάθημα
πρίν περάσετε στό δεύτερο—εί-
μαστε δέβαιοι ότι θα γίνετε άρι-
στοί κολυμβηταί. Μόνό όταν ά-
ποκτήσετε έμπιστοσύνη στην ι-
κανότητά σας και στις γνώσεις
σας θα μπορέσετε νά καταλάβε-
τε τί πραγματική μαγεσία είνε τό
κολύμπι. "Ελπίζουμε πώς με τό
βιβλίο αυτό θ' αποκτήσετε αυτή
τήν έμπιστοσύνη. Καί τώρα έ-
λάτε μαζί νά πηδήσουμε στή
θάλασσα.»

Κώτερο από κάθε άλλο γιά κείνους πού
θέλουν νά γίνουν πραγματικοί κολυμβηταί.
"Η άναπνοή στό νερό είνε κάτι τό εν-
τελώς αντίθετο από τήν άναπνοή στή η-
ρά. Στο νερό ή άναπνοή γίνεται μ' ό-

ξαντλήσετε μέσα στο νερό τόν άέρα πού
εισπνεύσατε. Ξαναβγάτε τό στόμα έξω
από τό νερό και άναπνεύσατε πάλι. Αυτό
τό επαναλαμβάνετε με ρυθμό και μέχρι
του σημείου όστε νά υπορείτε. "Α τό κά-

Μία ιδέα του άνεβοκατεβάσματος των πιδιών γιά τήν υποβοήθησι της προωθήσεως
του σώματος, μας δίνει τό σχήμα αυτό.

θάνοικτο, τό στόμα, ενώ ή έκπνοή από
τή μύτη με κλειστό τό στόμα.

Γιά τήν άναπνοή μπορείτε νά κάνετε
άσκήσεις και στό σπίτι σας. Βάλτε σε
μιά λεκάνη νερό και τοποθετήστε τήν πά-
νω σ' ένα τραπέζι ή σ' όποιο άλλο καταλ-
ηλο μέσο. Κατόπιν πάρτε μιά δυνατήν
άναπνοή και γώστε τό πρόσωπό σας στό
νερό ίσαμε τ' άφτιά σας. "Αφού κάνετε
αυτό, άρχίστε νά θγάζετε τόν άέρα πού
εισπνεύσατε, σιγά-σιγά από τή μύτη με
τό πρόσωπό σας πάντοτε μέσα στό νερό.
Στό διάστημα πού θα θγάζετε τόν άέρα
από τή μύτη, τό στόμα πρέπει νά είνε
κλειστό, τά δέ μάτια άνοικτά.

"Όταν τά πνευμόνια σας αδεάσουν, γυ-
ρίστε τό κεφάλι δεξιά (ή αριστερά, αν ή
κίνησις αυτή σας είνε πιό βολική) και
θγάλτε τό στόμα σας έξω από τό νερό.
Εισπνεύσατε και πάλι άέρα μ' όθάνοικτο
στόμα και ξαναγώστε τό πρόσωπό σας
στό νερό. "Αφού γιά μιά φορά έ-

νετε με άνεσι. "Όταν γίνη αυτό, τότε εί-
σθε έτοιμοι νά τό έφαρμόσετε και στή θά-
λασσα.

"Όταν μπαίνετε στή θάλασσα — πρό-
κειται γιά τους τελείως άρχαίους — ή σέ λί-
μη ή σέ δεξαμενή κολυμβητηρίου, τό νε-
ρό πρέπει νάόεται ίσαμε τό λαιμό σας
και νά κρατιέστε από κάτω ώστε νά δια-

τηρήτε τήν ίσορροπία σας. Κατόπιν πλα-
γιάστε πάνω στό νερό τό ένα μέρος του
προσώπου κι αφού εισπνεύσατε καλά από
τό στόμα θυθίστε τό πρόσωπο στό νερό.
Τότε άρχίστε νά θγάζετε τόν άέρα από
τή μύτη. Αυτό νά τό κάνετε μέχρις ότου

αποκτήσετε εύχέρεια άνετης είσπνοης και
έκπνοης. Μή ξεχνάτε όμως πώς όταν έχετε
τό πόσωπο μέσα στό νερό δέν πρέπει τά
μάτια νά είνε πάντοτε άνοικτά. Πολλοί
άρχαίοι έχουν τά μάτια κλειστά από φό-
βο. "Όταν οι άρχαίοι κατορθώσουν νά
κρατούν άνοικτά τά μάτια μέσα στό νε-
ρό, τότε θ' αποκτήσουν και έμπιστοσύνη
στον έαυτό τους, πράγμα πού
όπως είπαμε είνε τό σημαντι-
κώτερο ποσόν γιά νά υσθηκα-
νεί νά κολυμπά νοήνως και
καλά.

"Επιμένω στό ζήτημα της
τελείας προακτικής έξασκήσεως
της άναπνοης ποίν άκούει άρ-
χίστη κανείς τό μάθημα γιά τό
ουσιαστικό κολύμπι.

"Αν δέν μάθετε νά εισπνέετε
όπως πρέπει μέσα στό νερό, μή
περιμένετε ότι θα υποφέρετε νά

"Η εικόνα αυτή δείχνει τίς κινήσεις πού άπαι-
τεί τό κρούλ όταν τό σώμα εύθυγραμμίζεται.

240N

Λουλούδια στο Τρεμύ

αθηναϊκόν μυθιστόρημα του άκχημαϊκού
Χ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

οή ως τά νύχια. Θυμότανε τή φοβερή νύ-
χτα, πού της είχανε φέρη τόν άνδρα της,
δουτημένο στό αίμα του, από ένα γλέντι
με τους φίλους του. Δέν είχε τίποτα τό
σοβαρό μ' αυτή τή χορεύτρα του καφέ —
έμάν. Τήν άγαπούσε τήν Άννα, δέν έκανε
άπιστίες. Κί' ήταν λεβέντης, πού δέν κα-
ταδεχότανε τέτοιου είδους άγαπητλίκια.
Μιά γούστανε τή Συμυριά σάν άστρίτσα,
γιά τόν τσαχπινικό χορό της. Καί είχε πη
αυτό τό βράδυ, πού πήγε με τους φίλους
στό καφέ-άμάν. Κί' άμα χόρευε, τήν προσ-
κάλεσε στήν παρέα, νά της δώση μιά
μπύρα. "Εκείνη καλακεύτηκε. Τόν γλυκο-
κίτταξε, της έρχότανε σάν άντρας. Κάθισε
στά γόνατά του κι' άρχισε νά κάνη τά
δικά της. "Ο Μπερλόζος έβραζε. Δέν ήτανε
δυσή μήνες, πούχε βγή από τή φυλακή και
ζούσε από τήν καλσοδάδα της γκούμενας.
Καιμιά φορά δέ βάσταζε, της φώναζε:
—"Άλλού τά κορδελλάκια... Στα κο-
ρδέλα!

"Ο άλλος δέν είπε τίποτα. "Απίθωσε
τή Φλώρα σε μιά καρέκλα, τράβηξε δλύα
στό Μπερλόζο και τού άστράψε δυό νο-
στόκια. "Η άπόκρισι στάθηκε άστραγι-
αία: Μιά φοβερή μαχαίριά στό ύπογά-
στοίο. "Ετσι πήγε χαμένος ο άνθρωπος...
"Από τό νού της Άννας πέρασαν όλα τούτα
πού της είχαν ίστορήσει τότε, σάν ξεκα-
σμένος φοιάτης, πού ξαφνικά ξαναγυρίζει
με τήν πρώτη τρομερή του ενάργεια. Πετα-
χτηκε άπάνω σάν νά της άκούμνησαν ά-
ναμμένο σίδερο στό πετόσι και ράβηξε
σάν τρελλή στήν κάμαρα του γιου της.
"Ο Άντώνης έφριζόταν ήσυχος μπροστά
στην καθρέφτη:

—Γιά πού έτοιμάζεσαι; — τού φώναζε
άγριεμένη. Δέν έχεις νά πιάς πούθενά!...
Τάμαθν όλα!... "Ο Κουντούρη δέ θά τή
συχαρέσει τόσο βαρειά προσβολή! "Εθάρη
νά σ' εύρη... Καί δέ μπορώ νά καταλά-
ω πώς δέν έχει έρθη ακόμα!... Κί' αν
έρθη, αν άπαντηθήτε... σκεμυ, παιδί μου,
Σκεμυ τί μπορεί νά γίνη!...
"Ησύχασε μάννα — της είπε ήρεμα —
κι' αϊτός έχει κλειστή στήν κάμαρα του.
Δέ θά βγή παρά μιά φορά, όταν φύγουν
από τά μούτρα του τά σημάδια απ' τίς
γροθίες μου...
Τούρριζε ματιά γεμάτη έπιπληξι:

"Ο κτηνίατρος: — Τό σκυλλάκι σας
έχει μιά περίεργη προφορά!

—Τό λές μ' έναν τρόπο, σάν νά καυχί-
σαι γιά τά έλεεμα κρωματά σου!... Δέν
ντρέπεσαι!... Γιατί είναι πράματα πού
πρέπει νά κοκκινίσης!... "Εκεί, λοιπόν,
κατάντησε, νά πιάνεσαι και νά κυλίεσαι
κάτω και νά θρόνεσαι, σάν τόν τελευταίο
κουτσάδακη, μ' έναν άντρα... γι' αυτή
τήν παλιοδράμα;

—Μην άνακατώνης άδικα τήν κυρία —
της άποκρίθηκε — στήν υπόθεσι αϊτή...
Πίσωτκα με τόνΚουντούρη γιαντί φαντά-
στηκε πώς μπορεί νά με εϊρνευτή. Αϊτό
είναι όλο! Τόσο είν' αλήθεια πού ή κυρία
δέν είναι καθόλου μέσα σ' αϊτή τήν ίστο-
ρία, ώστε ή γυναίκα χορεύει, κάθε βράδυ,
με τόν άντρα της στήν πίστα της άκρο-
γιαλίας και ποτέ δέν ήτανε καλλίτερα μασ-
ζί του!

—Ξαίρει τί κάνει αϊτή — τού φώναζε
ή Άννα — παρουσιάζεται στον κόσμο
χαρούμενη και μονοιάσμενη με τόν άντρα
της, γιά νά βουλώση τά στόματά! "Όπως
κι' αν είναι δέν έχεις νά κάνης όημα!...
"Αν άντικουστήτε μ' αυτόν δέ θα μπόρεσης
νά κρατηθής. Τό αίμα-τού πατέρα σου έ-
χει θερίψη μέσα σου... Καί τρέμω...
τρέμω τήν κακή ώρα...

Μάταια πάσχισε νά τήν ήσυχάση. Κρε-
μάστηκε άπάνω του και δάλθηκε νά
κλαίη:

—Έλα, παιδί μου, μή με δασανίζεις.
Δύς μου τό λόγο σου πώς δέ θα βγης
από τό σπίτι, ως πού νά ίδουμε τί θα κά-
νουμε...

Κί' έπειτά, κάποια στιγμή, παίοντας τά
άναφυλλιά τού είπε:

—"Αν πηγαίνω, παιδάκι μου, γιά καμ'
μιά δεκαριά μέρες στόν Βερδέλη...

Τήν κύτταξε σάν άφαιρέμενος:

—Στόν Βερδέλη; "Όχι, μάννα... Μπο-
ρεί νάχουμε μιά τίποτα... και νά φαντα-
στούνε πώς φοβήθηκα.

—"Εθάρη κι' εύώ μαζί σου... "Εθ' τους
πό πώς είναι ψεύματα...λόγια του κόσμου.

—Άσε νά τό σκεφτούμε καλύτερα —
της είπε — μιά φορά σοί δίνω τό λόγο μου
πώς δέ θα βγά από τό σπίτι, πούν τά
εξασπώμε.

Και, ξαφνικά, βλέποντας τή μορφή της
λουσμένη στό δάκρυ, τήν άγκάλιασε, θα-
βειά συγκινημένος, και της είπε τρυφερά:

—Καμένη μανούλα, τί τραβάς και συ
από τό άμυαλό παιδί σου!... Πόσες φο-
ρές σ' έχω κάνει νά κλάψης αϊτό τόν
καιρό! Καί όμως... ακόμα δέ με κα-
ταράστηκες... ακόμα δέ μου είπες πώς
θατανε καλύτερα γιά σένα νά μ'ην είχα
γεννηθί...

Σήκωσε τό χέρι, όλο τρεμούλα στορ-
γής, και τού γάδωσε τά μαλλιά:

—Τί είν' αϊτό πού λές, παιδάκι μου;
"Εσύ είσαι ή ζωή μου... τό φως τών μα-
τιών μου... Μονάχα πού πρέπει νά τήν
άκούς λιγάκι τή μανούλα σου, πού θέλει
τό καλό σου...

—"Αν μ'είδινες τά λεπτά πού σοι ζήτη-
σα — της είπε άναστενίζοντας — δέν ξαί-
ρεις πού θα μ'άλαφρώνες τούτη τή στι-
γμή!...

Τόν κύτταξε, άλαφισμένη:

—"Αν μούλεγες απ' τήν καρδιά σου πώς
στεφανώνεσαι αύριο τή Μαργαρίτα και
φθάνεις από δω μαζί!... θα στάδια όλα!

Τήν τύλιξε με ματιά γεμάτη φλογερή
αγάπη:

—Θά τό σκεφτούμε κι' αϊτό, μανούλα —
της είπε τρυφερά — θά τό σκεφτούμε...

Τήν έσφιξε στήν άγκάλια του και τή φέ-
λησε όσο ποτέ θερμά.

—"Όταν ή Άννα βγήκε, καθώς ήσυχότε-
ρη, νά κατέβη στό μαγαζί, κάποιος γύ-
πρε στο πίσω πορτάκι. "Ο Άντώνης κρα-
τέθηκε κι' άνοιξε. Βρέθηκε μπροστά στην
Εϊσάβη. "Η στενωμάκη υορφή της, σου-
ρωμένη, κατάχλωμη, θύμιζε λειψώνα.

—Σού τάχα πη, αγόρι μου — τούκανε,
κρατώντας κατί, κάτω από τήν ποδιά της
— χι—χι—χι! Μά τά βρήκες άκμία χει-
ρότερα!... "Ετσι είν' αυτές οι υορνοδά-
τες... χι—χι—χι! Έμεις δέ γυρίζε νά
μ'ας κυττάδε κανένας... γιαντί είμαστε τί
μεις... και ο παραμάγκες με τρελλαίνει
στό έυλο... όμως εύώ δέ γυρίζω νά κυτ-

("Η συνέχεια στήν σελ. 14)

"Ας ανανεωθούμε!...

Τώρα που ανανεώνεται η φύς, ας ανανεώσουμε και μεις την ωμορφιά μας :

Αυτή την εποχή το δέρμα χρειάζεται ιδιαίτερες φροντίδες γιατί με την αλλαγή του καιρού κάνει την ισορροπία του, και χρειάζεται μεγάλη προσοχή για να μη πάθι ξημία.

Μια λοσιόν από φρούτα ωφέλει αφάνταστα. Έπίσης μια μέρα την εβδομάδα χορτο-φρούτο - φαγία φέρνει θαυμάσια αποτελέσματα. Μερικές κομ πρέσες τήλιου ξεκουράζουν το δέρμα και τα μάτια ωφελούνται πολύ.

Μερικές γυμναστικές ασκήσεις κάθε πρωί και κυρίως αναπνευστικές είναι απαραίτητες για κάθε εποχή, ειδικότερα όμως γι' αυτήν.

Εάν η κρέμα που μεταχειρίζεσθε είναι πολύ λιπαρή, αραιώσατέ την με την λοσιόν. Βάλετε, δηλαδή, την κρέμα πάνω σε ένα βρεγμένο μπαμπακι με λοσιόν και κατ' αυτόν τον τρόπο αλείφετε το πρόσωπο ολόκληρο.

Επίσης το μακιγιάζ πρέπει να γίνεται απαλότερο.

Ο έντονος ήλιος του τόπου μας δεν επιδέχεται ακροατισμούς τέτοιου είδους. Το βράδυ υποστείτε να μακιγιαρισθίτε όσο θέλετε εάν το νομίζετε απαραίτητο. Η φιλική μας συμβουλή είναι να αποφεύγετε το έντονο μακιγιάζ, σε όποια ηλικία και αν βρίσκεσθε. Μόνο ζημία προκύπτει για την ωμορφιά σας και κανένα όφελος. Το έντονο και υπερβολικό μακιγιάζ γεννά την γυναικία. Το πάτωμα αυτό κουράζει το δέρμα και γρήγορα έρχεται το φανέρωμα που υ σημαίνει «θάνατο» για την ωμορφιά.

Όπως είπαμε και άλλοτε το δέρμα έχει ανάγκη να αναπνέει, δεν πρέπει λοιπόν έμειν να το στερούμε.

Ύστερα αν πάρωμε και την καθαρώς αισθητική πλευρά, δεν νομίζω πως μπορεί να κάνει εντύπωση μια ποικιλόχρωμη ωμορφιά, τις περισσότερες φορές κακοβαμμένη. Μόνο το γέλιο μπορεί να προκαλέσει — ποτέ όμως τον θαυμασμό.

Το μυστικό της γυναικίας είναι να υπογραμμίσει την ωμορφιά της με διακριτικότητα.

Να τονίσει το σχήμα του ματιού χωρίς πονηρά να φαίνεται η μουντζούρα. Να ροδίσει το μάγουλο ανάλογα με τη φόρμα του προσώπου, χωρίς να φαίνονται δυο κόκκινοι πελώριοι λεκέδες.

Γενικά δεν χρειάζεται η εμφάνισις μιας γυναίκας να θυμίζει κλόουν ιπποδρομίου γιατί και η ωμορφιά της ζημιώνεται και η... ηλικία της. Άλλα και ο καθαλλίερος που την συνοδεύει βρίσκεται σε δύσκολη θέση.

Ας ανανεωθούμε λοιπόν και ας λουλούδιασμε και έμειν όπως και η φύσις. Με απλά και αρμονικά χρώματα ας παρουσιάσασθουμε δροσερές σαν τα ανοιξιάτικα τριαντάφυλλα.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ ΣΕ ΕΦΕΔΡΕΙΑ!...

Ήρθε η εποχή που πρέπει να κρύψωμε τα μάλλινα και γενικά τα χειμωνιάτικα ρούχα.

Προσέξτε όμως την σας πιάση ο ένθουσιασμός του καλοκαιριότικου ήλιου και θελήσατε απρόσχετα να πετάξετε κάπου τα ζεστά και έξπρητι κα πουλόβερ ή το σπορ επανωφόρι ή οποιοδήποτε άλλο ρούχο χειμωνιάτικο και μην ανοιάσετε για αργότερα το προσεκτικό κούψιμο που πρέπει να γίνει.

Αν θελήσατε ύστερα από δυο - τρεις μήνες να κάνετε αυτή τη δουλειά θα βρεθίτε εαφνικά πρό δυσχερέρων έκπληξων.

Ο σκώρος καιροφυλακτεί και τριβεί τα χέρια του χαρούμενος για την καλοτέρας που του προτενομάζει η κακο-νοικοκυρσύνη της γυναίκας τρις τρις.

Το ίδιο θα συμβή και αν κρυφθούν τα ρούχα ανάστροφα και με τις μασχάλες ιδρωμένες.

Η ζημία θα είναι ανυπολόγι στη και η ευθύνη θα βαρύνει απόλυτα τη γυναίκα.

Γι' αυτό φροντίστε με υπομονή και τάξι να περιποιηθίτε τα ρούχα που πρόκειται να κρυφθούν. Πλύνετε όλα τα πουλόβερ με λιαστή σαπουνάδα και άμμονια (σε μια λεκάνη νερό — 1 κα.τ. σούπας άμμονια).

PAUL VERLAINE

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Φίλημα! ρόδον άλλο στο χάδι το περβόλι! στο πιάνο άπάνω των δοντιών σονάτα ήρωική, γλυκό ρεφραίν που στις άδρες καρδιές η άγαπη ψάλλει με μία λιποθύμη φωνή Άρχαγγέλου μαγική.

Ω φίλημα άργυρόχρο, θεϊκά γιομάτο χάρη, χαιρε! Μεθύσι άνειπωτον, άταίριαστη ήδονή, γυρτός στο άδρό σου κύπελλον ο άνθρωπος λογιάζει ευδαιμονίας πως άνοιξαν άνέσπεροι ούρανοι.

Σάν μουσική κι ώσαν πολύ παλιό κρασί του Ρήνου παρηγοράς κι άποκομάς γλυκά, κι ό πόνος σβήνεται, με των χειλιών το σμίξιμο στις ποφυρές πτυχές σου, ύμνος σου πρέπει πιο λαμπρός ενός Σαίξπηρου ή Γκαίτε,

μά έγω δεν δύνομαι ό άπλός τραγουδιστής του δρόμου, άλλο άπ' αυτές τις παιδικές στροφές να σου χαρίσω. Συγχώρα με και γι' άμοιδή στα χείλη μιας μου φίλης τ' άνένδοτα, άθις, ω φίλη, γελούμενο περίσσο.

ΝΙΚΟΣ ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Απλώσατε τα επάνω σε μια σανίδα ή σένα τραπέζι ώστε να στεγνώσουν στη φυσική τους φόρμα.

Καθαρίστε με βενζίνη όλα τα άλλα ρούχα. Ζακέττες φούστες φορέματα, επανωφόρια και φορεσιές άνδρικές. Βουρτσίστε τα πρώτα καλά τινάζετε όλες τις τσέπες, ελέγξτε και μαντάρετε κάθε ξεφτίσμα, άνοιγμα ξήλωμα ή τρύπα.

Αφού έτοιμασθούν όλα κατ' αυτόν τον τρόπο, θα φέρετε το μπασούλο που πρόκειται να τα βάλετε. Εάν πρόκειται να φυλαχτούν σε ντουλάπα ακόμη καλλίτερα. Θα βάλετε μέσα στο μπασούλο μερικές δεκάδες έφημερίδες καθαρές και θα τις φλιτάρτε μία - μία με Δ. Δ. Τ. — Θα φλιτάρτε και το μπασούλο επίσης καλά — θα το κλείσατε μερικές ώρες και μετά θα βάλετε μια σειρά ρούχα, μια σειρά φλιταρισμένες έφημερίδες και ούτω παθ' εξής.

ώσπου να κρυφθούν όλα τα ρούχα. Στο τέλος φλιτάρτε άλλη μια φορά από πάνω και κλείνετε ή μάλλον κλειδώνετε το μπασούλο.

Με τον ίδιο τρόπο θα κρύψετε τα ρούχα στη ντουλάπα που πρόκειται να άνοηστεύη όλο το καλοκαίρι για τα ρούχα τα χειμωνιάτικα με τη διαφορά πως οι έφημερίδες θα τοποθετηθούν άνάμεσα στο κάθε ξύλο που θα κρέμονται τα ρούχα.

Τα πουλόβερ και γενικά τα πλεκτά δεν πρέπει να κρεμα-

στούν σε ξύλο γιατί ξεχειλίζουν.

Τα παπούτσια επίσης πρέπει να καθαρισθούν καλά και να τυλιχτούν σε έφημερίδες για να μη σκονίζονται. Απαραίτητο είναι να γίνουν όλες οι μικροεπιδιορθώσεις προτού κρυφθούν.

Με το τρόπο αυτό θα είσα-στε βεβαία ότι τα ρούχα σας κρύφθηκαν νοικοκυρεμένα και όταν θα έρθη η εποχή να τα χρησιμοποιήσετε θα τα βρήτε όλα σε θαυμασία κατάσταση και θα βρεθίτε απόλυτα ίκανοι ποιημένη για τις φροντίδες σας και τους κόπους.

Βεβαία και ή ναφθαλίνη είναι καλή και όσες την προτιμούν μπορούν να την μεταχειρισθούν, φθάνει να μην είναι όμως ξεθυμασμένη.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΟΓΙΑ

Για την ωμορφιά σας : Αποφεύγετε τους έντονους έκνευρισμούς και τις άδικαιολόγητες εκρήξεις νευρών. Άσχημίζουν αφάνταστα και το ώραι ότερο πρόσωπο.

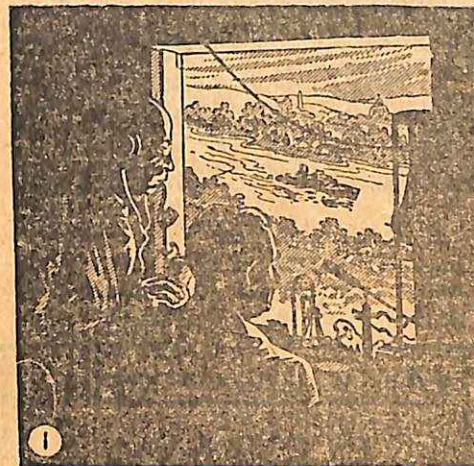
Για την υγεία σας : Αυτή την εποχή είναι πολύ ωφέλιμο να τρώτε ένα δόντι σκόρδο κάθε μέρα. Η μυρωδιά εξουδετερώνεται με ένα γαρύφαλλο στο στόμα.

Για τα παιδιά σας : Προτού διαλέξετε την έξοχή που πρόκειται να πάτε, συμ-βουλευθήτε ένα γιατρό.

ΜΠΕΤΥ

Το Μυστικό του Ραντάρ

ΣΧΕΔΙΟΝ Ε.

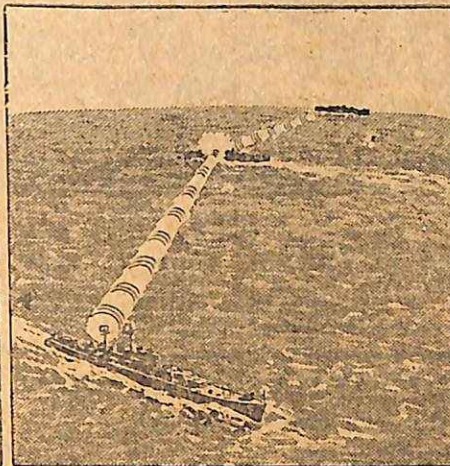
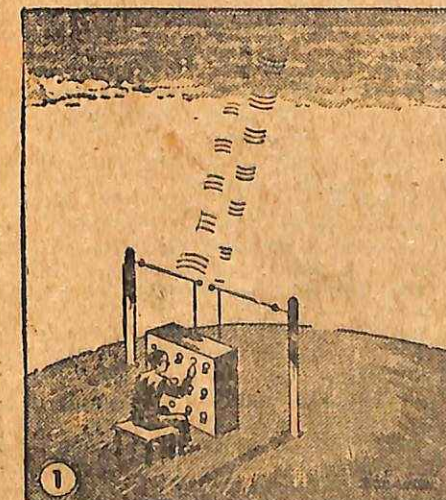

Δύο έπιστήμονες του Ναυτικού έρευνασίου Έρευνών της Ουάσιγκτων κατήρτισαν το 1922 να εξηκρίώσουν την παρουσία ενός ξύλινου πλοίου που έπλεε στον ποταμό Ποτομακ. Το πείραμα που έγινε με την χρησιμοποίηση των κυμάτων Ραδίου υπήρξε ή λυδία λίθος στη μελέτη και την ανάπτυξη της διά του Ραδίου επικοινωνίας.

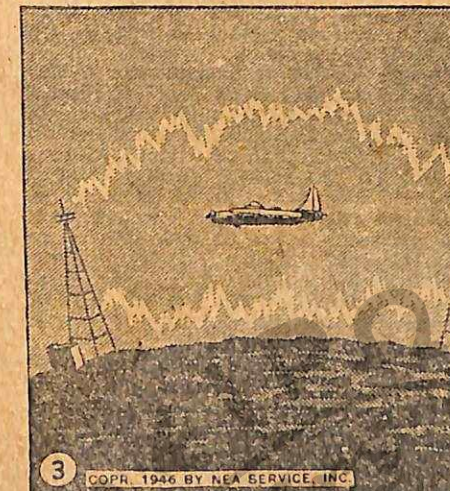
Οί δύο έπιστήμονες — ο δρ. Τεύλοο και Γιάουγκ — διετύπωσαν την άποψη ότι δυο αντίτορπιλλικά πλέοντα σε απόσταση πολλών μιλίων τόν ένα από το άλλο, και επιδιώκοντα τόν ιδιο σκοπό, ήδυναντο να επικοινωνούν μεταξύ των με κύματα Ραδίου. Εάν ένα έχθρικό πλοίο συνέδριζε να εύρεθί έντός της απόστασης που έχώριζε τα δυο αντίτορπιλλικά, θα ήτο δυνατόν να καθορισθί ή παρουσία του έστω και αν υπήρχε όμίχλη, σκότος ή προπέλασμα καπνού.

Όκτώ έτη αργότερα ο δρ. Τεύλοο διετάχθη υπό τον ύπουργείον Ναυτικών να μελετήση την χρήσιν του Ραδίου εις τόν καθορισμόν της παρουσίας

ΣΧΕΔΙΟΝ ΣΤ.

έχθρικών πλοίων και αεροπλάνων. Προς τόν σκοπόν τούτον έπρεπε να ιδουθούν δυο σταθμοί σε μεγάλην απόσταση ο ε-

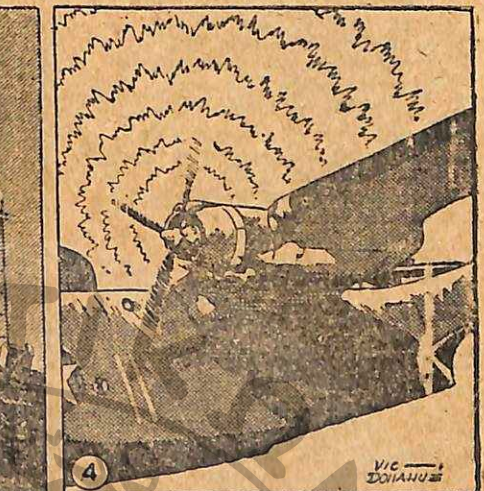

νας από τόν άλλον. Ο ένας τών σταθμών θα εξέπεμπε προς τόν άλλον κύμα Ραδίου κατά μήκος του εδάφους και έταρον διά μέσου του αϊθέρος. Τα δυο αυτά

ΕΙΚΟΝΕΣ 4

κύματα εύρισκόμενα σε συνεχή έπαφή μεταξύ των, θα ανέκαλυπτον κάθε σώμα που θα έκινείτο στόν αϊθέρα ή στην έπιφάνεια της γής. Η παρουσία του ενός αυτού σώματος μέσα στο κύμα τού Ραδίου θα έσπινιέτο με την άνοησιν λίαν που θα έπροκαλείτο εις την πορείαν των κυμάτων.

Κατά το διάστημα που έγινον τα άνωτέρω πείραματα, οι έπιστήμονες του αμερικανικού Στρατού έπειραματίζοντο με τα «θερμά κύματα», όποια, όπως τόν έως και τόν Ραδίου, θεωρούνται και αυτά ως ηλεκτρομαγνητικά κύματα. Καί τα «θερμά κύματα» μπορούν να διεισδύουν στα σύννεφα και στην όμίχλη και να διαπιστώνουν την παρουσία αστέρων σε απόσταση διακοσμιούρων μιλίων! Κατ' αυτόν τόν τρόπο κατανοήθη να ξεχωρίζονται τα θερμά κύματα τα προερχόμενα από τούς κινητήρας τών αεροπλάνων και τών μηχανών τών υπερασ-

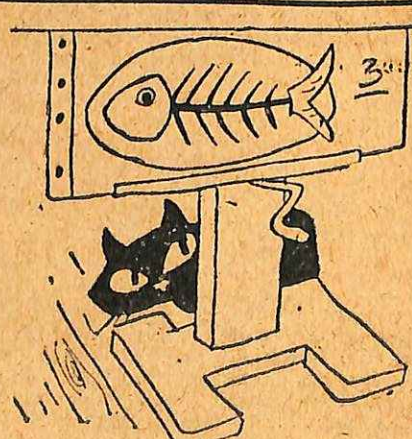
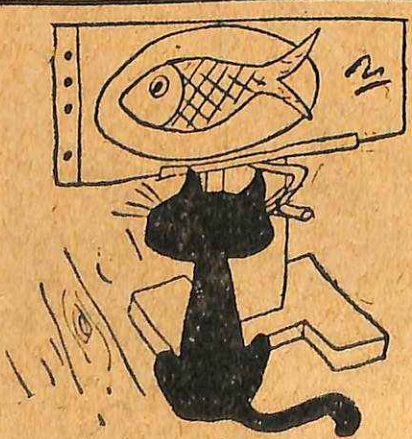
αγίων που εύρισκοντο στόν λιμένα της Νέας Υόρκης. Τα κύματα αυτά σημειούνται επάνω σ' ένα υπερευαίσθητο μηχανήμα.

ΕΙΚΟΝΕΣ 4

Η έφεύρεσις τού Ραντάρ χρονολογείται από τόν 1925, ότε ή δρ. Γκρέγκορ Μπρέιτ και Μερλ Τιάδ του Ινστιτούτου Κάρνετζ της Ουάσιγκτων εξέπεμψαν δέσμες κυμάτων προς τόν ουρανό. Κάθε δέση κυμάτων ήτο ένα χιλιοστό του μήκος ενός δευτερολέπτου και ή συχνότης των κυμάτων άνηχετο σε πλά έκατομμύρια κατά δευτερολέπτον. Ο ποιητής θα έπρεπε να παύση να λειτουργή επί έν χιλιοστόν τού δευτερολέπτου. Κατά την διάρκεια αυτού τού διαλείμματος ή πρώτη δέση κυμάτων θα έσπεπε να έπιστρέψι στόν δέκτη. Αυτό έπανελαμδάνετο επί ένα ακαθόριστον μήκος χρόνου.

Ούσιαστικά τόν Ραντάρ έγεννήθη την στιγμή κατά την όποιαν σε πολλές χώρες τού κόσμου διαπιστώθη ότι αί δέσμες των κυμάτων με συνδυασμό των πολύ βραχέων μικροκυμάτων ήτο δυνατόν να χρησιμοποιηθούν για την εξακρίβωσι της παρουσίας αεροπλάνων.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ — Σελίς 13

Ο ΚΑΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΨΑΡΙ ΤΟΥ...

3 'Από το 1939 το Ραντάρ ήταν πλέον
 ουσία εὐρισκόμενον σὲ μεγάλη ἀπόστασι.
 Καὶ ἀπὸ το 1940 ἡ Μεγάλη Βρετανία
 ἔφωδιασμένη γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν
 τῶν χιλιερικῶν βομβαρδιστικῶν.

1—Τραπεζιτών ἄσος ἐγώ.
(Ἀπὸ κοῖνια στὰ πεκοῖνια).
—Ξέχωρ' ἀπ' τὸν πρωτοπυργό—
προβάλλω στὸ «γκισέ» μου.
Σ' εὐγνωμονῶ—σὲ προσκυνῶ.
Σὲ προσκυνῶ:
—Ἄχ Τριούμιαν μου! ΧΡΥΣΕ μου...

2—Τὰ «Διαπύλια» τὸ λοιπόν,
—Τὸν «χρυσορρόαν» ποταμόν,
—Τὸν «Πακτωλόν»,
—ὁδοιστικὰ τὰ καταργοῖνε·
—Νὰ μὴν ἀβασκαθοῖνε—
(Καὶ οἱ ἄνθρωποι μας τὴν... πούλησαν
μετροῖνε·
Καὶ σφαλοῖνε).
Καὶ ἀντ' αὐτῶν, ἐν ποσοστών
Ἐπὶ μισθῶν τῶν μισθωτῶν
Φορολογοῖνε!...

—Τοῦ φορομεταρρυθμιστῆ
Ζήτω! Καὶ στὴν ὑγεία του
Δὲν εἶχ' ὁ διάβολος δουλειά
Κι' ἔδερνε τὰ παιδιὰ του...

3—Οἱ Φραντζέζοι παίζουν
Σήμερ φούτ—μὲν ἄλλ
Ἀριστερὰ «στυτάρουν»
Καὶ δεξιὰ... ντὲ Γκῶλ!...

4—«Ἄλλα λές κι' ἄλλα μοῖς κάνει»
—λέει ὁ Μπέινον στὸν Βίσινσκυ·
—Βάδθηκες νὰ μέ τρελλάνης»
—Τραγουδοῖ το ταῖρι βρίσκει—
ὁ Βίσινσκυ.
Κοπανὰν κι' ἀπὸ 'να οὐίσκυ.
Καὶ «ντουέτου» τραγουδοῦνε!
—Τριούμιαν, Μάρσαλ τοῦς κυττάνε·
Τὴ «μπαγκέτας» τοὺς κουνάει
Καὶ τοὺς λέν πως φῖνα πάνε
Τοῦ «ντουέτου» τὸν σκοπτό.
Μου(ζ)ικὸς καθητηρισμένοι,
Καί... καλὰ... σιγυρισμένοι
Καὶ οἱ δύο...

5—Φτωχός, παληὰν ἀχόντισσα
Τὴν εἶδε ἐπεσεμμένη·
Πὼς δὲν τὴ γυνώριζε ἔκανε.
Τὴν παρπονεμένη.
Καὶ σὺν αὐτῇ τοῦ θύμιζε,
Παληὰ καὶ περασμένα,
—Τί νὰ σὲ κάνω, ἔλεγε,
Π' ἐγίνιες σὺν κι' ἐμένα:.

6—Ὁ Μάιος μας ἔφθασε
Παιδιὰ στὴν ἐξοχή.
Κι' ὁ θεός—Τριούμιαν σκόρπισε,
Δολλάρια βροχή!
Παιδιά! Καλὴ ἀρχή...

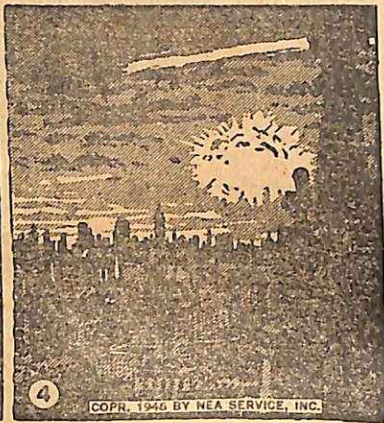
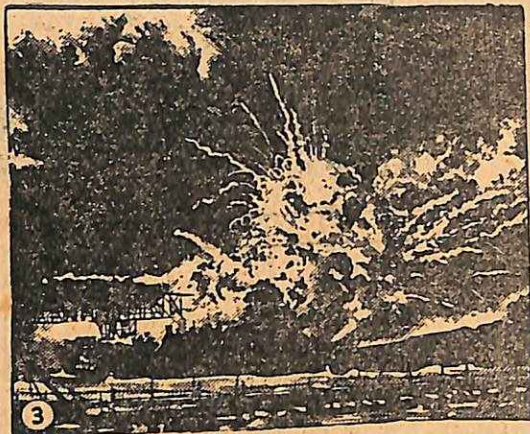
Α. ΑΝΑΠΛΩΤΗΣ

(Συνέχεια από τὴν σελ. 11)

τάξω άλλων... —Θά φλωρήσῃ πολὺ ἀκόμα ; — τὴν Ε.
κομψὴ οὐ Ἀντώνης — τί ζητᾷς ;
— Ἐβγάλε ἀπὸ τὴν ποδιά της ἓνα φο-
κελλάκι !
— Ἡ κυρία μ' ἐστειλε νὰ σοῦ δώσω
αὐτό... Καί νὰ γράψῃς — λέει — τὴν
ἀπάντησιν ἀπὸ πρῶν...
— Ἀνοίξε νευρικά τὸ γραμματάκι, θιάβο-
σε : « Παλιόπαιδο ! Εἶχες δὲν εἶχες ἐφορέ-
σας, ἀπάνω μου τὴν κατακραυγὴ τοῦ κόσμου.
Εἶμαι σήμερα ἓνα κουρελάκι στὸ στήμα
τοῦ, τὸ πρῶτό θέμα τοῦ γενικοῦ κρυτσ-
του, τὸ πρῶτό θέμα ἀκόμα τίποτα
μολοιοῦ... Ἄν νοιάθῃς ἀκόμα τίποτα
μέσῃ σου γιὰ μένα, καὶ ἂν δὲ θέλεις νὰ μὲ
χάσῃς γιὰ πάντα, νὰ μὴ μέ ἴδῃς πωτὲ πιά,
ἔνας τρόπος ὑπάρχει νὰ σταματήσῃ τὸ
κακό : Νὰ πάρῃς μ' ὅσο μπορεῖς πρὸ πα-
ταγῶδῃ γάμῳ, τῇ Μαργαρίτᾳ... Ἐστὶ μὲ
νᾶχῃς μποροῦν νὰ κοπῶν ἀπὸ τὴ οἶκα, μὲ
νὰ μὴ παλιδιδιά, ὅλες οἱ γλώσσες... Καί τ-
σως τότε θὰ μπορώσω νὰ σέ ξαναῖδῃ...
Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ χρειάζεται νὰ κά-
μῃς ἀκόμα καὶ κάτι ἄλλο... Πρέπει νὰ
ζήτῃσῃς συγγνώμην ἀπὸ τὸν Κουτούρη.
Τὸν ἔπεισα ὅτι πρέπει νὰ τὴν δεχθῇ καὶ
νὰ δῇτῃς κἀμπούρες φορές μαζί, νὰ σὲς
ἰδῇ ὁ κόσμος καὶ νὰ διαψευθεθοῦν ἔτσι πα-
νηγυρικά ὅσες φλυαρίες ἔχουν κυκλοφορή-
σει. Δὲν πρέπει νάχῃς τίποτα μαζί του.
Ἐφέρῃς. Comme un monsieur impres-
cable... Ἐνὼ ἐστὶ, ἀνόητο, ζηλιάρικα παι-
δί, κάθισες καὶ τοῦ ἀράδεξας ὅσα σοῦ
ἐμπιστεύθηκα. Ἐννοία σου ὅμως καὶ τὰ
διέλυστα ὅλα... Τὸ παράσθησα ὅτι εἶσαι
ἓνας φαντασιόπληκτος νέος, πού ἔχεις συ-
χνῆς παρακροῦσεις... Ἀνέβηκα δύο—τρεις
φορές, μὲ ἐκρυπνόμενα μάτια στὸ ὅρι κα-
μαράκι... Οἱ τοῖχοι διατηροῦν ἀκόμα τὸν
ἀντίλαλον τὸν τρυφερόν στεναγμὸν μας...
Τί κρίμα ! Κατόρθωσες, παλιόπαιδο, μὲ τὸ
κούτῳ σου πάθος, μὴ σπάνια εὐτυχία...
Ὡς τὴν ξαναβροῦμε πωτὲ : Πολὺ σμειβάλ-
λομαι... »

“Εβγαλε τὸ στυλὶ τοῦ κ' ἔγραψε γοῖ γὰ στήνῳ σου ἀδεία: «Σήμερον γὰ τὸ γάμο. μ' ἔνανθον — θὰ διώδῃς ἀπὸ κοντὰ σου αὐτὸ τὸν ἡλιθίον, τὸ γρηγορώτερον ἂν δὲ θέλῃς νὰ τὸν σχίσῃς μὲ τὰ νύχια μου μπροστὰ σου. Τὰ λεφτὰ τὸν γραμματίων θὰ τὰ λάβῃς σύντομα νὰ τὸν τῆ πετάδῃς στὰ νοῦτρα. Σὲ διωθῶ, τὴ φωνὴ σου, τὸ κορμὶ σου. Κατέβῃ στή μιά, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, στήν ἀκτὴ μπροστὰ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο πίσω ἀπὸ τὶς βάσκες ποὺ ἐκταραχθέντες στὴ στεριά: «Ἐχομε νὰ μιλήσουμε. Ἄν δὲν κατεβῇ θ' ἀνθῶ ἐγὼ καὶ ὑπορεῖς νὰ φανταστῇς εὐκλα τὴ συνέχεια. Αὐτὸς ποὺ γράφει δὲν εἶσαι πιά ἐγὼ ἀλλὰ κάποιος ἄλλος: Τὸ δημιούργημα σου, Κίρκη, ἔχουσατοῦργος!».

“Ἐδῶσε στήν Εὐανθία τὸ γραμματάκι.

της Λοιγίτιου, ἔφθασαν στὸν στόχο τους
μόνον τὰ 3! Ὅλα τὰ ἄλλα κατερρίφθησαν
ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς πυροβολαρχίες ποὺ
καθώδηγουντο μὲ τὸ Ραντάρ.

Τί γυρνᾷς ἐδῶ κι ἐκεῖ
Καὶ σὲ κάθε γειτονιά
Κι ὅπου νὰ σταθῇς μὲ δρίζεις ;

Τί γυρνᾷς ἐδῶ κι ἐκεῖ
Καὶ μέ τὸσην ἀπονιά
Γιὰ δουλειά σου τρεκτική
Τὸν ἐξάψαλμο ἀρχίζεις ;

Δηλαδή, με λέξεις άλλας
Παρασταίνεις τὸν Οὐάλλας;

Διαρκῶς γιὰ μὲ μιλᾶς
Καὶ μὲ θρίζεις νύχτα—μέρα
Μᾶλλον μοῦγινες μεπελᾶς
Κοιτὶ σὲ νοιώθω σὰν κορσὲ
Λές κουθέντες κουτουροῦ
Πῶς μοι πήρῃς τὸν ἀέρα
Ἐνὼ ξέρεις πρὸ καιροῦ
Πῶς σὲ σιγῶ σὰν χασέ! . . .

Δηλαδή με λέξεις ἄλλας
Τί μοῦ κάνεις; Τὸν Οὐάλλας;

Πάψε σου τὸ λέω ξανά
 Πάψε πλέον νὰ με βρίζης
 Κι ἂν μοῦ γλῦτῳσες φτηνὰ
 Που ἀόρατα σαλιτρίζεις,
 Σοὶ τὸ λέω καὶ νὰ τὸ ξέρης
 Ὅσον θὰ νὰ μπορέσω
 Ἐφ' ὅτε πᾶς νὰ μοῦ τὴ φέρης
 Ἐκ τὸς νόμου νὰ σὲ θέσω

Κι ἀφορμὰς δὲν θᾶχης ἄλλας·
Νὰ μοῦ κάνης τὸν Οὐάλλαε!..

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ἀφ' οὗ τὸ ξανάβαλε στὸ φάκελλο καὶ τὸ δι-
πλῶσε στὰ τέσσερα :

—Νά κι αὐτὰ — τῆς εἶπε, δίνοντάς της μερικά χαρτονομίσματα.
Ἡ Εὐαγγελία τοῦ τὰ πέταξε :
—Αὐτὰ νὰ τὰ δόσης — τοῦ φώναξε — σέ κανένα λουστράκι ! Δέ ἐβλῶ πιά λευκά... Δέ θέλω... Ἀπὸ σένα δέ θέλω !
Καὶ δάκρυον. Ὁ Ἀντώνης τὴν κύτταξε σαφισμένος :
—Τρελλάθηκες ; Τί θέλεις, λοιπόν ;
Τὸ στενωμόκαρο πρόσωπο κόκκινισε ὥς τ' αὐτιά :

— Όλες τις φιλάς — τοῦ φώναξε — δ-
λες τις ἔχεις... καὶ μένα...
Καὶ γύμνησε μ' ἀλλόκοτα πηδήματα ἀπὸ
τὸ μονοπάτι στὸ δρόμο μ' ἓνα λυγρὸ μα-
κρόσυρτο σὰν οὐρλισμα!...
Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ, στὸ ἐπόμενον.

Οταν γιὰ πρώτη φορά δεχθήκατε τὸ ραντεβού πού σας ἔδωσε, τὸ κάνατε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι κάποιου αἰσθημένου πού νοιώθατε γι' αὐτὸν ἢ ἀπλῶς ἀπὸ περιέργεια· πήγατε νὰ ὀπτε καλύψετε τὸν ἄνδρα καὶ νὰ τὸν γνωρίσετε πρὸ θαθεῖα σ' ἐνα τέτ ἀ τέτ, ζπου ἐρ σὰς ἔλεγε καὶν περισσότερα ἀπ' ὅσα μποροῖτε νὰ ληθοῖν στὶς ὀλιγοήμετες, καὶ στὶς τυ χαῖες συναντήσεις σας.»

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ γίνεται ἀπὸ τὴν μὲς
Ἔντνα Τζόφρεϋ τὴν συνεργάτιδα τῆς γυ
ναϊκείας σελίδος ἐνὸς ἀμερικανικοῦ περιο
δικοῦ πρὸς τὶς ἀναγνώστριές της.

Συνεχίζοντας ἡ υἱὸς Τζοφρεϋ μᾶς ἐξηγεῖ: Καὶ σὺς δύο περιπλάσεις τὸ πᾶν-
για χρειάζεται κάποια ἐξέταση. Ἄν ὑ-
ποθέσωμε ὅτι δεχθήκατε τὸ πρῶτο μαν-
τεῖο ἀπὸ τὴν ἑλπί ἐνὸς αἰσθηματοῦ: πού
σας τραβοῦσε κοντά του, πότε ἀνέπτυχθη
αὐτὸ τὸ αἶσθημα; Εἶχατε πεισθῇ προη-
γουμένως ἐπὶ τοῦ εἶχατε κάνει τέτοια ἐν-
τύπωση πού νὰ δείχνει ὅτι κι αὐτὸς πρὸς
νὸν νὰ ἀνταποκρινόταν στὸ αἶσθημα
σας; Μήπως τὸ πᾶν τὸ ἦς κάποιο ἄλ-
λη συγκέντρωση πού τὸν εἶδατε ἢ πού σὺς
γνώρισε γιὰ πρώτη φορά, προσέξατε ὅτι
σὰς ἀναζητοῦσαν οἱ ματιές του ἀνεμσα-
στίς ἄλλες γυναῖκες πού ἦσαν ἐκεῖ; Μή-
πως στὸ δόξαγμα αὐτὸ σας εἶπε λόγια
πού φανερώσαν ὅτι ἡ παρουσία σας
τοῦ ἦταν κάτι τὸ ἀπαραίτητο; Ἄλλα καὶ
ἂν υποθέσωμε ὅτι παρατήρησατε ὅλα αὐ-
τά, ὑπῆρχε καὶ πού νὰ σὰς βεβαιώνη-
πως ὅτι προσέξατε προήρχετο ἀπὸ μιὰ
εἰλικρινῇ διάθεσι, ἀπὸ ἕνα αἰσθητὸν κι
ἀνυστερόβουλο συναίσθημα; Παρὰ δέχουσι
ὅτι ἡ ἀπάντησι σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα εἶ-
νε πολὺ δύσκολη. Τόσο μάλιστα δύσκολη
πού νὰ φθάσῃ στὰ ὅρια τοῦ ἀδύνατου καὶ
νὰ περιορίσῃ τὴν ἀπάντησι σας στὰ λό-
για αὐτά: «Πῶς ἠθέλετε νὰ τὰ ξέρω ὅλ-
αὐτὰ ἀπὸ μιὰ ὀλιγόλεπτη συνομιλία κι'
ἀπὸ μερικὲς φευγαλέες ματιές;».

«Έχετε δίκιο, σὰς ἀπαντῶ κι ἐγώ. Προσθέτω ὅμως καὶ τὰ ἑξῆς: Μιὰ πούλησε τὴν ἀπόφασιν νὰ δεχθῇ: τὸ πρῶτο ραντεβού, προσέξτε νὰ εἴσθε πολὺ ἐπιφυλακτικὴ! Ἡ γυναικαὶ στὸν ἔρωτα εἶνε πρὸ ψυχραίμῃ ἀπὸ τὸν ἄνδρα καὶ κατὰ συνέπειον, μπορεῖτε θαυμάσι~, νὰ εἴσθε ἐπιφυλακτικὴ. Ὅχι ὅμως μὲ τὴν συμπεριφορά ἐκείνη πού μπορεῖ νὰ σὰς παρυσίῃσθι στὰ μάτια του σὰν μιὰ σεμνότητος γεροντοκόρη πού προσπαθεῖ μὲ τὸν πρῶτον ἀνόητον τρόπο νὰ κἀνῃ ἐντύπωσιν στὸν ἄνδρα μὲ μιὰ ἀποπροσηνιστὴ σεμνότητα πού μπορεῖ νὰ καταστρεφῇ ἕνα ὥρασι αἰσθητικὸν καὶ τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού γεννιέται. Ἡ σεμνότητα ἡ πραγματικὴ, ἡ ἐλικρινὴς καὶ μετρημένη συμπεριφορὰ πρὸς ἕναν ἄνδρα εἶνε τὸ κύριον χαρακτηριστικὸ γινώσισμα μιᾶς ἰσορροπημένης γυναικὸς. Μπρὸς μιὰ τέτοια σεμνότητα, ὁ ἄνδρας δὲν τολμᾷ νὰ φερθῇ κάπως τολμηρά. Αὐτὴ τὴν ἐντέλως φυσικὴ ἀλλὰ καὶ τόσο ἐλικρινῆ σεμνότητα δυναμώνει τὸ αἰσθημὰ του, ἂν πραγματικὰ κατὶ τὸν ἑλκύνῃ πρὸς ἐσὰς. Ἄν πάλι ἤθελε τὸ ραντεβού γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρην του, ἡ στάσις σας θὰ τοῦ δεῖξῃ πὺς αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ, καὶ τότε δὲν θὰ σὰς θανατίσῃ ἀλλὰ τὸ ραντεβού. Κι ἔτσι ἡ ἀναξίωστος ὄλας.

«Αν πάλι υποθέσουμε ότι δεχθήκατε τα ραντεβού από απλή περιέργεια και με την πρόθεση να βολιδόσκηψετε το Έδαφος, τότε αυτό δείχνει ότι έχετε κάποια πείρα στη ζωή και τότε η συμβουλή μου περιττεύει.»

Ο ΦΙΛΑΝΤΙΣΕΝΙΟΣ ΒΟΥΔΑΣ

Σαλονάκι γκαρσονιέρας

Χλωμορόδινο φῶς
λουλούδια στὰ δάζα
Κάντρα, μέ γυναῖκες γυμνες
ἀρώματα.
Μπιμπελὸ ἀκριδιά

Ἕνας μικρὸς Βούδας
ἀπὸ φίλντισι
Μὲ πλατὺ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Τὸν πῆρε στὰ γέονα.

—Εἶναι δικό σου, τῆς εἶπε.
Μοῦ τὸ δῶσαν γιὰ λίγες ψεύτικες χάν-
(ρες.

«Άφησε τὸ κορμὶ στὴ διάθεσὶ τοῦ,
μὲ μιὰ ἀπορία στὸ μυαλό
«Δίνει κανεὶς τ' ἀκριβὸ γιὰ τὸ τί-
ποτα ;...».

Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Της Άας ΚΑΙΤΗΣ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

Δέν ξαίρω αν προσέξαμε κι' αν έχουμε συνείδηση της σημασίας που έχει η χαρά για την παιδική ηλικία.

Για να το νοιώσουμε αυτό, πρέπει να σταθούμε πολύ κοντά στο Παιδί, να μελετήσουμε τις εκδηλώσεις του, τόσο τις σωματικές, όσο και τις ψυχικές. Να μελετήσουμε κάθε τι που το άφορα για να μπορέσουμε να το βοηθήσουμε, να του δώσουμε ότι του χρειάζεται για την ψυχοφυσική ανάπτυξη του.

Η χαρούμενη διάθεση είν', εκεί νη που δεν του λείπει ποτέ. Η χαρά πάντα, θερμαίνει και ζωογονεί την ψυχούλα του. Είναι η ηγία απ' όπου πηγάζει κάθε κίνηση και σκέψη του.

Και παίζει στη ζωή του παιδιού τον ίδιο ρόλο που έχει ο ήλιος και ο αέρας για την ύπωση και την συντήρηση κάθε οργανισμού.

Η λύπη και τα δάκρυ είναι μια αντίστροφη πινελιά στο καλλιτέγνμα αυτό που λέγεται Παιδί. Εμείς οι ενήλικες, μέσα στην άγωνία της πάλης για την κατάκτηση της ζωής, νοιώθουμε πολύ την άβυσσ της χαράς.

Είναι το ξεκούρασμα, το λιμάνι όπου η ψυχή ανάπαυται από τον καθημερινό αγώνα και τις όδυνες σκέψης που διέπουν σχεδόν πύν όλο μας.

Μια για το Παιδί είναι αυτή η ζωή του.

Ο πόνος και η δυστυχία, η κατφεία και η νευρική ατάσφαση είναι καιρία ικαήματα για την εταίσθητη ψυχούλα του, που δεν είναι άκομη σε θέση να σκεφθί και να διαλέξει τις καταστάσεις κείνες απ' όπου μπορεί, ν, άντλή σπ το συναισθημα αυτό.

Ό,τι λοιπόν εκείνο ζητεί αν ένα στοιχείο απαραίτητο για την ζωή και την ανάπτυξη του, εμείς έχουμε καθήκον να του το παρέχουμε με κάθε δυνατό τρόπο.

Ας σκεφθούμε ότι αυτό είναι το δικαίωμά του. Κάτι που δικαιούται από την ζωή, που δεν θα είναι πάντα ούδινη και άραία ό πως την βλέπει με τα παιδικά άβωα ματάκια του.

Οι προσπάθειές μας πρέπει να τείνουν διαρκώς στην δημιουργία ενός περιβάλλοντος απ' όπου μόνον η χαρά και το γέλιο θα πηγάζει.

Ένα παιγνίδι, μια εύθυμη κουβέντα, ένα γελαστό πρόσωπο, ένα όμορφο βιβλίο, κάθε τι, τέλος, που δόποιμε πως είναι ικανό και κατάλληλο να χαροποιήσει την παιδική ψυχή, έχουμε καθήκον να της το προσφέρουμε.

Όχι συμβατικά, κάτι που κά νουμε σαν άγγαρεία, αλλά με όλη την συνείδηση της εθνήης μας άπέναντί της.

Γιατί, άε μνν ξεχνούμε την διαίσθηση που έχει το παιδί. Καταλαβαίνει κάθε τι που γίνεται χωρίς άρεα και το δέχεται άνόλογα και άντιδρά.

Δέν είν' άνάγκη να του δημιουργούμε με τις δικές μας έννοιες και τα νήρια μας μιάν ατάσφαση καταθλιπτική. Πολύ περισσότερο να ξεπαίμε πάνω σ' αυτό, δίνοντας έτσι μιά διέξοδο στις στενοχωρίες και σκοτάνοντας την γαλήνη και τη χαρά του.

Έχει καιρό να μάθη άούγτερα, «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 16

δταν θα μεγαλώση, τις δυσκολίες της ζωής.

Μά όσο βρίσκεται, στην παιδική ηλικία εκείνο που είναι άπαραίτητο, είναι η χαρά και η γαλήνη.

Μόνον έτσι θα μπορέσει ν' αναπτύξει φυσικά. Ας το αφήσουμε ελεύθερο στ' παιγνίδια και τις έκδηλώσεις των ένστικτων του, προσέχοντας μόνον στην διαπαιδαγώγησή του.

Και θ' άποφεύγουμε μ' αυτόν τον τρόπο, το θέαμα που τόσο συχνά βλέπουμε: Τα παιδιά δηλαδή εκείνα, παρ' όλη την μικρή τους ηλικία έχουν γερασμένη, θλιμμένη όψη. Τα παιδιά εκείνα που φοβούνται και να γελάσουν άκούη και τα μάτια τους είν' ένα πελώριο έρωτηματικό για τις συνθήκες στις όποιες ζουν.

Ό,τι κι' αν μας συμβαίνει, όσο κι' αν η ζωή μας φαίνεται εύκολη, έχουμε καθήκον να ξεχνούμε κάθε τι έμπρός στο παιδί.

Δέν μας φταίει εκείνο σε τίπο τε. Αντίθετα, πλησιάζοντάς το, νοιώθουμε κι' εμείς τη χαρά, και τα λογάρια του, τα παιγνίδια του, οι έρωτήσεις του, μας ξεκουράζουν και δίνουν νόημα στη ζωή μας. Ας δημιουργούμε λοιπόν στο παιδί μιάν ατάσφαση χαρούμενη, ξενοιαστή, γεμάτη γαλήνη κι' εύθυμία.

Ας μη λησμονούμε πως η χαρά της ζωής είναι το Παιδί. ΚΑΙΤΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Η καλύτερη κληρονομία που μπορεί ν' αφήσει κανείς στ' παιδιά του είναι όχι ένας πινάκας με διδασκαλίες του γραφείου του, αλλά η άναμνηση μιάς χαρούμενης παιδικής ηλικίας.

Όπως ένα περιστερί πετά χιλιάδες χιλιόμετρα υπακούοντας σε κάποιο ένστικτο, έτσι και το παιδί παλεύει για να βρή τον έαυτό του.

Ένα από τα πλεονεκτήματα της πολυμελούς οικογένειας είναι ότι υπάρχει πάντα κάποιος στο σπίτι που θα πάν να βρή κάποιον άλλον που λείπει.

Μερικές γυναίκες μιλούν με περισσότερη φυσική άφοσίωση για το σπίτι τους παρά για τον άντρα τους.

Τα παιδιά απ' όλα τα έπιπλα του σπιτιού αγαπούν τις ράχνες που έχουν ρίχνει και τις ρίχνουν στο πάτωμα και τις κάνουν καρατσάκια τράια, αυτόκίνητα και σχίζουν τα χαλιά και σπάζουν τα γυαλιά.

Οί γονείς νοιώζουν ότι το περιβάλλον των παιδιών των είναι οι συζητήσεις που κάνουν μεταξύ των.

Σημειώστε καλά τη συμβουλή εκείνου που σας αγαπά, έστω κι' αν η συμβουλή του σας είναι πικρή παρά το παρόν.

Όταν η Γυναίκα δέν σκέπτεται...

Η Κ. Πάττερσον, η συνεργάτις ενός άμερικανικού περιοδικού γράφει τα πιά κάποιες άναγνώστρες της : «Κυρίες μέτω, στις συμβουλές που δίδετε στους συζύγους σας, κι' άκόμη μεγαλύτερη προσοχή χρειάζεται να ταν έχοντας κάτι στο νου που τον άπασχο, έντατικά του δίνετε τη γνώμη σας. Έκεί όμως πεί χρειάζεται περισσότερο υπό κάθε άλλη περίπτωση να προσέχει η γυναίκα είναι όταν ο άντρας της άντιστήρηση τα όνειρά του, τις ιδέες του και τις προαθέσεις του για ν' ανέβη πιά ψιλά — κοινωνικά από κεί που βρίσκεται. Ας έρθουμε όμως στα σκεπτόμενα παραδείγματα που όσα σκληρά κι' αν μιλγ τα παρουσάζει η καθημερινή μας ζωή είνε πολλὰ.

«Μιά άναγνώστριά μου μου γράφει: «Ο άντρας μου μου άπεκάλυψε ότι πήρε την άπόφαση να φύγει από το γραφείο που έργάζεται και ν' άνοιξη δική του δουλειά με τις μικρές μας οικονομίες. Προϊστάμενος του τον συνδουλεύει να μην αφήσει την τόσο καλή θέση του και νομίζω πως αυτό το καλύτερο που έχει να κάνει, Δέν έχω τη γνώμη ότι θα τα καταφέρει και στο τέλος θα χάσουμε λίγες μας οικονομίες σε μιά άπερίσκεπτη ηγεία. Πως όμως θα μπορέσω να τον άποτρέψω από το να κάνει αυτή την τρέλλα;».

Το γεγονός είνε ότι υπάρχουν πολλές γυναίκες που θα μπορούσαν να της πούν τον τρόπο ν' άπες τρέλλα. Και μιά απ' αυτές τις γυναίκες είνε μνν άλλη άναγνώστριά μου—ας την ονομάσουμε Κλάρη. Κι αυτής ο άντρας δυό-τρία χρόνια πρίν γεμάτος ένθουσιασμό κι' αυτοπεποίθηση πήρε την άπόφαση να εγκαταλείψει τη θέση του και να ριχτεί στο κό του. «Άλλοι έξυπνότεροι κι' ικανώτεροι άπ' εμένα, του έπτε η Κλάρη, άπέτυχαν σε τέτοιου είδους επιχειρήσεις. Δέν έχω καμμία όρεξη να διακινδυνεύουμε το μέλλον μας για μιά άνοησία πρωτογγραμής έπως αυτή που μου άνέπτυξες».

«Αυτό κι' έγινε. Ο άντρας της Κλάρη έβαλε στη ψυχή του τα όνειρα και τις φιλοδοξίες του, ό με δουλειάς του γραφείου του.

«Και τώρα προσέξτε τι μου γράφει και πάλι η Κλάρη. «Ο άντρας μου είνε πιά ήσυχος. Η διαίτησή του. Η αλήθεια είνε ότι κατέχετα από μιά νάλαφρη μελαγχολία, δέν μιλά συχνά με τη τρόπο που μιλούσε άλλοτε και πότε-πότε τσάκωνω το βλέμμα του να με βλέπει κάποιος έκφραση άνοχής που φαίνεται να κάνει σκληρό άγώνα για να τη συγκυλίσει. Δέν μου μιλά βέβαια άπότομα κι' ούτε μου κάνει πιά νύξη για τα παλιά του όνειρά. Όστόσο νοιώθω ότι το φιλι που μου δίνει κάθε πρωί που φύγει για τη δουλειά του άρχισε να θεωρη άγγαρεία. Έτσι η ζωή μας κυλά ήσυχα με μόνη διαφορά ότι το φιλι του άντρός μου δέν έχω πιά την παλιά εκείνη θερμότητα που μου προκάλεσε σε μιά τόσο γλυκεία φρικίαση».

Αν η Κλάρη είχε περισσότερη πορατηρητικότητα και πιά κριτικό μυαλό θα έπρεπε να θυμηθί και να σκεφθί πως με τα λόγια της εκείνα «Άλλοι έξυπνότεροι κι' ικανώτεροι, άπέτυχαν...» σκότωσε την αυτοπεποίθησή του συζύγου της, σκότωσε μαζί και τα αισθήματά του προς αυτήν ως γυναίκα. Η Κλάρη τα κατάφερε να μη χάση ο άντρας της τη θέση του από το γραφείο, τον έδιωξε όμως από την καρδιά της.

«Είνε βέβαια πολύ φυσικό μιά γυναίκα να ζητά την εξασφάλισή του έαυτού της και των δικών της από τολμηρές περιπέτειες. Είνε πολύ φυσικό και στον άντρα να επιδιώκει κάτι το ριψοκίνδυνο. Πάντως η γυναίκα που προσπαθεί ν' άποτρέψει τον άντρα της από κάτι που αυτή το θεωρεί άστοχο, θα πρέπει νάνα, έξαιρετικά προσεκτική».

ΕΥΘΥΜΕΣ

ΣΤΗΛΕΣ

Η καινούργια γειτόνισσα

Του ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

Με την καλύτερη θέληση του κόσμου δέν θα μπορούσατε να χαρακτηρίσετε για σπαθητικούς τους γείτονές μου. Δεξιά στο σπίτι μου κατοικεί ένας συνταξιούχος τηματάρχης του υπουργείου Οικονομικών—μην άμέσων όφρων—ο όποιος έχει διατηρήσει εκείνο το φοβερό βλέμμα του άρπακτικού όρνέου και άριστερά στο σπίτι μου ένας άποστρατός συνταγματάρχης, που δέν έχει άλλη διασκέδαση παρά να έξοντώνη με το πιστόλι του τις γάτες της γειτονιάς.

Συνεπώς ήταν πολύ φυσικό να νοιώσω μιά βαθυτάτη ίκανοποίηση, όταν είδα ποιος ή μάλλον ποιά είχαν εγκατασταθί στο άντικρυνό σπίτι.

Η καινούργια γειτόνισσα ήταν κυριολεκτικώς χαριτωμένο πλάσμα. Τα ξανθά μαλλιά της θυμίζαν ώριμα στάχυα κι' ένα άγγελικό χαμόγελο έπαυζε διαρκώς στα γαλανά της μάτια. Την άντικρυσα για πρώτη φορά την ώρα που επέβλεπε στο ξεφόρτωμα του καμιονιού που είχε κουβαλήσει τα πράγματά της.

Έτυχε να είμαι δίπλα μου και η γυναίκα μου ή Άμαρυλλίς.

Χυ!... Ψιθύρισε η γυναίκα μου. Οά μου άρεσε αν τα πόδια της δέν ήταν τόσο στραβά!

Τα πόδια της δέν είνε διόλου στραβά, διαμαρτυρήκα με πεποίθηση.

Για να φανώ μάλιστα ειλικρινής όφειλα να όμολογήσω ότι δέν έχω ξαναδεί τέτοιες γάμπες στη ζωή μου.

Εννοούσα τα πόδια της πολυθρόνας κι' όχι τις γάμπες της ξεπλυμένης ξανθής μου έπεν ή Άμαρυλλίς με παγερό τόνο.

Α!... Ξεροκατάπιε!

Χυ!... Έκανα κι' εγώ. Δέν σου φαίνεται, αγαπή μου, ότι θα ήταν μιά ένδειξη άδρότητος εκ μέρους μου αν την έρωτοσα μίπως χρειάζεται τίποτα;

Οά είνε μάλλον σατινική πονηρία δική σου για να πιάσες σχέσεις με αυτήν την παρδαλή;

Γιατί την λες παρδαλή; Την ξαίρεις;

Ό τόνος της γυναίκας μου δέν έπιδεχόταν άντίρρηση. Άναστένονα με ύφος Μάρτυρος, έφόρεσα έναπαλιό σοκάκι και το πιά παλιό μου παντελόνι και κατέβηκα στον κήπο να ποτίσω. Πιό συχαμένη έργασία δέν έχω κάνει ποτέ στη ζωή μου, αλλά άρ όρεται η Άμαρυλλίς που δέν θέλει να πάρω με περδύλαση ενώ τα μέσα μας το έπιτρέπουν.

Τη στιγμή ακριβώς που είχα άρχισει να καταβρέχω τις τριανταφυλλίες είδα την Άμαρυλλίδα να όρμα σαν θύελλα προς το μέρος μου.

Ακολουθούσε με γλήγορα! με διέταξε. Έχω ραντεβού στις ένδεκα με τον όδοντογιάτρο μου και πρέπει προ-

ηγούμενος να περάσω από τα μαγαζιά. Έλα να με βοηθήσεις, να πάρω τα φώνα... Μά δέν μπορώ να βγώ εγώ σ' αυτά τα χάλια, είπα δείχνοντάς της το έρείπιο παντελόνι μου και το ρεζιλίκο σακάκι της κηπουρικής μου άμφέσεως.

Δέν πρόκειται να σε πάω για γαμπρό πουθενά. Άπλως θα σου δώσω να κουβαλήσεις στο σπίτι μερικά πακέτια. Παρε και τον Άγαμέμνονα μαζί σου. Ένας μικρός περίπατος δέν θα σου κάνει κακό.

Όφειλα να σας εξηγήσω ότι Άγαμέμνων είνε ο σκύλος μας. Ο πατέρας του ήταν περίφημος τερριέ, η μητέρα του έζησε όμως, βίον έκλυτον, όπως φαίνεται. Και ίσως για αυτό ο Άγαμέμνων θυμίζει ταυχρόνως, τερριέ, πεκινούα, λυκόσκυλο, μαντρόσκυλο, μπουλντόγκ και κοροίτη. Πάντως, είνε καταπληκτικά άντιπαθητικό ζώο.

Η μεγαλύτερη άπόλαυσή του είνε να ξεσχίζη τα παντελόνια των διαδωτών και να μπερδέυη το λουρί του στα πόδια των κυριών. Έξ αίτίας του, έχω ήδη εισπράξει τέσσερις όμπελλίτες, και πέντ—έξ τσαντιές, από τσάντες διαφόρων μεγεθών.

Πάντως, σαν είπαιθες ύπήκοος της συζύγου μου, του πέραςα το περιλαίμιό του και παίρνοντάς τον, ακολουθούσα την Άμαρυλλίδα. Όταν θάσασε στην είσοδο του πρώτου μαγαζιού που έπρόκειτο να έπισκεφθούμε έδήλωσε με σθεναρό και κατηγορηματικό ύφος στην συμβία μου ότι όπισωδύποτε δέν θα έμπαينا μέσα.

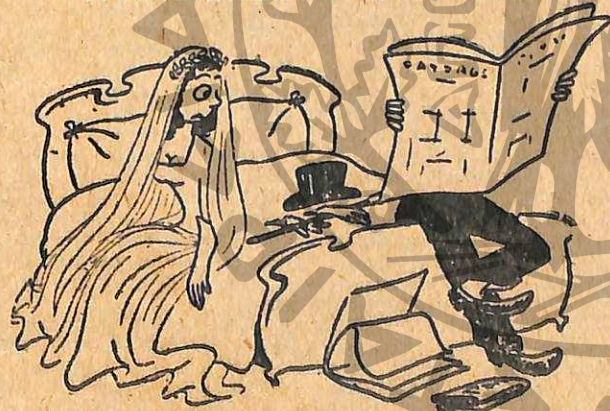
Γιατί; μ' έρωτησεν ή μιάνισσα.

Πρώτον εξ αίτίας της περιβολής μου. Δεύτερον εξ αίτίας του Άγαμέμνονα.

Γιατί του Άγαμέμνονα; Διότι το παλιοσκυλό αυτό, θα έπωφεληθί της εικαιρίας για να μου δημιουργήσει πάλι καμμία φασαρία. Την τελευταία φορά που μπήκα μαζί του σ' ένα μαγαζί έκλεισε ένα καπνιστό σολωμό. Όχι!...

Όχι!...

Η ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ...

—Στ' αλήθεια, αγαπημένε μου, θα έπιθυμούσα πολύ ή άπεργία των έφημεριών να διαρκούσε άκόμη!...

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Και γεγονότα μερικά τελείως 'Αθηναϊκά

ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τα φρούτα τ' άνοιξιάτικα έφάνηκαν κι' αυτά. Λαχταριστές οι φράουλες, κεράσια ζηλευτά. Τα μούσμουλα τα υπόδυνα, δερύκοκα χνουδάτα. Πού ένα χρόνο έλλειψαν, μάς ήρθαν και να τα!

Γυναίκες άνοιξιάτικες κι αυτές κυκλοφορούν. Πού λές :—Μά τί κουμάτια στ' αλήθεια είνε τούτα; Και όσοι τις κυττάζουν, υπερδέουν κι άπορούν. Ποιές είνε οι γυναίκες και ποιά είνε τα φρούτα!...

ΤΑ ΚΟΥΦΕΤΑ

Μιά κάποια Έλισάβετ, έτών είκοσι δύο. Είς τη ζωή της έπτε το ύστατο άντίο.

Με είκοσι κουφέτα, κινίνης, φυσικά, Διότι ο έραστής της άρνήθηκε έπιμόνας. Τα σχέδια τα τόσο αισθηματικά. Να νομιμοποιήση για να μη ζήση μόνος!

Κι ή δόλια Έλισάβετ έσκέφθη άπλά και σκέτα. Μιά κι ή άναμνή μου, είνε τόσο μοκρά, Άφού δέν δοκιμάζω του γάμου τα κουφέτα. Ας πάρω από τ' άλλα κι άς είνε πιά πικρά!...

ΖΕΣΤΗ

Ζέστη μάς ήρθε ξαφνική. Ο Μάιος μάς ψήνει. Και τό φερει μαγιάτικο το φλογερό χαμψίνι!... Και τί θα γίνη άδελφοί, στον πυρωμένο αέρα, Σαν πάμε στον Ίούλιο κι άκόμη πάρα πέρα;

Η Ζέστη αυτή όπως τραβά, οι πάντες θα ψηθούμε. Και θα περάσωμε άτύχως, πυριφλεγές εξάμνηον. Και είνε πιθανώτατον και να τσιγαρισθούμε. Όπως ψηθήκαν της Γραφής οι παίδες είς την κάμινον!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

της είπα με θάρρος. Προτιμώ να μείνω εδώ. Έξω από την πόρτα.

Δέν θ' άργήσω περισσότερο από ένα λεπτό, μ' έβεβαίωσεν ή Άμαρυλλίς.

Περιμένα μισή ώρα. Έξαφνα ή Άμαρυλλίς ένεφανίσθη και μου έδωσε ένα μικρό μετ'άλλινο δίσκο.

Κράστε τον, μου έπτε. Είνε πολύ κομψός και θα ταιριάζη με τα μετ'άλλινά ποτηράκια του λίκου που έχω. Θ' άγοράσω κάτι άλλα μικροπράγ-

ματα κι' έρχομαι. Δέν θ' άργήσω ούτε μισό λεπτό.

Ο δίσκος ήταν χωριάτικος. Κι'έπι πλέον ή Άμαρυλλίς δέν είχε φροντίσει να της τον τυλίξουν σ' ένα χαρτί.

Θέε παντοδύναμε! Γιατί με παρέδωσες άπροσάτευτο σε τέτοια γυναίκα; Τί άμάρτημα έχω διαπράξει;

Οί σκέψεις αυτές άπασχολούσαν το μυαλό μου, όταν ή καινούργια μας γειτόνισσα έπέρασε ξαφνικά από το δρόμο.

Μάλιστα! Η καινούργια μου γειτόνισσα. Το αίθεριο και έαυθό εκείνο πλάσμα. Άνω-θωσα το σώμα μου και έδωσα μιά κλωστή στον Άγαμέμνονα για να το κόψω προκαταβολικώς κάθε άντιπεθαρική διάθεση και... της χαμογέλασα!

Σταμάτησε άμέσως. Τι νοητικό πλάσμα. Θεέ μου!...

Μου χαμογέλασε κι' εκείνη. Μ' έπλησίασε... ναί μ' έπλησίασε και χάιδεψε το κεφάλι του Άγαμέμνονα. Κατόπιν άφού με κύτταξε από πάνω ως κάτω με άπειράρατη άγγελική γλυκύτητα, έβγαλε από την τσάντα της ένα... τάλληρο και τό άφησε να πέση στον δίσκο που κατόυσα!

Καυμένη άνθρωπε... μου έπτε με συγκίνηση!... Αχ Άμαρυλλίς!...

ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

ΕΝΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

Του ΑΝΤΡΕ ΜΙΡΑΜΠΩ

Η Σουζέτ καθισμένη υποστά στον καθεφθ χαμογελά στον Πιέρ.

— Μ' αγαπάς ;
— Πάλι τὰ ίδια : λέει αὐτός θυμωμένος.

— Δεν είσαι καθόλου ευγενικός !

— Μὰ παιδί μου, τὸ κατάλαδες πως έγινε ενυχλητική ; Μ' αγαπάς ; Μ' αγαπάς. Ὁ λητὴν ἀτέλειωτη ἡμερὰ ! Καὶ χωρίς διακοπὴ ! Μπορεῖ ἔτσι νὰ γίνῃ νευρικός ἕνας ἀνθρώπος, Φτάνει πιά ! Στάματα !

— Ελπίσεις πὼς θὰ τοῦ κάνει τώρα κάποια σκηνή. Μὰ οὐκ ! Σκυοει μονάχα τὸ κεφάλι τῆς μελαγχολικῆ καὶ τοῦ θαναλεῖ !

— Δεν είσαι καθόλου ευγενικός...

Κρίμα ! Ἄλλη φορὰ ! Σήμερὰ ἦταν ἀποτυχία δὲ μπορεσε νὰ τελειώσῃ μαζί τῆς. Ἀχ ! ὅσο μου, ὅσο εἶχε τὸ θάρρος νὰ τῆς πῇ «Σὺ παρακαλῶ, σὲ ἰκετεύω, Φύγε ! Δὲ σ' αγαπῶ πιά ! Εἶσαι ὡμορφὴ κομψή, καλὴ, εὐγενὴς, μὰ δὲ σ' αγαπῶ πιά, ἔτσι εἶνε. Σὲ βαρεθῶ... Πρῶτα τὰ ἐλαττώματα σου με μάγευσαν, τώρα τὰ προτερήματα σου μ' ἐνέχλουν. Ὅλα, ὅτι λέε, ὅτι κανεὶς μου εἶνε ἀνυπόφορο. Τὸ ζαίρω εἶνε αὐτὸ ποτὶ εἶνε φοβερό, μὰ ἔτσι εἶνε : Δὲ σ' αγαπῶ πιά, φύγε !

Ὁραία λόγια, κατηγορηματικά, πὺ ἀσφαλῶς θὰ φέρουν ἀποτέλεσμα. Ἀλλὰ ὁ Πιέρ δὲν ἔβαλε ποτὶ τὸ θάρρος νὰ τὰ πῇ. Ἀρκεῖται μονάχα νὰ τῆς φέρεται ἀσχημά, ἐλπίζοντας πως κάποτε θὰ βαρεθῇ ἡ Σουζέτ καὶ θὰ τὸν ἀφίση.

Μὰ τί εὐτυχισμένη μερὰ ! Μὰ δυστυχῶς δὲν εἶνε ἡ σημερινή. — Τώρα φεύγω, ἀγαπημένε μου. Δὲν θὰ φάμε μαζί τὸ βράδ.

— Ἐξαιρετικὰ καλὰ πὼς δὲν εἶμαι ὁ Ρότσιλντ. Τὰ μέσα δὲν μου ἐπιτρέπουν τέτοιες ἀνυψήσεις. Καὶ νὰ φάμε ἔξω οἱ δύο μὰς σ' αὐτὸν τὸν καιρὸ πὺ ζοῦμε, εἶνε ἀνοησία.

— Καλὰ, καλὰ. Φεύγω.

... μ' αγαπᾶς ;

— Ὁχι.

— Δεν είσαι καθόλου ευγενικός.

— Αὐτὸ θὰ σὲ κάνῃ νὰ μὴ με ρωτᾶς ὅλη τὴν ὥρ.

— Ὅμως λιγάκι, τόσο δά, μ' αγαπᾶς Πιέρ, δὲν εἶνε ἀλήθεια ; Ὁχι δὲ, μὴ λές τίποτα φεύγω. Ὁρεβουάρ ἀγάπη μου.

Βγαίνει. Ἡ πόρτα κλείνει. Ὁ Πιέρ ἀκούει, τὰ τακούνια τῆς νὰ χτυποῦν στὸ διάδρομο, καὶ ἀναστενάζει. Συλλογιζέται τὸν καιρὸ πὺ τὸ γυμνάσιο αὐτὸ τῶν τακούνιων ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ σκιρτά. Τώρα χτυπᾶ ὅταν ἀκούῃ ἄλλα τακούνια...

Γυρίζει πάλι στὸ ἀτελιό του. Βγάζει τὴ μπλούζα του, καὶ

παίρνει μὴ σκούπα. Εὐσευεί-
δῃτα, ὅπως μὴ καλὴ ὑπηρε-
τρία σκουπίζει καὶ τὴς πὺ σκο-
τείνες γωνίες. Ξεσκονίζει. Τι-
νάζει. Βουρτσίζει ὅτι πιανεῖ
στὰ χεῖρά του. Χρόνια εἶχε νὰ
ἰδῇ τὸ ἀτελιό τέτοια καθαριό-
τητα. Θὰ γίνῃ ἀρὰ γὰ καλυτε-
ρο ἐστὶ ! Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ
τὸ πῇ μὲ βεβαιότητα.

Ὁπωσδήποτε ὁ Πιέρ στρώ-
νει τὸ τραπέζι καὶ κατοπινὰ ἄ-
νοιγῃ ἕνα παλιὸ μπαζούλο,
πὺ εἶνε σκεπασμένο μ' ἕνα
χρωματιστὸ πανί καὶ πὺ χρη-
σιμεύει καὶ γιὰ καθίσμα.

Σήμερα ὅμως εἶνε γεμάτο
θησαυροὺς ! Ὁ Πιέρ βγαίνει δύο
μπουκαλὲς σαμπάνια, φο. αγ-
κρά, στρεῖδρα ὡσεὶ σάλα-
τα μὲ τριφλὲς γλυκὰ καὶ κα-
τοπιν μὴ παγωτίτερα μὲ παῖω
τὸ γιὰ νὰ μὴ μιλήσουμε γιὰ
χιλίες δύο ἄλλες λιχουδιές πὺ
ἔχουν οὐσκόλα ὀνοματα καὶ
ποῦ ἀνοίγουν τόσο πολὺ τὴν
ὄρεξη. Μὲ ὅλα αὐτὰ ὁ Πιέρ γε-
μίζει τὸ τραπέζι. Κατόπιν κά-
νει δύο βήματα πρὸς τὰ πίσω
καὶ ἐξετάζει τὸ ἀποτέλεσμα μὲ
ματὶα καλλιτέχνη.

— Ὁχι καὶ ἀσχημά !

Τώρα πρέπει νὰ περιμένῃ.
ὥσπου νάρθῃ. Μονάχα νάρχο-
ταν ! Ὁ Πιέρ δὲν εἶνε ἐντελὴς
ἤσυχος. Αὐτὴ ἡ περιπέτεια εἰ-
ρήνης ! Μὴ τέτοια γυναικί ! Ὁ-
νη ! Τόσο ὡραία, τόσο ἀπὴνα-
μορφὴ κομψή, πλοῦσια ἄριστο
κράτισσα. Ἡ ὡμορφία τῆς εἰ-
ναι τόσο ἐξαιρετικὴ πὺ καὶ
βασιληάδες ἀκόμα ἀνέστησαν
θαυμάσιες τῆς. Μὴ γυναίκα
ποῦ εἶνε τόσο ψυχρὴ καὶ μόλα-
ται τόσο ἐκασμένη. Μὴ γυναι-
κα πὺ εἶνε τόσο μικρὸ ζω-
ταῦτα πρὸς ἕνα μικρὸ ζω-
τάριο !... Ὅταν μίλησε μὲ τὸν
Πιέρ τὸ πρῶτόν τῆς ζωήρεψε
καὶ μὲ ἐνδιαφέρον ρωτοῦσε διὰ
φορὲς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς
του.

— Ἀχ, κάθεστε σ' αὐτὸν
τὸν στενὸ δρόμο !... Ναί, ναί,
καταλαβαίνω. ἕνα μικρὸ
σπιτάκι στὸ βάθος μιᾶς αὐλῆς,
μὴ μικρὸ σκαλίτσα... Ἡ αὐ-
τὴ εἶνε κακοστρωμένη. Ἀνάμε-
σα ὅτις πλάκες βγαίνουν χορ-
τάρια... τὰ βλεπῶ ὅλα κα-
θαρά μπροστὰ μου. ἕνα ἔ-
ρημο ἀτελιό, ὅπου στὴ γωνία
τοῦ τραπέζιου πὺ σχεδιάζετε
τρώει κανεὶς λουκάνικα !...

Τόλμησε νὰ τὴν προσκαλέ-
σῃ.

— Σὰς ἐλκύει αὐτό ; Ἐλ-
τε. Θὰ στρώσω τὸ τραπέζι αὐ-
τὸ γιὰ δύο. Καὶ αὐτὴ εἶχε δεχθῇ... Ἀνέ-
πιστο ! φανταστικό ! Νὰ ἐρ-
χόταν μόνο ! Αὐτὲς οἱ γυναῖκες
ἀρμονοῦν τόσο εὐκόλως !... Ὁ
Πιέρ βλέπει τὸ ὡμορφοστρωμέ-
νο τραπέζι καὶ κάνει ἕνα μορ-
φασμό. Δὲ θάταν καθόλου ὡ-
ραῖο ἂν δὲν ἐρχόταν. Ἐκαμὲ
τόσα ἔξοδα ! Καὶ τί ἔξοδα !
Μὰ ἦταν μὴ γυναίκα μὲ 14 ὅ
πληρέτες καὶ δὲ μαγεύρους.
Ἰσως νὰ τὰ εὐτοσκε ὅλα
φτωχικά. Ἀν ἤξαιρε, αὐτὲς οἱ
πιατέλλες τί στεοήσεις τοῦ εἶ-

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 18

— Ἦρθατε : Τί ὥραῖο πὺ εἶνε !

χὺν κοστίζει ! Ἡμέρες ὀλό-
κληρὲς ἔκαμε οἰκονομία στὸ
φτωχικό του φαγητό ἔκοψε τὸ
κάπνισμα, τὰ ξανάφτισε μὲ
τὸν ξάδερφό του γιὰ νὰ μπο-
ρέσῃ νὰ δανειστῇ καὶ ἀπὸ αὐ-
τὸν λίγα χρήματα !

Μόνο νὰ ἐρχόταν !

Καὶ νὰ ! Ἀκούει χτυπήματα
τακουνιῶν στὸ διάδρομο. Εἶνε
αὐτή ! Δόξα σοὶ ὁ Θεός ! Ὁ
Πιέρ σκύβει πάνου ἀπὸ τὸ μι-
κρὸ χεῖρ πὺ τοῦ ἀπλώνεται
καὶ εἶνε εὐτυχισμένος.

— Ἦρθατε ! Τί ὥραῖο ποῖ
εἶναι !

Ἡ γὰρὰ του φαίνεται ὅτι
τῆς ἀρέσει. Τοῦ χαμογελά ἔλκ-
στικά, κάτω ἀπὸ τὸ βελάκι
τοῦ καπέλλου τῆς. Εἶναι χαρι-
τωμένη μὲ τὸ βραδυὸ τῆς παλ-
τό, πὺ δὲ φαίνεται καθόλου νὰ
ταιριάζῃ μὲ τὸ περιβάλλον. Τὸ
παρθερεῖ αὐτὸ ντροπισμένη
καὶ τραβᾷ σιγά τὰ γάν-
τια ἀπὸ τὰ δαχτυλὰ τῆς. Κα-
τόπιν γυρίζει στὸ δωμάτιο μὲ
ἀργὸ βῆμα καὶ ἔξω ἀνα στέκε-
ται μπροστὰ στὸν Πιέρ.

— Μὰ εἶνε πολὺ καλὸς πρὲ
πει τὸ δωμάτιό σας... πολὺ

... τὸ περιμένα λιγάκι... ἄ-
λιγάκι πὺ ἀκατάστατο... ἄ-
ναί οἱ σημερινὸι καλλιτέχνες
δὲν εἶνε πιά μποῦε... εἶνε ὅ-
λα τουε ταχτικά... πάρα
πολὺ ταχτικά.

— Ὁ, δὲν πρέπει νὰ εἶναι
βρώμικο, κανένας γιὰ νὰ εἶναι
καλλιτέχνης λέει ὁ Πιέρ καὶ
σκέπτεται : «Ἀν εἶχε δὴ τὴ
σκόνη ἦταν πρὶν ἀπὸ λίγη ὥ-
ρ» ! καὶ δ. ναὶ ὥστε λέει :

— Μὰ σὰς παρακαλῶ βγά-
τε τὸ καπέλλο σας. Καὶ ἔλατε
ἐδῶ !

Καὶ τῆς δείχνει τὸ παρα-
δῶν πὺ ἐκρυβε τὸ πλοῦσιό
τραπέζι.

— Τί εἶναι ἐκεῖ ;

— Ἐκεῖ : Τὸ φαγητό μας.

— Ἀ, ἄ, γελᾷ καὶ τὰ
μάτια τῆς υαλίζουν ἀπὸ χα-

ρά. Ὁ Πιέρ παραμερίζει τὸ
ραβάν καὶ φαίνεται, τὸ τρα-
πέζι. Ἐκεῖνη φωνάζει :

— Ὁ ! ὦ !... σαμπάνι
... καὶ φυσαγκρά !... καὶ
μάκια μὲ καρδιάρι.

— Καὶ ὠσεσικὴ σαλάτα

— Καὶ παγωτό... ἄν
λε μου... φίλε μου...
ἐγώ... πὺ ἤλιτσα...
περίμενα ἕνα χοντὸ κομμάτι
τυροῦ καὶ ἕνα κομμάτι σαρό-
κέας ! Ἄντιστοι πὺ εἶσαι ! Δὲν
τάλαβε λοιπὸν πῶς, ἔχω βα-
ρὴ τὴ σαμπάνια καὶ τὸ χι-
οῖ : Ὅτι εἶναι τὸ ἐπάγγελ-
μα μου κάθε μέρα, καὶ σὲ
φαγητό νὰ τρώω τέτοια γι-
ματα... ὅτι ἦρθε ἐδῶ γιὰ
ἀναπαύσῃ νὰ ἀναζωογονηθῇ.

— Ἦρθε ἐδῶ, ὅπως θὰ ἐρχόμ-
αν ἡμεῖς ἕνα νεὸ κορίτσι,
ποῦ θὰ ἔτρωγα, πάνω σ'
ἀκατάστατο ντιβάν, μὴ
ζαμπόν καὶ ἕνα κομμάτι
ἀπὸ τὸ καρτί... μ' ἕνα
ποῦ ἀναπῶ... Αὐτὰ ἦταν
ἦρθε νὰ ξαναβρῶ ἐδῶ,
μου προσφέρετε σαμπάνια
παγωτό.

— Ὁ Θεέ μου, κι' ἐγώ
ἐνόμιζα... ναί, κυρία μου
κριβὸς τρώω πάντα μου
καὶ σαλάμι... κάτω εἶνε
μαγαζὶ, νὰ πᾶν νὰ φέρω

— Ὁχι... πολὺ ἀργά
λε μου. Εἶνε πολὺ ἀργά,
ταν μὴ ἀνοησία μου...
σου !

— Μὰ δὲ μπορεῖτε νὰ
γετέ ἐστὶ !

Καὶ ὅμως ! Φεύγει. Καὶ
Πιέρ ζαίρει πὼς δὲ μπορεῖ
τὴν κρατῆσῃ. Εἶναι ἀπογοη-
μένη. Εἶναι χαμένη γι' αὐτὴν
Φεύγει... Καὶ μένει μόνος
ἐμπρὸς στὸ ἀνῶφελο δειπ-
πὺ τόσο τοῦ εἶχε κοστίζει
Καὶ δὲν εἶνε οὔτε ὀρεξη
φάν.

Ξαφνικά κάποιος χτυπᾷ
(Συνέχεια στὴ Σελίδα 34)

ΜΑΝΤΟΝΝΑ τοῦ Χόλλυγουντ

Ἡ μόλις ἐκδοθὲν ἀριστουργηματικὸν
μυθιστόρημα τοῦ συγγραφέως τῆς
«ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΩΝ ΣΛΗΠΠΙΚ'Σ»

Μωρίς Ντεκομπρά

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» Δ' ὉΛ. Ν. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ :

Τὸ Μέτωπο τῶν Συμμάχων κατορεῖ
στὸ Βέλγιο κάτω ἀπὸ τὴν ἀμείλικτα
κτυπήματα τῶν μηχανοκινήτων φαλά-
γων τοῦ Χίτλερ. Ἐνας Ἀγγλὸς ἀερο-
πόρος, πὺ τὸ ἀεροπλάνο του κατέπε-
σε, ζητεῖ καταφύγιο στὸ μοναστήρι τοῦ
Μπεγκινὰλ στὴ Μπριζ τοῦ Βελγίου.

Ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τοῦ μον-
στηρίου τὸν ντύνει μὲ ράσα γιὰ νὰ ξε-
γελάσῃ τοὺς Γερμανοὺς πὺ ὑπῆκαν
πιά στὸν αὐλόγυρο. Στὸ μοναστήρι ὁ
ἀεροπόρος γνωρίζει μὴ Ἀγγλίδας κα-
λογρῆ τῆς ὁποίας ἡ ὡμορφία τοῦ κά-
νει θαύματα ἐντύπωσης. Ἡ καλογρῆ,
χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομά της ἀνα-
λαμβάνει νὰ φυγαδεύσῃ τὸν ὑποσμηνα-
γὸ, φεύγοντας δὲ μαζί θάβουν τὴν ἄλ-
λη μερὰ στὸ Παρίσι. Πρὶν φύγῃ γὰ
τὴν ἀεροπορικὴ βάση του ἐκείνης τῆς
στέλνει μὴ ἀνδοδύσῃ καὶ ἕνα σημείω-
μα ὅπου τὴν εὐχαριστεῖ γιὰ μὴ ὀκνᾷ
φορὰ, ὑπογράφοντας μὲ τὸ ὄνομα Ρέ-
ουλισσον.

Ὁ Πόλεμος συνεχίζεται καὶ
οἱ ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνα-
γράφουν ὅτι ἔφθασε ἐκεῖ ἡ λαίδη Διὰνα
Γουάινμ, χήρα Ἀγγλοῦ πορσευτεῦ
στὴν Πετρούπολη, ἡ ὁποία ἦταν κλει-
σμένη χρόνια στὸ γυναικείο μοναστήρι
τοῦ Μπεγκινὰλ γιὰ κάποιο φόνου καὶ
ὅτι ἡ λαίδη αὐτὴ εἶνε ἡ περιφημὴ «Μεν-
τόνα τῶν Σληππικ'ς». Στὴ Νέα Ὑ-
όρκη ἡ λαίδη Διὰνα πρόκειται νὰ ἐργα-
σθῇ σὲ ἐργοστάσιον πυρομαχικῶν, ἀλλὰ
φιλοδενεῖται στὴ δίλλη τῆς φίλης τῆς
Ἀγγέλας Σάμμερσετ Μπράντον, ὅπου
μένει καὶ ἡ Ραχήλ Σάμσον, 17 χρόνων,
κέρη τοῦ πολυκεκοιμητοῦ οὐχὺ κινημα-
τογραφικοῦ ἐπιχειρηματίου τοῦ Χόλλυ-
γουντ, Σάμ Σάμσον. Μεταξὺ τῶν δύο
αὐτῶν γυναικῶν ἀνοπτύσσεται αἰσθη-
μα θερμῆς φιλίας. Ἡ Ραχήλ ὅμως εἶ-
νε ἕνα ἐκκεντρικὸ κορίτσι, ἀφοῦ μάλι-
στα ἔκλεψε καὶ ἕνα διαμάντι τῆς Ἀγ-
γέλας γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ χρήματα
νὰ ταξιδεύσῃ στὸ Χόλλυγουντ, ἔπειτα ὁ
πατέρας τῆς τῆς ἀπαγορεύει νὰ ζήσῃ.

Ὁ Σάμσον ἐγνώρισε τὴν γυναῖκα του
Μπεουλάν, γιὰτὶ τὴν συνέλαβε ἐπ' αὐ-
τοφώρῃ στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς κάου οὐπύ.
Ἡ ὑπερὸς τῆς Ραχήλ ζῇ στὴν Ἀργεν-
τινὴ Ἡ Διὰνα προσπαθεῖ νὰ διεκδύ-
σῃ θαύματα στὴν ψυχὴ τῆς Ραχήλ πὺ
ἀντιθετὰ πρὸς τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέ-
ρος τῆς, φλέγεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν
νὰ παῖξῃ στὸν κινηματογράφου. Καὶ σὲ μὴ
στ' γιὰ ἀγνοήσεως γιὰ τὸν πατέρα
τῆς, Ἡ Ραχήλ λέει στὴ Διὰνα :

— Μπορεῖ νὰν ἀνόητο νὰ θέλω νὰ
πῶ στὸν κινηματογράφου, ἀλλὰ ἐκεῖ-
νὸ τὸ ὁποῖον μὲ κάνει διστακτικὴ εἶ-
νε ὅτι δὲν εἶμαι ἀκόμα σὲ νόμιμὴ ἡλι-
κία... Θέλω, μ' εἶπει κατακυριεύσει ἡ
μανία νὰ δῶ τὴ σκηνὴ μου στὴν Ἀθῶν !

500

Πστεύω ὅτι δὲν θάμνη γιὰ νέλια. Ἡ φωνή μου μοιάζει τῆς Γκάμπρι κι' ἔχω μερικὰ δραματικά προσόντα. Μπορεῖ νὰ μὴ

γίνω καμμία διάσημη καλλιτέχνης, ἀλλὰ
πιθανὸν νὰ σχηματίσω ἕνα ὄνομα πᾶν
στὴν ταῖνια. Θέλω πάρα πολὺ νὰ γίνω
ανεξάρτητη καὶ νὰ μὴν ὀφείλω τίποτε στὸ
Σάμ.

Τὴν συζητήσῃ τὴν δέκαψαν ἕνα-δύο ὀν-
θικά κτυπήματα στὴν πέρτα.

— Ἐμπρὸς ! εἶπε ἡ Διὰνα.

Στὸ κατώφλι φάνηκε ἡ Ἀγγέλα πὺ
κρατοῦσε ἀτὰ χεῖρά της ἕνα μακροσκελὲς
τηλεγράφημα.

— Διὰνα ! Ραχήλ !... Ἀν μπορεῖτε νὰ
φαντασθῆτε ἀπὸ ποῖον ἔλαβα αὐτὸ τὸ τη-
λεγράφημα :

— Ἀπὸ τὸν Σάμ, εἶπε ἡ Ραχήλ πικρό-
χολα.

— Ἀκούστε τί γράφει :

«Ἀγαπητὴ Ἀγγέλα. Ἐπείγουσε ὕπο-
θέσεις μὲ ὑποχρεῶνουν νὰ ἔλθω στὴ Νέα
Ὑόρκη γιὰ τὴν ταῖνια «Δαζύγιο ἐπὶ πα-
ρὰ» τὸ πρῶτον μοῖς σὺς σὺς. Ἐλπίζω
ὅτι ἡ Ραχήλ φέρνεται σὰν καλοανατεθρα-
μὸς ἀπὸ τὸν Σάμ. Εἶχε πάρει γιὰ γυναικα
τὴν «ὀρη ἑνὸς πλανοδίου πούλητῃ ἀπὸ τὸν
Κισνὸνδὸ πὺ εἶχε 14 παιδιά. Μετὰ τὸν
γάμο του ὁ Ἀδράμοβιτς ἐγκαταστάθηκε
στὴν Ὀδησσό, ἀλλὰ τὰ «πογκρόμ» (οἱ εἰ-
σπραγεῖς κατὰ τῶν Ἑβραίων) τὸν ὑπεχρέω-
σαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀγία Ρωσσία.
Ἐτοῖς μετανάστευσε στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἔ-
φτασε στὸ Μπρούκλιν ὅπου ὁ Ἰσαὰκ καὶ
ἡ Σάσσα Ἀδράμοβιτς ἔφεραν στὸν κόσμον
τὸν νεαρό Σαμουὴλ ἀνάμεσα σὲ δύο σεν-
τόνια καὶ μὴ ραπτομηχανῇ. Αὐτὴ ἡ τε-
λευταία ἦταν ἐργαζομένη, δεδομένου ὅτι ὁ
πατέρας τῆς μελλοντοῦ Μεγάλου Μόγγου
ἐξασκοῦσε τὸ ἐντιμητάτον ἐπάγγελμα
τοῦ ράφτη καὶ λίγο τοῦ βαφέως. Σιδέρω-
νε παντελόνια, ἀλλάζε τοὺς καδάλους καὶ
γυρίζει τὰ παλὰ κοστούμια. Ἀπὸ πολὺ
νῶρις ὁ Σαμουὴλ ἀντέληξε ὅτι τὸ ἐπάγ-
γελμα τοῦ ράφτη δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ
φέρῃ καμμία προκοπὴ ἔστω καὶ ἂν ἦταν
ρὰ φνε πολυτελείας. Ἐκανε τὸ ἕνα μετὰ τὸ
ἄλλο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τηλεγραφικοῦ δια-
νουέως, τὸ κλητῆρος σὲ κάποιον ἑταιρία
ἱπποδρομιῶν, τοῦ πώλητο πωγῶν στὸν
δρόμο καὶ ξανά τὸν κλητῆρα σὲ κάποιον
πράκτορα ἱπποδρομιῶν, τοῦ ὁποῖου ἡ πε-
λατεία ἦταν ψαράδες καὶ χαμάλινες τοῦ
λιμενίου.

Ὅταν πέθαναν οἱ γονεῖς του, ὁ Σάμ
ἄλλαξε ὄνομα. Αὐτὸ τὸ Ἀδράμοβιτς ἦ-
ταν δύο πᾶνες. Ἦθελε ἕνα ὄνομα συντο-
μώτερο. Ἐνα βράδυ περνοῦντας ἔξω ἀπὸ
τὴν Μετροπόλιταν Ὁπερᾶ, τὸ ματὶ του
ἐπέπεσε πᾶν στὸ πρόγραμμα : «Σαμὺν
καὶ Δαλιδά». Τὸ ὄνομα τοῦ τοῖχου τοῦ
βλίκου ἦτοσε τὸ ἀρεστὸ. Μποροῦσε κανεὶς
νὰ τὸ θυμᾷται εὐκόλως. Τὸ Σάμ Σάμσον
χτυποῦσε καλύτερα ἀπὸ τὸ Σαμουὴλ Ἀ-
δράμοβιτς. Πῆρε τὴν ἀπόφασίν του ὅτι
γιὰ τὴν πὺ μὴ Δαλιδά φτεῖσαι δωμένη καὶ
στολισμένη μὲ ψεύτικα, κοσμήματα ὁλοκλή-
ρως πᾶν στὴ σκηνή : «Ἡ καρδιά μου ἀ-
νοῖγει ἀκούγοντας τὴ φωνή σου !».

Κοίτοι προαυτικὰ τὴ στιγμή ἐκείνη πα-
νω στὸ πεζοδρόμιό τῆς ὅπως Λεωφόροι γεν-
νᾷ ἕνας νεὸς Σαμὺν...

Ὁ νεαρὸς Μπρουκλινέζος ἦταν εὐγενὴς
«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 19.

— Μοιάζει φοβερὰ τοῦ Σο'ξπηρ !

Αὐτὴ ἦταν ἡ δεικνύουσα ἀδυναμία του.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ κόλαξ ἦταν διδάσκων
ὅτι ἡ αἰτία τῶν θα ἐξεταζόταν μ' ἐπι-
εἰκεία.

Οἱ γονεῖς τοῦ Σάμσον κατήγοντο ἀπὸ
τὴν Θεσσαλονίκη. Ὁ πατέρας του τότε
λεγόταν Ἀδράμοβιτς καὶ εἶχε πλύνει τὰ
πόδια του στὸ Βαρδάρη. Μιλοῦσε μὴ
γλῶσσα ἀπὸ ἑβραϊκῆς, ρουμανικῆς καὶ
ρούσικες λέξεις. Εἶχε πάρει γιὰ γυναικα
τὴν «ὀρη ἑνὸς πλανοδίου πούλητῃ ἀπὸ τὸν
Κισνὸνδὸ πὺ εἶχε 14 παιδιά. Μετὰ τὸν
γάμο του ὁ Ἀδράμοβιτς ἐγκαταστάθηκε
στὴν Ὀδησσό, ἀλλὰ τὰ «πογκρόμ» (οἱ εἰ-
σπραγεῖς κατὰ τῶν Ἑβραίων) τὸν ὑπεχρέω-
σαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀγία Ρωσσία.
Ἐτοῖς μετανάστευσε στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἔ-
φτασε στὸ Μπρούκλιν ὅπου ὁ Ἰσαὰκ καὶ
ἡ Σάσσα Ἀδράμοβιτς ἔφεραν στὸν κόσμον
τὸν νεαρό Σαμουὴλ ἀνάμεσα σὲ δύο σεν-
τόνια καὶ μὴ ραπτομηχανῇ. Αὐτὴ ἡ τε-
λευταία ἦταν ἐργαζομένη, δεδομένου ὅτι ὁ
πατέρας τῆς μελλοντοῦ Μεγάλου Μόγγου
ἐξασκο

τατος. Πήγαυε σε νικητήριή σχολή κι έμαθε τη γλώσσα και την ιστορία της θείας του πατρίδας στην εντέλεια. "Αρχισεν" ανεβαίνε ένα-ένα τα σκαλοπάτια της τύχης και κατόπιν τέσσερα-τέσσερα. "Ετσι στα πενήντα του χρόνια μπορούσε να διακρίνεται υπερήφανη ότι, αρχισε με 23 δολάρια κι έφθασε στο ύψος των 23 εκατομμυρίων.

Για να τονίσει περισσότερο την ομοιότητά του προς τον Σαίξπηρ είχε αφήσει ένα μυτερό γενάκι. "Η υιοτίστερή του φαλάκρα πλασιωνόταν από ένα διάδημα με γκριζά και κασάρα μαλλιά. "Η μύτη του ήταν μακρυά και σουβλερή, τα χείλη του χοντρά κι αίσθησιακά μ' ένα ψαλιδισμένο μουστάκι. "Η επιδερμίδα του ήταν λαδιά, ενώ τα μάτια του τα ανατολίτικα ήταν κατάμαυρα κι αντανάκλουναν συχνά την φλόγα μιας έντονης είνωνίας που έφθανε σε μια τρομακτική κυνικότητα. Αυτή η είνωνία του ένέπνεε πολλές φορές ωμότατες εκφράσεις κι επιγραμματισμούς, που τραυμάτιζαν πολύ βορεία. Τα θύματα όμως που είχε ο Μέγας Μογγόλος εις το Χόλλυγουντ, τα δέχονταν όλα αυτά με χαμόγελο κι ήσαν τα πρώτα που διεκήρυτταν τον σχεδόν παροιμιώδη έρωτισμό του. Ντυνόταν εξέζητημένα και το είχε καύμο ότι λόγω του Πολέμου δεν μπορούσε να ράψει πια τα κοστούμια του στον «ράφτη της Αυτού Μεγαλειότητος» στο Σάκβιλ Ρόου του Λονδίνου. "Αγαπούσε τα κοσμήματα σαν άσιάντης σάτραπης. Τα δαχτυλά του ήσαν γεμάτα δαχτυλίδια από σμαρτερούς και χρυσό. Τα κοσμήματα ήσαν το πιο εύνοούμενο θέμα συζητήσεως όταν τούσυγκριζε το ποτήρι του στα κοκτέιλ-πάρτις.

Αυτός, ο Ζέγκις Χαν της ταινίας, τιμούσε τα μέλη της ένωσης των αυτοδημιουργών. Δεν νόμιζε ότι ο Πειραιάς ήταν άνθρωπος ούτε ότι ο Κάντ ήταν συγγραφέας κάποιου κοσμικού μυθιστορήματος. "Ήξερε να διαβάσει και να γράψει" έκρινε τους αντιπάλους του, τους ανταγωνιστές του, τα παράσιτά του και τους έχθρους του σαν έμπειροτατος ψυχολόγος.

Όσον αφορά τις γυναίκες είχε γι' αυτές διαφορετικές ιδέες στο διάστημα των τριών σταδίων της ζωής του. Στα χρόνια της φτώχειας του όταν τουρτούριζε από το κρύο στη Νέα Υόρκη έβλεπε τις κομψές γυναίκες μέσα στις λιμουζίνες με την έρωτική λαιμαργία των 18 χρόνων. "Ετσι έλεγαν τους πενήντα του. "Εδύναζε τους ανικανοποίητους πόθους με τις ήμιγυμνες εικόνες των εξωφύλλων των αστυνομικών περιοδικών. Είχε την δύναμη να φρενάρη την όρμη των πόθων του έχοντας ύπ' όψει του ότι κάποτε θα έφθανε η ώρα του.

Από τα 30 ως τα 45 χρόνια του είχε περάσει μια εύχαιστη ζωή μ' έλκετες κατάρσεις. Κέρδιζε πολλά κι είχε την εύχαια των δολλαρίων που του επέτρεπαν να δοκιμάζει τις ξανθές, τις μελαχροινές και τις καστανές που περιφέρονταν μεταξύ της 42ας και 57ης Όδου και του Μπρόντγουάι. Βγαίνοντας το πρωί από το "Εσσεξ Χάουζ" όπου κρατούσε ένα υπέροχο διαμέρισμα, έβάζε στη τσέπη του ένα χαρτονόμισμα των 20 δολλαρίων κι έλεγε στους φίλους του: «Το βλέπετε αυτό το γραμμάτιο της Ομοσπονδιακής Τραπεζής; Το βράδυ θα είναι στην κάλσα κάποιου άνεργου κορίστρας. Αυτή η πράξη μου είναι εκείνο που οι μεγάλοι οικονομολόγοι ονομάζουν κυκλοφορία στοθερού νομίσματος.»

Στο διάστημα της πενταετίας που έζησε με την Μπεουλάχ είχε μετριάσει τους άθλους του. Μετά το διαζύγιο όμως ακολουθήσε πιο διακριτικά το δρόμο των απλούσεων. Μια που δεν είχε πια υποχρεώσεις, και μια που τώρα ήταν αντιπρόεδρος μιας μεγάλης εταιρίας ραγιάν, είχε σχέσεις με χορεύτριες που δεν είχαν δουλειά. Τώρα πια κυκλοφορούσε στη ζώνη των αστέρων και το παλιό φτηνό δωρο το διεδύχθη ένα πολύτιμο παλτό από σπάνια γούνα, ένα εξαιρετικό κόσμημα, ένα μοναχικό διαμέρισμα ή και μια βίλλα στο Λόγγε Άιλαντ.

Στα 45 χρόνια του είχε γευθεί τον πιο «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 20.

κάντικο αισθησιασμό της Γαλλίδος, τη βολωμένη ήδονή της Σλαβας, τον τρυφερό ρομαντισμό της Βιεννέζας, τη διεφθαρμένη άσοφισι της Γερμανίδος και τον μυστικιστικό έρωτισμό της Σπανίδας. Είχε πια φθάσει στο ζενίθ των γνώσεων ενός υπηλάξ άνδρα, που ήξερε προκτα" βολικά σαν έμπειρος χημικός τις μοιραίες αντιδράσεις του σώματος του/περνούσε από τα χέρια του.

Με άλλα λόγια ήταν αρκετά εξητημένη από αυτά τα κυνηγετικά του κατορθώματα. Τώρα πια άγνοούσε τις έσορμεις της νεότητος και είχε λησμονήσει τις περιπετειώδεις νύχτες που έμπαινε στο απλό δωμάτιο κάποιου ξενοδοχείου της βίης Λεωφόρου με μια κομπάρσα τορ θέατρον ώμορφη σα θεά, άνητη σαν έλαττω μωτικό παιδί, σκυθρωπή σαν άρμεγμένη κατσικά και κυριευμένη από τη σκέψη ότι το πρωί θα μπορούσε να πληρώσει τα δύο καθυστερούμενα νοίκια της. Είχε πια φθάσει στην περιέργη εκείνη εύγεια σελ" στην περιέργη άουδο δοκίμασε όλες τις κουζίνες και όλα τα φαγητά, δεν μπορούσε να φάει κάτι αν αυτό δεν ήταν κάτι το πολύ εξαιρετικό.

"Αρα ήταν μοιραίο ότι έπειτα από την κατάχρησιν των καθαρά φυσικών ήδονων, ο Σάμ Σάμσον να φέρνεται όλοένα και περισσότερο προς τις απόλαυσεις της σπορής. "Όταν ο γυιός ενός προλεταρίου της Θεσσαλονίκης κατορθώσει να έπιβληθί στη κοινωνία με το γόητρο του δικτάτορος του Χόλλυγουντ, είνε πια ώριμος για το μεγάλο ρίγος του σπουτισμού γι"ά το τρίψιμο σαν γάτα στα πλευρά της αριστοκρατίας, γι"ά τη συναναστροφή με γυναίκες από τα ψηλότερα στρώματα και γι"ά να αναπνέει με έκτασι τα γαργαλιστικά άρώματα του ήμερολογίου του Γκότα.

Ο Σάμ έφθασε στη βίλλα Σάντμορ με μια Καντιλάκ υπερπολυτελείας. της οποίας οι τροχοί είχαν χρώμα ταγκό. Πρόσφερε στην Αγγέλα και στην Ραχήλ από τρία άνθη σπάνια που το χρώμα των έμοιαζε με την ωχρότητα του πτώματος.

— Σάμ! φώναξε η Αγγέλα και τον φίλησε στο δεξί του μάγουλο. — Πάντα εύγενικός!

— Σάμ! φώναξε κι η Ραχήλ με τη σειρά της φιλώντας τον πατέρα της στο άριστερο μάγουλο. Πάντοτε σπάνια άνθη!.. Δεν υπάρχει πια φαντασία και γούστο στο Χόλλυγουντ!

— Άνέθηκε μαζί τους στο δωμάτιό του. Ο Σάμ ήταν στις καλές του. Τις φίλησε και τις δυο για μια ακόμα φορά και έλεγε: — Γατούλες μου, κλειστε τα μάτια!

Ο μπαμπάκος έφερε παγινιδάκια για τα παιδάκια του. Γυρίστε προς τον τοίχο. Θά σάς κάνω μια έκπληξη!

Πρώτη συμμορφώθηκε η Ραχήλ, η οποία γυρίζοντας προς τον τοίχο ψιθύρισε στο αυτί της Αγγέλας:

— Βάζω στοίχημα πως μούφερε ένα μπουκαλάκι διταμίνες «Μπέ».

— Μεταβολή! διτάσε ο Σάμ.

Στριφογύρισαν κι οι δυο πάνω στα τακούνια τους σαν καλοί στρατιώτες κι έμειναν κατάπληκτοι βλέποντας δυο βελούδενια κουτάκια. Στο κουτάκι της Αγγέλας ήταν ένα έξοχο διαμάντι είχε το σχήμα της καρδιάς. Το κουτάκι της Ραχήλ είχε ένα ζευγάρι σκουλαρίκια με μαργαριτάρια σε σχήμα αχλαδιού.

— Σας παρακαλώ, έλεπε ο Σάμ συνεφεροντάς τις από την κατάπληξί τους. "Η εύχαιστης είνε για μένα. Θά τα φορέσετε άπόψε, γιατί μικροίτες μου άπόψε θά τα κάνωμε θάλασσα... "Η σαμπάνια ήρθε Αγγέλα:

— Βέβαια, Σάμ. Έκατό μπουκάλιο! Ο μπαμπάς θά είνε μεγαλοπρεπής. Θά μου δώσει τον κατάλογο των προσκεκλημένων σου. "Η Ραχήλ κι εγώ έχουμε μόνο μια προσκεκλημένη. Είνε όμως εξαιρετική...

— Ποιά;

— "Η λαίδη Διάνα Γουάινταμ.

Ο Σάμ έστησε τ' άρτί του. Ο άνθρας που ντυνόταν στα Σάκβιλ Ρόου, ο

άνθρωπος που όταν πρόσχε μιλούσε με μια τόσο ωραία άγγλική προφορά, ξαφνία στήκε από τ' όνομα που άκουσε.

— Λαίδη Γουάινταμ; "Εκείνη η άριστοκράτισσα που ζούσε θαμμένη σε κάποιο μοναστήρι στην Εύρωπη;

— "Η ίδια! έλεπε η Ραχήλ με χαρά. Γι"ά, μπαμπά, τη ξέρεις πολύ καλά την Μαντόνα των Σληπίπικς;

— Σαν να θυμάμαι κάτι άόριστα. Και πως βρίσκεται στο σπίτι σου Αγγέλα;

— Είνε παλιά μου φίλη και την φιλούσε.

— Είνε ωραία;

— Καλλονή, Σάμ! έλεπε με υπέροχη νεία η Ραχήλ. Βάζει κάτω και τα έσορμια της μανέκεν σου στο Χόλλυγουντ. Είνε ή καλύτερή μου φίλη.

Ο Σάμ έσπασε στα γέλια και πησε το σαγόνι της κόρης του.

— Τα βλέπεις; έλεπε ο Σάμ. "Η νή του Άδράμιθις από το Μπρούκλιν έγγαλά με το σύ με την κόρη της εύγενής της δουκίσσης του "Ινδερνες! Καλά έστ'ό ζιγκολό μιας από τις πρωταγωνίστριες μου ότι μια δουκίσσα στο χέρι είνε τριετιμώτερη από δυο δαρωνίδες στο σπρόν. Και τότε θά έχω την τιμή να υποβάλω σέβη μου προς την άριστοκράτισσα σου, Ραχήλ;

— Στο γεύμα.

— "Η συνάντησις έγινε στη ταράτσα βίλλας Σάντμορ ανάμεσα στ' άνθη της πορτέρ. Ο Σάμ ήταν περίεργος να μείσει τη νέα φίλη της κόρης του.

και η Διάνα περίμενε να δη τον κλασσικό κινηματογραφικό έπιχειρηματία, τον σπουδαίο ένοικο μιας εύχαιστη έκπληξης. Κι έγει κριτική συμπεριφορά αυτού του Μεγιστο Μογγόλου που ύφιστο χωρίς να τ' άλκων, που έξηναγκάετο να μιλή σαν έσορς τέντεμαν τορ Φόρεϊν "Οφς, πρεστε, πρόστυχες εκφράσεις των θεατρικών έπιχειρηματιών, και τέλος αυτή η εύγενής ή τόσο διακριτική ήταν για την Διάνα ένα από τα πιο σπάνια κομπλιμέντα που κρυνε την κόρη του.

— Μικρούλα μου, άφησέ μας μόνη έλεπε. "Η λαίδη Διάνα κι εγώ έχουμε να μιλήσουμε σοβαρά πράγματα.

"Η Ραχήλ έφυγε ντροπισμένη. Πια άρχισε να ζηλεύει την φίλη της. Είχε ποιοσδήποτε κι αν έμπαινε στη μέση της ταξί της και της Διάνας την έπληξε είς τα κατάβασα της καρδιάς της, η αυθόρμητη λατρεία μεγάλων καθ' ύλην.

"Η έκρηκτική ιδιοσυγκρασία και περειασθησία της Ραχήλ βρήκαν στην λία αυτή, την σχεδόν έρωτική, την ηυποποίησι της νευρώσεώς της, της δίψας για τρυφερότητα και του παράξενου σισσμού της, που ήταν ακόμη σ' έμεση κατάστασι.

"Η Διάνα κι ο Σάμ καθόνταν βράχους που έβλεπαν προς την πλάξ ήλιος ήταν εύχαιστος. Τα πουλιά άπτοζαν τον ουρανό σαν να προσπαθούσαν να κάνουν τα πιο παράξενα ζιγκ-ζάγκ έσο Σάμ κομψότατα ντυμένος εθαύμαζν Διάνα.

— Λαίδη Διάνα, της έλεπε σε μια εμή, βλέπω ότι κάνετε μια κατάκτησι.

— Έννοείτε την Ραχήλ;

— Ναι. Την έχετε κατακυριεύσει, έσ πρώτη φορά έπιδοκιμάζω την έκλογή.

Δεν έχει μόνο γούστο η Ραχήλ — έπ ψατέ μου τα κολακευτικά έπιθετα που έμπνέει ή καλλονή σας — άλλα κοτάται σε να δρη μια φίλη που κοντά της μπορεί παρ' να έκλεπτινθί ή χαρσασί της. "Επειτα πρέπει να σημειώσε το όνειρο της ζωής μου είνε να κάνω Ραχήλ τέλεια λαίδη...

"Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

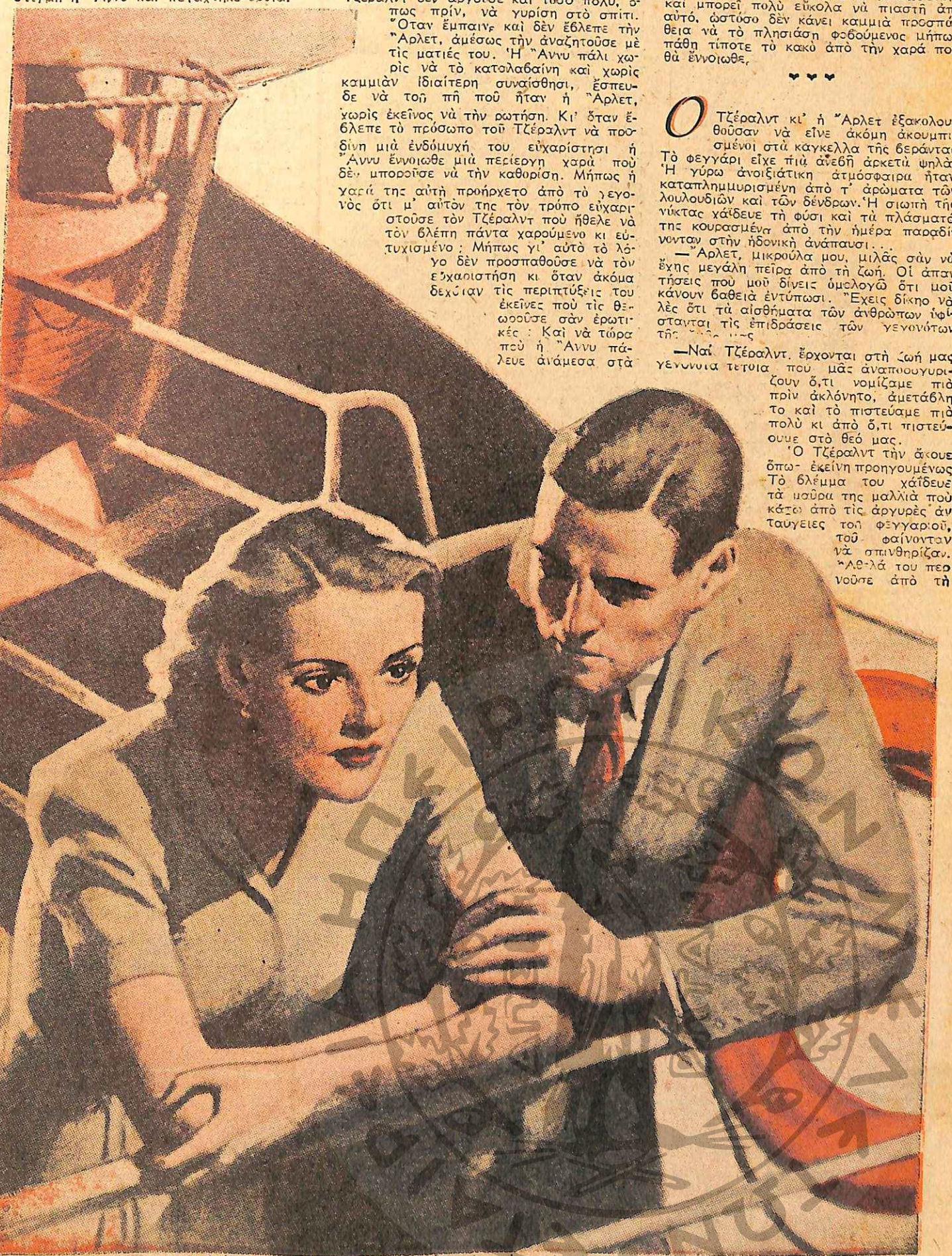
— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

— Όχι Χόλλυγουντ βέβαια για πριγκήπισσα διάδοχο;

— "Η Διάνα χεμογύλασε είνωνικά.

καινο προσκολλόταν όλοένα και πιο πολύ στον Τζέραλντ.

— Μ' είναι τρελή λοιπόν! έλεπε σε μια στιγμή η "Αννυ και πετάχτηκε όρθια.

«Οι ιδέες σου, "Αρλετ, είναι τρομερά τολμηρές», της έλεπε ο Τζέραλντ.

Και πάλι όμως ξανακάθισε. Στο διάστημα των δυο μηνών που η "Αρλετ ήταν στο σπίτι, η "Αννυ είχε προσέξει ότι ο Τζέραλντ δεν άργούσε και τόσο πολύ, όπως πριν, να γυρίσει στο σπίτι. "Όταν έμπαινε και δεν έβλεπε την "Αρλετ, άμέσως την αναζητούσε με τις ματιές του. "Η "Αννυ πάλι χωρίς να το καταλαβαίνει και χωρίς καμμιάν ιδιαίτερη συναίσθηση, έσπευδε να τον πη που ήταν η "Αρλετ, χωρίς εκείνος να την ρωτήσει. Κι' όταν έβλεπε το πρόσωπο του Τζέραλντ να προδίδει μια ένδομη του εύχαιστης ή "Αννυ ένοιωθε μια περίεργη χαρά που δεν μπορούσε να την καθορίσει. Μήπως η γαρή της αυτή προήρχετο από το γεγονός ότι μ' αϊτόν της τον τρόπο εύχαις στούσε τον Τζέραλντ που ήθελε να τον βλέπει πάντα χαρούμενο κι εύτυχισμένο; Μήπως γι' αυτό το λόγο δεν προσπαθούσε να τον εύχαιστησει κι όταν ακόμα δειχόταν τις περιπτώσεις του εκείνης που τις θεωρούσε σαν έρωτικές; Και να τώρα που η "Αννυ πάλευε αιάμεσα στα

Ο Τζέραλντ κι' η "Αρλετ εξακολουθούσαν να είνε ακόμη άκουμπισμένοι στα καγκελλά της βεράντας. Το φεγγάρι είχε πια ανέβη αρκετά ψηλά. "Η γύρω άνοιξιακή ατμόσφαιρα ήταν καταπλημμυρισμένη από τ' άρώματα των λουλουδιών και των δένδρων. "Η σιωπή της νίκτας χάιδεε τη φύσι και τα πλάσματα της κουρασμένα από την ημέρα παραδίνονταν στην ήδονική ανάπαυσι...

— "Αρλετ, μικρούλα μου, μιλάς σαν να ήχες μεγάλη πείρα από τη ζωή. Οι άπαν τήσεις που μου δίνεις ύμελογώ ότι μου κάνουν βαθειά έντύπωση. "Εχεις δίκιο να λες ότι τα αισθήματα των ανθρώπων ίσως σταναί τις επιδράσεις των γεγονότων της ζωής...

— Ναι, Τζέραλντ, έρχονται στη ζωή μας γεγονυια τετατα που μας αναποσυγυρίζουν, ότι νομίζαμε πιο πριν άκλόνητο, άμετάβλητο και το πιστεύαμε πιο πολύ κι από ό,τι πιστεύουμε στο θεό μας.

Ο Τζέραλντ την άκουε όπω- εκείνη προηγουμένως. Το βλέμμα του χάιδεε τα μαύρα της μαλλιά που κάτω από τις άργυρες άνταυγεις του φεγγαριού, τού φαίνονταν να σπινθηρίζαν. "Αρ-λά του περνούσε από τη

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ...

Ο κλητήρας μιάς αιθουσής δικαστηρίου είπε σε κάποιον που άναψε το τσιγάρο του :

— Απαγορεύεται το κάπνισμα!

Εκείνος στὸν ὁποῖον ἔγινε ἡ παρατήρηση, βλέποντας τὸν κλητήρα νὰ καπνίζει ἀρεϊμανίως, τοῦ ἀπήντησε :

— Δὲν τὸ πιστεύω...

— Μὴ βλέπεις ἐμένα, τοῦ παρετήρησε ἀπαθέστατα ὁ κλητήρας. Ἐγὼ εἶμαι στὸ... σπίτι μου καὶ κάνω ὅ,τι θέλω!

γεγονός, ὅτι ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε κάνει τέτοιες συζητήσεις μετὰ τὴν Ἄννυ. Ἐβλεπε ὀλοκάθαρα ὅτι ἡ Ἀρλετ ἦταν κατὰ τὸν πολλὸν διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν Ἄννυ. Ἐβλεπε μὲ κατὰπληξί — λίγο ὀδυνηρὴ δέξια — ὅτι ἡ Ἄννυ μετὰ τὸ ἀπραγοῦ ὕψος τῆς καὶ τὸν πρῶο χαρακτήρα τῆς δὲν μποροῦσε νὰ φάσῃ στὸ ὕψος τῶν διανοημάτων τῆς Ἀρλετ. Ἐβλεπε ἀκόμα ἡ καλλίτερα ἀδελὰ του ἔκανε μιά σύγκρισι ἀνάμεσα στὶς δύο ἐξεδέλφες. Ἡ Ἄννυ ἦταν ἡ γυναίκα τῆς ὀλοφύνης καὶ χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρηση ἀφοσιώσεως, ἡ Ἀρλετ ἦταν ἡ γυναίκα τοῦ παρ'ὅτι μολὶς περνοῦσε τὸ κατόφλι τῆς ζωῆς εἶχε ἕνα διεσδυτικὸ κριτήριον χωρὶς αὐτὸ νὰ ζημιῶν καθόλου τὸν ἀθώατο αὐθοιμητισμὸ τῆς ἡλικίας τῆς. Ἡ Ἄννυ ἦταν ἡ γυναίκα τοῦ ὁμορφιά τῆς — ἡ ὁμορφιά ποὺ δίνει στὴ γυναίκα δυνατὰ δ-πλα γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς φυσικῆς τῆς ἀποστολῆς στὴ ζωὴ — δὲν θὰ μποροῦσε δέξια ν' ἀφήσῃ ἀσυγκίνητο τὸν ἄνδρα αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν ὅπως εἶναι πλῆσμενος ἀπὸ τὴ φύσι γιὰ μιά ὀρισμένη λειτουργία. Ἡ Ἀρλετ ἦταν τὸ κορίτσι τὸ ὅχι ἀκόμη τέλεια διαμορφωμένο σὲ γυναίκα πρὸ τιποτα δὲν εἶδειν ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ μιά ὁμορφὴ γυναίκα μετὰ τὴν κλασσικὴ ἐννοια τῆς λέξεως παρὰ τὸ ὅτι τὰ μαῖρα τῆς μεγάλα μάτια εἶχαν μιά ἀκατανίκητη γοητεία. Χωρὶς ἄλλο, ἡ Ἀρλετ δὲν θὰ μποροῦσε ποτε καὶ μὲ κανένα τρόπο νὰ περᾶσῃ γιὰ ὁμορφὴ γυναίκα. Κι' ὁ Τζέραλντ εἶχε διαπιστώσει — τί περίεργο πράγμα! — ὅτι ἡ Ἀρλετ δὲν κατέβαλλε καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ φανῇ ὁμορφὴ. Τὸ νησιμὸ τῆς θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἦταν ἀρκετὰ ἀπλό, χωρὶς ὅμως νὰ φθάσῃ στὴν μελετημένη ἀτημέλητη ἐμφάνισι, ὥστε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ προκαλῇ ἐντύπωσι. Εἶχε ὅμως ἐκεῖνο τὸ ἔγω, τὴν ὀρμὴ τῆς ἐνοστιμῆς καὶ φυσικῆς κομψότη- τας ἐνὸς καλλιγραμμοῦ καὶ γυμνασμένου σώματος. Κάθε τῆς χειρονομία, κάθε τῆς κίνησι εἶχε τὴν ἀπλότητα ποὺχουν τὰ πλασμάτ, ποὺ ζοῦν ὅπως θέλει ἡ φύσις.

Τζέραλντ εἶπε ἡ Ἀρλετ ἔπειτα ἀπὸ μιά σιωπὴ ἀρκετῶν λεπτῶν ποὺ στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ καθεὶς εἶχε παραδοθῇ στὶς σκέψεις του, σοῦ ἀρεσει νὰ λὲς ὅ,τι σκῶπτεσαι :

— Ω! Καλὴ μου Ἀρλετ, ἡ ἐρώτησί σου ἦρθε σὺν κεραυνῷ ἐν αἰθείᾳ καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι εἶναι πολὺ τολμηρὴ.

— Τολμηρὴ; Γιατί; Μήπως εἶναι θρασὺ τῆς νὰ λέγῃ κανεὶς ὅ,τι σκέπτεται :

— Δὲν εἶπα ὅτι εἶναι θρασύτης, μὲ συγχαίρει. Εἶπα ἀπλῶς ὅτι ἡ ἐρώτησί σου εἶναι λίγο τολμηρὴ.

— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς Τζέραλντ, νὰ ἐπιμείνω στὸν χαρακτήρισμό μου. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ καταλήγω στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ νὰ λέγῃ κανεὶς ἐκεῖνο ποὺ σκέπτεται θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἂν ὄχι ὀλόκληρα θρασύτης, πάντως ὁ- μως ἔλκεισι στοιχειώδους ἀνατροφῆς.

— Ἀρλετ, εἶσαι πολὺ περίεργη κορίτσι καὶ ὁμολογῶ ὅτι μὲ φέρνεις σὲ δύσκολη θέσι.

— Ἄν σὲ στενοχωρῶ, πὲς μου τὸ νὰ πᾶω. Προτιμῶ νὰ μὴ μιλῶ παρὰ νὰ λέω ψέματα.

Ο Τζέραλντ ἔπιασε τὰ δύο τῆς χέρια. Ἐκείνη δὲν τοῦ ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι. Τὴν κύτταξε ἐπίμονα στὰ μάτια ὅσο τοῦ

ἐπέτρεπε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

— Ἀρλετ, τῆς εἶπε, ἐνὸς ἡ φωνὴ τοῦ ἔτρεψε, σοῦ εὐχομαι μὲ ὅλη μου τὴν ψυ- χὴ νὰ διατηρήσῃς αὐτὴ τὴ λεγόμενη ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἑλλειψὶ ἀνατροφῆς. Κολύτρεα ἰσάσι ἀνάγκη ν' αὐτὸ τὸν τρόπο παρὰ εὐγενικῇ λέγοντας ψεύματα.

Ο Τζέραλντ ἐνόησε τὰ χέρια τῆς Ἀρ- λετ νὰ τρέμουν ἀνάλαφρα μέσα στὰ δικά του.

— Μήπως εἶσαι ἀδιάθετη; τὴν ρώ- τησε.

— Ὁχι. Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη Τζέ- ραλντ... Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη ὅσο ποτε δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸ φαντασθῶ. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ δίνει αὐτὴ τὴν εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ μοῦ δίνει αὐτὴ τὴν συμβουλή καὶ τὴν τόσο θερμὴ αὐτὴ εὐχή. Κι αὐτὸ λὲς ὅτι εἶμαι παρὰξενό πλάσμα, σο κι ἂν λὲς ὅτι εἶμαι παρὰξενό πλάσμα.

Ἡ Ἀρλετ ἔγειρε τὸ κεφάλι πάντω στὴν ἀλλήλική στήθος τοῦ Τζέραλντ. Τὴν στιγ- μὴ ὅμως ποὺ ἀκούγε μὲ ἀπερίγραπτον παλ- δονὴ τοὺς κανονικοὺς καὶ δυνατοὺς παλ- μούς τῆς καρδιάς τοῦ Τζέραλντ, ἡ Ἀρλετ ἔσφαισθηκε ὡς ἐκεῖνον ποὺ τὸν πιάσκει ἐξαισθητικῶς ὡς ἐκεῖνον ποὺ τὸν πιάσκει τὴν ὥρα ποὺ κάνει κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ κάνει...

— Ἀρλετ! Τζέραλντ! Εἶμαι κι ἐγὼ εὐ- τυχισμένη ἴσως πρὸς πολὺ ἀπὸ σὰς...

Ἡ Ἀννυ στεκόταν μπροστὴ τους μετὰ τὴν ὁμορφὴ κορμοστασιά τῆς ποὺ τὴν ἐτόνι- ζε ἀκόμα πρὸς πολὺ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ο Τζέραλντ ἔβλεπε τὸ ὄλοκληρο μαλλιά τῆς καὶ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ λάμψι τοῦ προσώπου τῆς ἀπὸ τὴς ἀνταύγειας τοῦ φεγγαριοῦ.

Ἡ Ἀρλετ ποὺ εἶχε σηκώσει τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Τζέ- ραλντ ἔβλεπε τώρα τὴν Ἀννυ μὲ κάποια δυνατὴ ταραχή, ἐνῶ τὰ ἐκπληκτα μάτια τῆς ἔλαμπαν ἀπὸ κάποια ἀπεράντη εὐχα- ριστίαν.

Ἡ σκηνὴ ἐκείνη κράτησε ἀρκετὰ δευ- τερόλεπτα. Ἡ Ἀννυ ποὺ φαινόταν πρὸ ψυχραιμῆς τότε εἶπε :

— Πάμε νὰ φάμε. Σὰς ἔχω ἐτοιμά- σει πρώτης τάξεως τραπέζι. Θέλω ἀπὸψε νὰ χαρῶ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Μοῦ τὸ ἐπιτρέπει Τζέραλντ;

— Γιατί ὄχι ἀγαπημένη μου; τῆς εἶ- πε ἐκεῖνος μὲ κάποια ἀμνηστία ποὺ τὴν προκαλοῦσε τὸ ἐξίστασμα αὐτὸ τῆς χαρᾶς τῆς Ἀννυ.

— Πάμε λοιπὸν. Ἐσπερίστε ἡ Ἀννυ. Ἀρλετ πιάσε τὸν Τζέραλντ ἀπὸ τὸ ἄλ- λο χέρι.

Ο Τζέραλντ, ἀνάμεσα στὶς δύο ἐξεδέλ- φες, προχώρησε πρὸς τὸ σπίτι.

Τζέραλντ! Εὐπὶνα τεμπέλῳ μου... Εἶναι ἐπὶ τὰ ὦρα. Πότε θὰ ἐτοι- μαστοῦμε γιὰ τὴν ἐκδρομὴ!

Ο Τζέραλντ πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεβ- δάτι.

— Ἐχεις δίκην Ἀννυ, εἶπε καὶ τὴν ἐφίλησε στὰ χεῖλη.

— Τζέραλντ, σήμερον τὸ πρῶτ' ἄγα- πῶ πρὸς πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλο πρῶτ'. Καὶ ξέρεις γιατί;

— Γιατί; Πῶς μπορῶ νὰ ξέρω τὰ αἴ- τια τῆς ἐρωτικῆς σου αὐτῆς ἐκρήξεως...

— Λοιπὸν τὸ γιατί εἶναι ἕνα ὄνειρο... Καὶ ἀκούσε νὰ σοῦ τὸ πῶ...

— Ὅταν ἡ Ἀννυ τελείωσε τὴν ἀφήγησι τοῦ ὁνείρου τῆς, ἐτοιμάστηκαν καὶ κατέ- βηκαν στὴν τραπέζια. Ἐκεῖ τοὺς περι- μένε ἡ Ἀρλετ ἐτοιμὴ νὰ ξεκινήσῃ. Ἐ- τρεξέ, ἀγκάλιασε καὶ τοὺς δύο καὶ τοὺς φίλησε.

— Καλὸς μου τα! φώναξε γεμάτη χα- Ͼ. Πόσο εἶσαι εὐτυχισμένη ποὺ βρίσκο- μαι ἀνάμεσά σας!

— Κι ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἀρλετ, εἶπε ἡ Ἀννυ. Στὸ αὐτοκίνητο θὰ σοῦ πῶ κι ἐ- νὰ ὄνειρο ποὺ εἶδα. Εἶναι πολὺ ὠραῖο.

— Ἀρλετ, δὲν εἶν' ἔτσι Τζέραλντ;

— Ὁραϊότατο, ἀγάπη μου, ἀπάντησε γελῶντας μετὰ τὴν καρδίαν τοῦ ἐκείνου. Κα- τὰλλο ὅμως γιὰ θέμα μυθιστορημάτων...

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ τιμωρὶς τοῦ κοριοῦ

Ο Μπλὸχ ταξιδεύει μετὰ τὸ τραῖνο καὶ σὲ μιά στιγμὴ βλέπει ἕνα κορίδι- στὸ πανίκι τοῦ. Τὸν πιάνει ἀμέσως καὶ τὸν πετᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο λέ- γοντας :

— Παλαιοκορίδι! Πήγαινε τώρα μετὰ τὰ πόδια!...

Ο κρεμασμένος Ἑβραῖος

Ἐνας Ἑβραῖος βλέποντας ἕναν ἄλ- λον ὁμοεθνή του κρεμασμένο ἀπὸ τὴ μέση ἀπὸ κάποιο δένδρον :

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τοῦ λέει.

— Βαρύθηκα τὴ ζωὴ μου κι' ἀπεφά- σισα νὰ αυτοκτονήσω.

— Εἶσαι βλάκας. Δὲν αὐτοκτονεῖ κα- νεὶς δεμένος ἀπὸ τὴ μέση. Τὸ σχοινὶ τὸ περνᾷ στὸ λαιμό.

— Τὸ δοκίμασα κι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Τὸ σχοινὶ μοῦ κῦδει τὴν ἀ- ναπνοή!...

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Μωϋσέως

Ο Ἐπιθεωρητὴς τοῦ σχολείου ρωτῶ τὸν μικρὸ Μωϋσῆ :

— Πὲς μου παιδί μου ποῖο εἶναι τὸ κέρδος ποὺ ἀπέφερε ἕνα κεφάλαιο 100. 000 φράγκων, τοκισζόμενον πρὸς 3 % ἐ- πὶ ἔξ μῆνας;

Ο μικρὸς Μωϋσῆς κάνει μιά περι- φρονητικὴ γκριμάτσα καὶ λέει :

— Καὶ τὸ θεωρεῖτε αὐτὸ ἐπιχείρησι, κ. Ἐπιθεωρητά!...

Ἐμπορικὴ ἀλληλογραφία

Ο ἔμπορος Χίρς πρὸς τὸν ἔμπορον Μπλὸχ :

«Κύριε. Ἐπληροφόρηθην τυχαίως, ὅτι ἡ γυναίκα σου μετὰ τὰς μαζὶ σας, Σὰς παρακαλῶ νὰ διακόψετε ἀμέσως πᾶν- τὰ δεσμὸν μαζὶ τῆς. Διατελῶ μετὰ τι- μῆς, ἰσίδωρος Χίρς».

Ο Μπλὸχ πρὸς τὸν Χίρς :

«Κύριε. Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑμετέρας ἐγκυκλίου ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας πλη- ροφορήσω ὅτι συνεμορφώθην ἀπαιτῶς πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Δεχθῆτε, κύ- ρις τὴν ἐκφράσιν τῆς θαυτέρας μου ἐκτιμῆσεως. Ἰσαὶκ Χίρς».

Τύψεις συειδέτες

Ο Κοὲν ἔλασε τὸ πορτοφόλι τοῦ με- σα στὸ τράμ καὶ ἔπειτα ἀπὸ δύο μέ- ρες ἔλαβε τὴν πρὸ κάτω ἐπιστολή :

«Κύριε καὶ ἀγαπητέ μου ἐνεργέτα. Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ ἔκλεψα τὸ πορ- τοφόλι σας μετὰ τις 2.000 φράγκα. Ἐ- πειδὴ ὅμως ἔχω τύχαις συνειδέτες σας ἐσώκλειω δέκα φράγκα. Ἄν ἀργότερα αἰσθανθῶ καὶ νέας τύψεις θὰ σας στεί- λω ἀκόμη μερικὰ φράγκα».

Δὲν συμμορφώθηκε...

Ἐνας Ἑβραῖος ζητεῖ ἄσυλο ἀπὸ κά- ποιον ἄλλον ὁμοεθνή του :

— Λυποῦμαι πάρα πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἔχω μέρος. Ἐδῶ πάρα κάτω ὅμως εἶ- ναι ἕνα σπίτι στὸ ὁποῖο θὰ σας δε- χθῶν. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε ὅτι τὸ σπίτι τὸ φυλάγουν τρεῖς σκυλῖα ποὺ δὲν ἀφήνουν κανένα νὰ περάσῃ. Μπορεῖ νὰ σὲ κάνουν κομμάτια.

— Δὲν φοβῶμαι τὰ σκυλῖα, ἀπάντη- σεν ὁ Ἑβραῖος ποὺ ζητοῦσε ἄσυλο. Ἐ- ρω μιά προσευχὴ ποὺ μολὶς τὴν ἀκού- σουν οἱ σκυλῖα θὰ μείνουν σοῦζα.

Δὲν πέρασαν ὅμως πέντε λεπτά κι' ὁ Ἑβραῖος ἔθανε ἀπὸ κούρελισμα καὶ καταδαγκωμένος :

— Τί ἔγινε; τὸν ρώτησε ὁ ἄλλος. Ἡ προσευχὴ δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα :

— Κανένα. Κι' ὅμως εἶναι πολὺ ἀπο- τελεσματικὴ. Τὸ κακὸ μόνον εἶναι ὅτι τὰ σκυλῖα μοῦ ὤχθηκαν πρὶν προλάβω νὰ πῶ τὴν προσευχή!...

Χρονοφροσύνη

Ἀσυνάρτητα

ΤΟΥ Κ. Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

Μετὰ τὴν κατὰστηρ νυχτιά, πάλι σταμάτησε ἡ μηχανὴ ἀ- πὸψε. Ὁλότερον ἡ ὑπαρξὴ μας σ' αὐτὸν τὸν κάτω κόσμῳ μὲ- λος ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ αὐτὸ τὸ καλὶν ποὺ βράζει στὴν κορυ- φὴ τοῦ κορμιοῦ μας. εἶναι αὐτὴ ἡ λέξη!

Ἀπὸψε λοιπὸν ὁ οἶρανός ἡ- ταν ἑσπερος πέρα ὡς πέρα. Ἀσυνάρτητα καὶ διαμαντοπ- τρες καὶ μπριλλάντια καὶ λα- φείρια τρεμπούζαν καὶ λαμπύ- ριζαν. Ψηλὰ κι' ἀνάγυρτο τὸ κεφάλι τόσο ποὺ νὰ βλέπῃ ὁ- λοκληρὰ τίποτα, καὶ μέσα στὰ μάτια νὰ μῆ, ἂν εἶναι βο- λετό, ὁλότερος ὁ πέρα κόσμος.

Κανένας ὕπνος δὲν εἶναι πρὸς γλυκύος, καὶ ποτε ἀποκάτωμα δὲ κυριεύει καὶ δὲ μπορεῖ νὰ σὲ παραλύσῃ σὺν τοῦτο ἐδῶ τὸ κάρφωμα τῶν ματιῶν, ἀνά- μεσα στὰ διαμάντια καὶ τὰ τζοβαῖρια αὐτὰ τοῦ Θεοῦ.

Ὅριστε λοιπὸν ποὺ τὸν εἶ- πα... Καὶ μποροῦσα νὰ μὴ τὸν συλλοίστῶ, καὶ νὰ μὴ ζητήσω τὴ συντροφιά του, μὰ καὶ βρέ- θηκα πάντω ψηλὰ, ὑπερύψηλα, καὶ μπῆκα στὸ βασίλειόν του :

Τὰ διαμάντια καὶ μολοῦσαν τὰ λαφείρια ἐγίνεσαν τόνα στ' ἄλλο, καὶ τὰ μπριλλάντια χαι- ρετίζονταν ἐρωτικά φαίνεται κι' αὐτὰ γιὰτὶ ὅλο ἐρωτὰς δουλεύ- ει κι' ἐκεῖ πᾶνω ὅπως κι' ἐδῶ κάτω στὸ φανταστικὸν μας, πα- ρόντας ἀγκαλιὰ καὶ συντροφιά καὶ τὸν ἄλλον ἀχώριστο σύν- τροφὸ τοῦ ποὺ τοῦδωσέ ὁ Θε- ὸς. Τὴ σοφία, ὥστόσο κι' αὐτὴ, καὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς στιγμῆς ποὺ ἔδωκε τὴν εὐλογία τοῦ καὶ στοὺς δύο. Δὲ θέλησε ἀπ' ἀρχῆς ν' ἀφήσῃ χωρὶς ἀγάπην κανένα ἀπὸ τὰ ὄντα του. Ἡ ἔννοια «μόνος» ἦταν ἀγνωστὴ στοὺς σκοπούς του.

Πάμε ψηλότερα; ἀκόμα πρὸς ψηλὰ, πρὸς βαθεῖα, πέρα κι' ἀ- κόμη πρὸς πέρα. Σ' ἀπάρχει ἕ- να χέρι τὸ πρὸ δυνατό κι' ἀκα- ταμάχητο, καὶ σὲ τραβᾷ καὶ σὲ κρατεῖ στὴν ἀκρία, στὰ δά- χτυλα, κρεμασμένον, καὶ σὲ τριγυρίζει ἀνάμεσα ἀπὸ μα- γείες καὶ καθρεφτισμάτα κι' ἀναλαμπὲς ποὺ λὲς νὰ μὴ τε- λειώσουν ποτέ. Λιγὰκι ἀκό- μα, ἕνα πέταμα ἕνα φτερούγι- σμα καὶ τὸ βρῆκες αὐτὸ ποὺ ζητᾷ. Καὶ σὺ τὸν πιστεύεις, καὶ πιάσῃς γερὰ ἀπὸ τὰ μα- κρόν-μα δάχτυλά του καὶ λὲς :

«Α... λιγὰκι ἀκόμα, ἕνα πη- δμα, ἕνα φτερούγισμα καὶ φτάσαμε καὶ τὴν πύραμα. Τί μένει, ἀκόμα; Τόσο γρήγορα ποὺ πάμε, καὶ ποὺ δὲν μπο- ρεῖ νὰ φτάσῃ κανένας :

Μὰ ἐφάνικα, νοιώθει κατὰ νὰ σὲ χτυπᾷ — ὁμοῖα θὰ νοι- ωθῇ καὶ τὸ ποῦλὶ σὰ χτυπιέται ὑψηλὰ στὸν αἰθέρα ἀπὸ τὰ βό- λια τοῦ κυνηγοῦ — τὸ χέρι σ' ἀφίνει ἀνάνερα νὰ κρεμαστῇ γιὰ μιά στιγμὴ κι' ἕνα γέλιο σαρκαστικὸ ἀντιλαλεῖ, μέσα στὴν ἐρημὴ καὶ παγερὴ νύ- χτα. Δὲ λαμπρύνει καὶ δὲν ἰ- στραποδολοῦν πιά, οὔτε ἀγκα- λιάζονται καὶ κροφουλοῦν οἱ διαμαντοπότερες. Σκοτάδι. θο- λούρα, κι' ἕνα ὕψος πηχτό,

ριγμένο μπρὸς στὰ μάτια σου. — Ποῦ βρέθηκες εὐ ἐδῶ πᾶνω τὸν ρωτῶ. Δὲν εἶσαι, μοῦ φαίνεται ὁ δὲ, ἀπὸ δῶ;

— Ὁλότερος, μοῦ λέει. Τῶ- ρα πρὸς σ' ἀφήσα, τελείωσε ἂν μπορῇς μονάχος σου τὸ ταξί- δι, ἡ γύρισε κάτω κακομοιρῇ. Στάσου νὰ σοῦ δώσω πάλι χέ- ρι, γιὰτὶ ἄλλοιως κομμάτια θὰ γενῇς.

Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν ἔνοι- ὡσα νάμαι πρὸς βαρὺς. Ποτὲ δὲ μετὰ τρελοῦσε ἡ γῆ περισσότε- ρο, καὶ καμμιὰ φορὰ δὲν εἶχα καταλάβῃ τὴν ἀγωνία ἐκείνου ποὺ τὸν θάβουν ζωντανὸ καὶ παλεύει νὰ ταραξῇ ἀπὸ πάντω τοῦ τὴν πλάκα καὶ τὰ βαρεῖά χρώματα τοῦ τάφου. Τὸ φοβε- ρό, τὸ πνιγερό, τὸ θαμπὸ καὶ σκοτεινὸ. «Ὡς ἐκεῖ καὶ μὴ πα- ρέκει», εἶχε κατακαθῇ στὴν πηχτὴ καταχνιά, καὶ μετὰ πηχ- τὴν καὶ μ' ἀγκάλιαζε σφιχτὰ καὶ μ' ἐπνιγε.

Ὅπως μούρχονται στὸ μυα- λό, ἀκρεσ-μέσες ἀσυνάρτητα τὰ ρίχνω καὶ τὰ σκορπίζω ἀ- πᾶνω στὸ χαρτί. Ὑστερα σὺν τὰ διαβάξω μοῦ φαίνεται πῶς ἔχουνε κάποια λογικὴ ἀκρίβεια ὄχι μετρημένη μετὰ τὴν λογι- κὴ τὴν ἀνθρώπιν, ἀλλὰ ἔκει- νοῦ ποὺ ἐφίκασε τὸν κόσμον. Σήμερα, τὸν θυμῆθκα πάλι.

Τὸ ἀπόδορδο, βλέποντας ἕνα νέον, ἕνα παλληκάρι ποὺ τὸ πηγαῖναι στὸ τελευταῖο του ταξίδι, σ' ὁλογίστηκα ἀμέσως τὶς εὐτυχισμένους θὰ εἶναι, ποὺ βόηκε αὐτὸς τὴν ἀλήθεια, τα- ξιδεύοντας πρὸς ψηλὰ ἀπὸ μέ- νι, καὶ ὀδυνημένους ἀπὸ ἄλλο χέρι.

Γιὰ μιά στιγμὴ μετὰ πῆρε καὶ μένα τὸ ρεύμα κι' ἦρθε στὰ συγκαλά μου γίνῃκα λογι- κὸς σὺν καὶ τοὺς ἄλλους, κι' ἀρχισα μέσα μου νὰ μοιρολο- γῶ καὶ νὰ κλαῖω. Καὶ βλέπον- τας ἕνα σωρὸ γέροντες, σκακί- ρες, ἀρχημοὺς, τέρατα, στρα- βούς, παραλυτικούς ὁλοκληρὰ μοῦ εἶπα κι' ἐγὼ τὴν κουτα- μάρα :

«Δὲν εἶνε κρίμα τέτοιος νέος νὰ πηγαῖναι καὶ μένουν αὐτοὶ ὅλοι, νὰ βαρύνουν τὴ γῆ».

Κι' ἀμέσως κατάλαβα πῶς γίνουμαι ἡλίθιος. Τίναξα τὸ κεφάλι καὶ ξαναγίνηκα ὅτι ἡ- μουνα πρὶν: Μισοτρέλλος! Τὸν ξανακύτταξα πάλι. «Ἄν τῶ- ρος ποὺ πάω;». Ἀγωνίζεσαι νὰ τὸ μαντέψῃς. Πρόσεξε πάλι τὴν πᾶθες. Βλέπω ἕνα δά- κρυ νὰ κυλᾷ ἀπὸ τὸ μάτι σου...

Πῶς νὰ κάμω; Ἐνὰ δάκρυ κύλας ἀπ' τὸ μάτι μου κι' ἐ- παίρνει ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱ- ρίδος μετὰ τὶς ἀχτίδες τοῦ ἡ- λιοῦ ποὺ βασίλευε. Τὴν ἴδια στιγμὴ ξέφυγε ἕνα φυλλοράκι τῆς λεύκας ἀπὸ πᾶνω μας καὶ στριφογυρίζοντας πῆγε καὶ κά- θησε στὸ μέτωπο τοῦ παλλη- καριοῦ.

— Μαζὶ θὰ μποῦμε μέσα βαθεῖα. Ὅ,πὶ ἀξίζει, ἀξίζω κι' ἐγὼ. Πρέπει... πρέπει νὰ σαπισοῦμε. Τ' ἀκούει; Τὸ γιὰ- τί, δὲ βρίσκεται ποτέ!

ΤΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ Η ΑΡΛΕΤ

Τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως ΣΜΙΘ ΜΠΛΑΙΚ

τῆς κινεζικῆς τριανταφυλλιάς...
—Ψεύτρα, ὑποκρίτρια, εἶπε μέσα τῆς ἡ
"Ἄννυ γιατί δὲν τοῦ λές αὐτὸ πού σκε-
πτόσαι ; Γιατί δὲν τοῦ λές ἐκεῖνο πού-
χεις στὴ σκέψι σου; Γιατί δὲν τολμάς νά
τοῦ πῆς ὅτι μιὰ πού ἐσύ ἔχεις ἀφισωθῇ
μὲ τὴν περιπέτεια στὰ ὅσα λές στὴν
"Ἀρλετ καὶ φαίνεται τόσο εὐτυχισμένος
ἀπὸ τὴν παρουσία τῆς δὲν νομίζεις ὅτι
ἡ παρουσία μου εἶναι ὅχι μόνο περιττή,
ἀλλὰ ἴσως καὶ λίγο ἐνοχλητική ;
—Καλὰ ἀγάπη μου, πῆγαινε, τῆς ἀ-
πάντησε ὁ Τζέραλντ, ἀλλὰ νόηθες τίς
γρήγορα.

Ἡ "Ἄννυ ξεκίνησε καὶ πάλι. Τὰ πόδια
τῆς τῆς φαίνονταν βαρεὰ σὰν μολύβι.
Περπατοῦσε σὰν νῆαν φορτωμένη μ' ὅλα
τὰ βάρη τοῦ κόσμου. Ἡ σκέψις γὰρ γυρί-
σεν πάλι στὴν καὶ νὰ δῇ τὸν Τζέραλντ καὶ
τὴν "Ἀρλετ τὴν δασάνιζε ἀμείλικτα. Ἡ
ψυχὴ τῆς ἦταν ἀναστατωμένη καὶ πρώτη
φορὰ στὴ ζωὴ τῆς τῆς φαίνονταν ὅτι ἔ-
δλεπε ἕνα μικρὸ, ἀνεπαίσθητο δέμα,
ἀλλὰ σίγουρα νεφέλωμα στὸν οὐρανὸ τῆς
ἀγάπης τῆς πρὸς τὸν Τζέραλντ. Κι' ἐκεῖ-
νη τὴ στιγμή ἀναπῆλθε στὴ σκέψι τῆς—
κι' αὐτὸ γιὰ πρώτη φορὰ—ἕνα ἐρώτημα
πού τὴν ἔκανε νὰ ριγῇ ἀπὸ τὸ αἶμα σ'
ὅλο τῆς τὸ σῶμα :

—Μήπως δὲν μ' ἀγαπᾷ ὁ Τζέραλντ ;
Καὶ τὴν ἴδια πάλι στιγμὴν ξεπληρώθηκε
στὰ μάτια τῆς σκέψις τῆς ὅλο τὸ παρλ-
τὸν τοῦ συνδέσμου τῆς μὲ τὸν Τζέραλντ.
Αὐτὸ πάλι μὲ τὴ σειρά τοῦ τῆς ἔθεσε ἄ-
κόμα ἕνα ἄλλο πρὶν τὴν ἀπάντησιν ἐρώτημα :
—Ὁ σύνδεσμός τῆς κι' ὁ γάμος τῆς
μὲ τὸν Τζέραλντ ἦταν πραγματικὸς ;

Ἡ "Ἄννυ πολὺ θὰ ἤθελε νὰ ξέρῃ, τί
ἔλεγε ὁ ἄνθρωπος τῆς ὁ Τζέραλντ κι' ἡ
μικρὴ τῆς ἐξαδέλφη ἡ "Ἀρλετ ἀκουσίμα-
νοι στὰ ἀγκυρὰ τῆς βεράντας τῆς βραδυῆς
ἐκείνης ὥρα, πού οἱ κατακόκκινες ἀνταί-
γεις τοῦ ἡλίου πού βασίλευε σκορποῦσαν,
στὴ μυρωμένη ἀτμόσφαιρα, τὴν ῥιγὴ τοῦ
μυστηρίου τῆς ζωῆς.

Ἡ "Ἄννυ ἐνοίωσε μέσα τῆς γ' ἀναπνεύ-
σας λίγο καὶ λιγάκι σκέψις πού προσ-
παθοῦσε ἐπιμονὰ νὰ τῆς δώσῃ κωϊκὸ νὰ
τὸ κατορθώσῃ.

Ἡ ἀνοήσια μου υπερβαίνει κάθε ὄριο,
εἶπε μέσα τῆς ἡ "Ἄννυ καὶ σὰν νὰ ἤθελε
νὰ ἀποδείξῃ ἐκεῖνη πού ἔλεγε σηκώθηκε
ἀπὸ τὴν σκαλὶ λὸγκ καὶ προχώρησε μερικὰ
βήματα πρὸς τὸ μέρος πού στεκόταν καὶ
μιλοῦσαν ὁ Τζέραλντ καὶ ἡ "Ἀρλετ.
Στὸ δεύτερο ἢ τρίτο βῆμα ἡ "Ἄννυ σ' ἄ-
πάντησε ὅτι νὰ τῆς ἦλε κάποιον ἀπύτομον
σκέψι καὶ τὴν καθήλωσε.

—Αὐτὸ πού πῆγαινα νὰ κάνω εἶναι μιὰ
ἀκόμη ἀπόδειξις πὼς εἰμαι πολὺ ἀνόητη
ὅπ' ὅτι φαντάσθηκα.
Καὶ μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ ὅχι μόνο δὲν προ-
χώρησε πρὸς τὸ μέρος πού στεκόταν ὁ
Τζέραλντ μὲ τὴν μικρὴ τῆς ἐξαδέλφη ἀλλὰ
κατέβηκε τὴν σκαλὶ τῆς βεράντας τσα-
δώντας πρὸς τὸν κῆπο.

—Ἄννυ, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Τζέ-
ραλντ, πού πᾶς ;
Στὸ ἀκουσμά τῆς φωνῆς ἐκείνης ἡ "Ἄν-
νυ στάθηκε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴν μάλιστα
τῆς πέρασε ἀπὸ τὴν σκέψι νὰ μὴν ἀπαν-
τήσῃ. Κι' ὅχι μόνον αὐτὸ. Ἀλλὰ ἔβλεπε
νὰ δείξῃ ὅτι ἄκουσε πὼς τὴν ἐφώναζε ὁ
ἄνθρωπος τῆς κι' ὅτι ἐπιτίδες δὲν τοῦ ἀπαν-
τᾷ. "Ὅλ' αὐτὴ ἡ σκέψι ὅμως δὲν κράτησε
οὔτε μισὸ δευτερόλεπτο καὶ γυρίζοντας
πρὸς τὸν Τζέραλντ τοῦ εἶπε :

—Πῶς νὰ κάνω ἕνα γυρό, ἀγάπη μου.
Θυμήθηκα πὼς δὲν ἔκοψα τὰ τριαντάφυλλα
«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 22.

ἐλατήριο : Μήπως καὶ σ' ἐμένα δὲν φέ-
νταν καὶ δὲν φέρεται μὲ τὴν ἴδια συ-
μπεριφορὰ ;

Καὶ τώρα ἡ "Ἄννυ ἐξετάζοντας μὲ πρὶν
προσεκτικὸ τρόπο τὴν συμπεριφορὰ τοῦ
Τζέραλντ κατ' ὅλο τὸ διάστημα πού
εἶχαν περάσει μαζί ἔδλεπε ὅτι ἀπὸ
τὴν συμπεριφορὰ αὐτὴ ἐβγαίνει ἡ θέρη, ἡ
ἐξαστις κι' ἡ δομὴ πού δίνει τὸ ῥωτικό
αἶσθημα καὶ ἐλκύει τὴν μιὰ ὑπαρξί πρὸς
τὴν ἄλλη γιὰ μιὰ ἀπὸ κοινὸ ἀπόλαυ-
σῆς φυσικῆς ζωῆς. "Εδλεπε ἀκόμα, ἀπ'
αὐτὴ τὴν προσεκτικὴν ἐξέτασιν ὅτι κι' ἡ ἴδια
ὅταν βρισκόταν μπρὸς τὸν Τζέραλντ ἐνοί-
ωθε μέσα τῆς κάποια συστολή, κάποιο δι-
σταγμὸ. Κι' ὅταν μάλιστα ἐκείνος τῆς, ἡ
λαύσει στὰ χεῖλη καὶ τοῦ παρδινόνταν
στὰ ἐρωτικά του ἐνστικτα ἐνοίωθε μέσα
τῆς τὸ δέος πού αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν
κάνῃ μιὰ πράξιν παρὰ τὴ θέλησί του. Ἡ
"Ἄννυ προχωροῦσε σὰν κατάδικος ἐνῶ μὲ-
σα τῆς γινόταν μιὰ φοδερὴ πάλιν ἀνά-
μεσα στὴν ἀμφοβίαν πού εἶχαν γεννηθῇ
στὴ σκέψι καὶ στὴ ψυχὴ τῆς. Κι' ὅταν πρὶν
ἀποκατωμένη ρίχτηκε σχεδὸν πάνω σ' ἑ-
να παγκάκι τοῦ κῆπου διεσωτήθηκε μὲ
λυγμούς καὶ δάκρυα :

—Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια ὅλ' αὐτὸ πού
σκέπτομαι ; Εἶναι ἔτσι ὅπως τὰ ἔλεπα ;
Εἶναι ἀλήθεια ὅπως ὅτι ὁ Τζέραλντ δὲν
εἶναι γιὰ μένα ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ ἐν-
δοτικὰ δὲν εἶναι ὁ ἐραστής πού ποθεῖ
μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴν ἀληθινὴ
γαρὰ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ μιὰ ὑπαρξί στὴν
ὁποία μὲ ὁδηγεῖ μιὰ ἀπέραντη ἐγνωμοσύνη
καὶ πού πρὸς χάριν τῆς θάμουν διατεθει-
μένη νὰ δώσῃ καὶ τὴν ζωὴ μου ἀκόμη ;
Κι' ἂν εἶναι ἔτσι τί θὰ πρέπει νὰ κάνω
ἀκόμα ; Ποιὸ θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ καθή-
κον μου ;

Καὶ πάλι ἡ σκέψι τῆς "Ἄννυ διεκόπτετο
ἀπὸ μιὰ ἄλλη :

—Κι' ἂν δὲν εἶναι ἔτσι ὅπως φαν-
τάζομαι ; Ἄν ὁ Τζέραλντ ἔχει αὐτὸν τὸν
τρόπο νὰ ἐκδηλῶν τὸν ἐρατὰ του ; Ἄν
ἀπὸ ἰδιοσυγκρασίας εἶναι συγκρατημένος ;
Ἄν πραγματικὰ τὴν ἀγαποῦσε σὰν γυναῖ-
κα κι' ὅχι σὰν πλάσμα πού τὸν συγκινεῖ
σὲ μόνον ἡ ἀφοσίωσι πού τοῦ ἐδειχνε ; Κι'
ἡ "Ἀρλετ ; Ὁ πόλιν ἦταν ἕνα ἄλλο ἐ-
ρωτικὸ πού ξεπετάχτηκε ἀνάμεσα
στὸν κυκλῶνα τὸν σκέψιν πού πέρασαν
σὰν θιέλμα στὸ μυαλὸ τῆς "Ἄννυ.

—Ναί, ἀλήθεια κι' ἡ "Ἀρλετ ; Ἡ ποι-
δι αὐτὸ τὸν δέκα ὀκτὼ χρονῶν μὲ τὴν
ὀνειροπλὴν ἰδιοσυγκρασία, μὲ τὸν αὐτὸν
μυστικὸν μίαν ἀνέσχυς φύσης μὲ τὸν κα-
ταπληκτικὸν πρόσωπο καὶ μὲ τὴν ὀκνη-
τὴν καταπληκτικὴν εἰλικρίνεια πού διεκρίνε-
τις ἀκρόασεις τῆς καὶ τὴν σκέψι τῆς !

Κι' ἡ "Ἄννυ συνέχισε τὴν σκέψιν τῆς
κάτω ἀπὸ τ' ἀσμένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
πού μόλις ἄρχισε νὰ διαγράφεται στὸν
ὀρίζοντα.

—Τί ἤθελε ἡ "Ἀρλετ νὰ μὴ ἀνάμεσα
σ' ἐμένα καὶ τὸν Τζέραλντ ; Ἡ παρουσία
τῆς μὲ ὑπεκρίνωσε νὰ κάνω γιὰ πρώτη
φορὰ αὐτὴ τὴν σκέψιν πού μποροῦσαν νὰ
ἦταν στὰ κατάβασα τῆς ψυχῆς μου, ἀλλὰ
πρὶν ποτὲ δὲν τολμοῦσαν νάθουν στὴν ἐπι-
φάνεια.

Κι' ἐκεῖνη πού ἔκανε τὴν "Ἄννυ μὲ το-
μὰν ἀκόμα πρὶν πού ἦταν, ὅτι στὰ βᾶ-
θος τῆς ψυχῆς τῆς αἰσθάνονταν μιὰ κορυ-
φὰ γιὰ τὴν παρουσία τῆς "Ἀρλετ στὸ
σπίτι τῆς ! Κι' ἡ χαρὰ τῆς γινόταν ἀκόμη
πρὶν μὲν ὅσο ἔδλεπε πὼς τὸ παιδί ἐ-

Ὁ πρίγκιψ τῆς ἐριχῶ

ΜΟΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ ΣΥΓ-
ΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ «ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ».

90Ν

Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὴν Πρηνού-
ρίλλια. "Ὅσο ἐρωτευμένη κι' ἂν ἦταν μὲ
τὸν "Ἐλλεν Ρόκ, δὲν ἦταν ὅμως κι' ἐρω-
μένη του.

Καὶ οἱ δύο τοὺς ἦσαν ὄργανα στὰ χέ-
ρια του, ἀναμεμιγμένες στὴν πρωινή του
ζωή, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν βοηθοῦσαν σὰν
τὴν σκλάβες πού δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ ἐ-
φύγουν ἀπὸ τὴν ἐπιδεδίωξί του. Αὐτὸ τὸ
διεπίστωσε ξεκάθαρα τὴν προηγουμένη μέ-
ρα στὸ Καστελνεράνο, ὅταν ἡ Πασκουα-
ρίλλια εἶπε ὅτι θὰ ἔμενε κοντὰ στὴν μη-
τέρα τῆς.

—Σύμφωνοι, εἶπε κι' ὁ "Ἐλλεν Ρόκ,
ἀλλὰ πρέπει νὰ ξανασυναντηθῶμε. Πα-
σκουαρίλλια, εἰμαστε ἀκόμα μακριὰ ἀπὸ
τὸ σκοπὸ μας. "Εδῶ ἔμεινα ἕνα πᾶς πρὶν
λὺ μὲρὸς ἀπ' ὅτι πρέπει νὰ μάθω.
"Ὅλα θὰ ἀποκαλυφθοῦν στὸ Παρίσι καὶ
μάλιστα σὲ λίγες βδομάδες. Θάρρηνε στὸ
Παρίσι Πασκουαρίλλια ;

Ἡ Ναταλία βρισκόταν σὲ μιὰ τέτοια
ψυχικὴ κατάστασιν ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ
καταλάβῃ ἐκεῖνο πού τῆς προέβλεπε ἡ πα-
ρουσία τοῦ "Ἐλλεν Ρόκ. "Ἦταν ἐρωτὰς ;
"Ὀχι. "Ὅ "Ἐλλεν Ρόκ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς
ἀνδρες πού μποροῦν νὰ ἀγαπήσουν. "Ἀ-
γαπᾷ κανεὶς τὴν ζωὴ κι' ἐκεῖνα πού ἀπο-
τελοῦν τὴν ζωὴ. Ἀλλὰ ὁ "Ἐλλεν Ρόκ ἦταν
ἐξῶ ἀπὸ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν τὸν ἀνδρῶν.
Αὐτὸ τὸ πλάσμα πού μάταια ἐρευνοῦσε τὸ
παρελθόν του, τῆς φαίνονταν τόσο παρά-
δοξο ! "Ὅσο πλησιάζουν τὸν ἄνθρωπο οὗ-
τόν, ὑποτάσσονται χωρὶς καμμίαν ἀντίστα-
σιν μ' ἕνα ἐνστικτικὸν τρόπο, σὰν νάνε
δούλοι. Χωρὶς ἄλλο κάποιοι ἀνέμοι μυσ-
τηρίου τὸν καλύπτει, καὶ ἐνῶ ἡ θέλη-
σίς του εἶναι τεράστια, ἡ καρδία του ἀνι-
στέκεται στὸν ἐρωτὰ καὶ σὲ κάθε αἶσθημα
ἔστω καὶ ἀπλῆς συμπάθειας.

—Ὡστόσο, εἶπε ἡ Ναταλία, ἡ πάλιν
δὲν τελείωσε. Ἡ μοῖρα μὰς ὑποχρεώνει
νὰ παλαίωμε μαζί καὶ ταυτοχρόνως ὁ ἑ-
γας στὸ πλεῖον τοῦ ἄλλου. Μιὰ ὅμως πού
γνώρισα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, τὰ μαγικά
τελείωσαν. Εἰμαι σκλάβος σου !

Ο ΦΟΡΒΙΛ ΔΟΚΙΜΑΖΕΙ ΤΗ ΤΥΧΗ ΤΟΥ

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε χαρούμενο ὅσο υπο-
ρεῖ νὰ εἶναι τέτοιο, ὅταν μόνον ὁ ἕνας ἀπὸ
τοὺς πέντε συνδαιτημόνας, μιὰν, οἱ δύο
ἀκούγουν καὶ γελοῦν κι' οἱ ἄλλοι δύο σιω-
ποῦν. Τὸ γεῦμα δόθηκε στὸ πρῶτον πρῶτον
καὶ μοντέρνο ξενοδοχεῖο τοῦ Παρισιοῦ, τὸ
«Παρί Παλάς» ὅπου ἔμενε ἡ Ναταλία Μα-
νὸλσεν μετὰ τὴν ἐπιστροφή της ἀπὸ τὴν
Σικελία.

Συνδαιτημόνες ἦσαν ὁ Μαξίμ Ντουτιγιώ
κι' οἱ δύο ἀρραβωνιαστικὲς του, ἡ "Εριέ-
τα κι' ἡ Ζαννὶν Γκωντουέν, κι' ὁ Φορβίλ.
Ἐννοεῖται ὅτι ἐκεῖνος πού φλυαροῦσε συ-
νεχῶς ἦταν ὁ Ντουτιγιώ κι' ἐκεῖνος πού
γελοῦσαν ἦσαν οἱ δύο ἀρραβωνιαστικὲς
του. Ἡ Ναταλία ἦταν ἐπιφυλακτικὴ, κι' ὁ
Φορβίλ ἐκείνος πού σιωποῦσε.

—Τὸ πᾶν στὴ ζωὴ, ἔλεγε ὁ Ντουτι-
γιώ, εἶναι ἡ ἐνεργητικότης καὶ γι' αὐτὸ πᾶν
νὰ στὴν ὑγείαν τοῦ σωτήρα μου "Ἐλλεν.

Ρόκ, τοῦ καθηγητοῦ τῆς... ἐνεργητικότη-
τος.

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι σὲ μεταμόρφω-
σε Μαξίμ, εἶπε ἐπιδοκιμαστικὰ ἡ Νατα-
λία.

—Μ' ἔκανε ἄνθρωπο ὁ "Ἐλλεν Ρόκ.
Εἶναι ὁ ἐμπνευστὴς κι' ὁ τῶμος τὸν ἐνόησαν.
—Ἐνῶ προηγουμένως τὴν ἦσαν, Μα-
ξίμ ; ῥώτησε ἡ "Εριέτα.

—Μιὰ βρεμμένη κόττα κι' ἕνα κούφιο
καρδὺ.

—Πραγματικὸ θῶμα ! Ξανσεῖπε ἡ Να-
ταλία.

—Τὸ θῶμα χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἡ-
μέρας πού πῆρα μέρος στὴν περιπέτειόν
σου στὴ Σικελία. Τότε κατάλαβα τὴν ἀ-
ξία μου. "Εχοντας ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου
τὴν "Εριέταν καὶ τὴν Ζαννὶν ἀνεκάλυψα
ὅλα τὰ ἴχνη κι' ἔδωσα σάρκα καὶ ὀστά
στὴς ἐνέργειες τοῦ "Ἐλλεν Ρόκ.

—Ἐχεις ὅμως ἕνα μάτι ! εἶπε ἡ Ζαν-
νὶν.

—Ἀπίστευτο. "Ὅλο τὸν κόσμον πού
ἔδλεπα κατὸ δρόμο τὸν φατογράφον μὲ
τὴν ματιὰ μου. Τάκι ! καὶ τελείωνε ἡ πλά-
κα. Τὸ μυαλὸ μου εἶναι Κοντάκ. Χαρακτη-
ριστικὰ, δοκτικὰ ἀποτυπώματα, ἀποτυ-
πώνται στὸ μυαλὸ μου. Πρώτης τάξεως
γραφεῖο ἀστυνομικῶν πληροφοριῶν.

—Καλὰ ὅλα αὐτὰ, εἶπε ἡ Ζαννὶν. Τί θὰ
γίνῃ ὅμως ὁ γάμος σου μὲ μὰς τίς δύο ;

—Δὲν παντρεύεται κανεὶς τίς ὑπὸ τὰς
μενέες του. "Εννοία σας, θὰ σὰς προμη-
θεύσω συζύγιον καὶ μάλιστα πολὺ τελεί-
ον. Σὲ σὲνα "Εριέτα θὰ δώσω ἕνα
τεντέλεμα λωποδύτη καὶ σὲ σὲνα Ζαννὶν,
ἕνα κατόδικο σὲ θάνατον. Ὅλα δῆτε τί ὠ-
ραία καὶ εὐτυχισμένα θὰ περνᾶτε...

—Κι' ὁ σκοπὸς πάντοτε ὁ ἴδιος ; ῥώ-
τησε ἡ Ναταλία.

—Βεβαίως. Ἡ αἰχμαλωσία τοῦ "Ε-
ριχῶ. Μὲ τὸν "Ἐλλεν Ρόκ δὲν μπορεῖ νὰ
γίνῃ ἄλλη συζήτησις ἐξῶ ἀπὸ τὴν αἰχμα-
λωσία τοῦ "Εριχῶ. Καὶ σὰς λέω ἀκόμα
ὅτι σὲ λίγες ὥρες τὸ δράμα, δηλαδὴ ἡ
μηχανογραφία πού εἶχαν στήθῃ γύρω σας
πού ἂν δὲν ἦσαν ἐγὼ θὰ εἰσάσαν τὸ θλι-
βερό τοῖς θῶμα, θὰ παιχθῇ σὲ δύο πρά-
ξεις. Ἡ πρώτη σήμερα τὸ ἀπόγευμα καὶ
ἡ δεύτερη ἀπὸψε τὸ βράδυ...

—Κι' ὅμως δὲν μοῦ ἔχετε πῆ τίποτα,
γιὰ νὰ μαντέψω κι' ἐγὼ κατὰ τὸν προ-
τέρον.

—Γιατί δασανίζοσαστε ; Οἱ ἄνθρω-
ποι τῆς δράσεως δὲν προεδοποιοῦν. Κι-
νοῦνται, βροῦν καὶ κρατοῦν τὰ μυστικά
τῶν καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ μεγάλου ἀγνώ-
στου.

—Ὡστε μένει ἀγνωστὸ κι' ἄλλο ση-
μεῖο ;

—"Ὀχι. "Ὅλα εἶναι κανονισμένα χιλιό
στὸ πρὸς χιλιόστο. Ἄν δὲν συνέβαινε ἔ-
τσι, θὰ φλυαροῦσε.

—Μὰ αὐτὸ πού λέτε εἶναι μιὰ σωστὴ
ἀπολύτως, εἶπε ἡ Ναταλία. Καὶ μάλι-
στα κατὰ τέτοιο τρόπο, πού σήμερα 14
Ἰουνίου...

—Ναί, σήμερα 14 Ἰουνίου θὰ εἶναι
ἡμέραν κρίσεως. Οἱ ἐχθροὶ σας θ' ἀφί-
σθουν κι' ὁ "Εριχῶ θὰ λυσοῦν. Ὅλα δῆτε
αὐτὸ τὸ διπλὸ γεγονός ἀπὸψε τὸ βράδυ

ἔδω. "Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀπόγευμα, ἐπικρα-
τεῖ μυστήριον καὶ σιωπὴ.

—Δυστυχῶς, θὰ λείπω... Μιὰ φίλη
μου μοῦ τηλεφώνησε ἀπὸ τὴν Βερσαλλίαν
καὶ θὰ πάω νὰ τὴ δῶ. Ὅλα εἶμαι ἐκεῖ ἀ-
πὸ τὴν 4 ὥς τὴν 8.

—Ἀπλὸ διάλειμμα πού συμφωνεῖ μὲ
τὸ πρόγραμμά μας καὶ μὲ τὴν λεπτομέ-
ρειαν τοῦ ἀνεξάντλητου τοῦ ἔργου. "Ερι-
έτα ! Ζαννὶν ! τί λέτε ; Τὸ διαλύουμε ;

Τὴ στιγμή πού ἔβλεπε στὴν πόρτα στα-
μάτησε καὶ εἶπε στὴ Ναταλία :

—Ξέχασα νὰ σὰς πῶ ὅτι θὰ εἶναι καὶ
ὁ "Ἐλλεν Ρόκ.

—Ὁ "Ἐλλεν Ρόκ ; ἔκανε ἡ Ναταλία
σοφρώνοντας τὰ φρύδια.

—Τὸ ἔργο δὲν μπορεῖ νὰ παιχθῇ χω-
ρὶς αὐτόν. Ὅλα εἶναι παρὼν καὶ τίς δύο
φορές, καὶ μάλιστα θὰ ἐμφανισθῇ τὴν σι-
γῇ πού θὰ πρέπει. Ὅλα εἶναι ὁ ἀπὸ μὴ
χαλῆς θεός.

Ἡ Ναταλία πλησίασε ἀκόμη πρὶν πολὺ
τὴν Ναταλία καὶ τῆς εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή :
—Γελῶ ἀγογγήτῃ μου φίλη, γιατί ἔχω
τὴ συνήθειαν νὰ γελῶ κι' ὅταν ἀκόμα βρί-
σκωμαι ἀνάμεσα στοὺς μεγαλειτέρους κιν-
δύνους. Πιστεύετε μὲ ὅμως, καὶ νὰ εἴδατε
ἔτοιμη γιὰ ὅλα.

Ἡ Ναταλία κατάλαβε ὅτι ἡ προεδο-
ποίησις ἦταν σοβαρὴ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν
ἐμπόδιζε νὰ γελάσῃ ὅπως κι' ὁ Μαξίμ.

—Εἰμαι ἔτοιμη γιὰ ὅλα Μαξίμ.

—Ὁρδουάρ, Ναταλία. Γεῖά σου Φορ-
βίλ.

Καὶ βγαίνοντας ὁ Μαξίμ φώναξε :

—Ζήτω ὁ "Ἐλλεν Ρόκ !

—Τί φαντασιόπληκτος ! μουρμούρισε
ὁ Φορβίλ.

Ἡ Ναταλία φώνησε τὴν καμαριέρα νὰ
σκηκώσῃ τὸ τραπέζι καὶ νὰ ἐνοχλη-
ταί ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Φορβίλ πού εἶ-
χε ξαναπέσει στὴ σιωπὴν του. ἀναψ- ἕνα
τσιγάρο καὶ ἐσπλῶθηκε σὲ μιὰ σκαλὶ λὸγκ.
Ἡ Φορβίλ πού τὸν κακοφαινόταν γιατί
δὲ τὸν ρωτοῦσε τίποτε, ἐπίαζε τὰ δαχτυλὰ.
Ἡ Ναταλία, ἀδιάφορη, παρακολουθοῦσε
τὰ συννεφία πού σχηματίζε ὁ καπνὸς
τοῦ τσιγάρου τῆς. Ὁ Φορβίλ σηκώθηκε
κι' ἔκανε βόλτες κτυπώντας τὰ πόδια του
στὸ πάτωμα. Ἡ σιωπὴ τὸν ἐνωχλοῦσε.
Πῆρε μιὰ ἐφημερίδα καὶ τῆς ἐρρίξε μιὰ
ματιὰ.

—Ἀκόμη μιὰ κλοπὴ ! εἶπε σὲ λίγο ὁ
πότομος. Καὶ μάλιστα μέσα σὲ τοῦτο τὸ
ξενοδοχεῖο...

—Ὅλα πρέπει νὰ εἶναι ἐπιφυλα-
κτικὰ, Ναταλία. "Ὅταν διαλέγῃ κανεὶς γιὰ
κατοικία του αὐτὰ τὰ λαχνοπαζάρια πού
λέγονται ξενοδοχεῖα, πολυτελείας, ἐκτίθε-
ται σ' ἀπρόβλεπτους κινδύνους. Βλέπεις αὐ-
τὴ τὴν πόρτα κλεισμένη, κλειδωμένη καὶ
νομίζεις ὅτι εἶσαι ἐν ἀσφαλείᾳ. Καὶ ὅμως
δὲν ξέρεις ἂν πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα
δὲν εἶναι κανένας κακοποιὸς πού σὲ παρα-
μονεῖ... Τὴν ἀπιδείξει τὴν δίνου καὶ μὲ
ρα οἱ ἐφημερίδες.

Τῆς εἶδε τὴν εἰδησιὴ καὶ διάβασε τὸν
τίτλον : «Μιὰ κλοπὴ στὸ «Παρί Παλάς».
"Εκλάπησαν τὰ κοσμήματα μιᾶς Ἀμερικᾶ
νίδος ἀξίας 2 ἑκατομμυρίων. "Ὁ κλέπτης
ἀνεκάλυφθῃ χάρις εἰς τὸν βαρὸν ντ'
"Ἐλλεν».

—Χάρις στὸν "Ἐλλεν Ρόκ ! ἐπαγόσθε
ἡ Ναταλία μὲ ἀπροκάλυπτη δυσφορίαν. Σὲ
ὅλο τὸ διάστημα πού

σωπικότητας! Τυχολιόκτης τσαρλατάνος, τα χυδακτουργός. Στο Παρίσι, όπως και στη Νίκαια παίζει το ρόλο του Καλλιόστρου προς μεγάλην αγάλλισσιν των σνόμπ. Οι έφημερίδες γεμίζουν από περιγραφές των θαυμάτων του. Την μία μέρα πηδά δοθίος πάνω σ' αφηνιασμένα άλογα και την άλλη πέφτει στο Σηκουάνα, για να σώση μία γρηά. Είνε καμποτίνας.

— Όστε είνε πράξις καμποτίνου το να σώση κανείς μία γρηά; ρώτησε η Ναταλία.

— Όταν αυτό γίνεται για έπίδειξι...
— Φορβίλ, είσαι σκληρά υπερβολικός.
— Σε στενοχωρώ. Είσαι τόσο πολυάναστατωμένη...

— Έγώ άναστατωμένη;
— Ναί, σύ. Όλοκληρη ή ύπαρξις σου άλλαξε. Κι αυτή άκόμα ή έκφραξις του προσώπου σου, το χαμόγέλο σου, οι σκέψεις σου, ή στάσις σου... Όλα είνε και νούργια.

— Η ζήλεια σε παραπαίρνει, καυμένη Φορβίλ, είπε με συγκταβολικό ύφος η Ναταλία. Ξέρεις πολύ καλά ότι ο Έλλεν Ρόκ ούτε καν ήλθε να με έπισκεφθώ. Δυό φορές με είδε μαζί σου στο χώλ του ξενοδοχείου και μόλις με χαιρέτησε...

— Ακριβώς αυτό είνε! Γιατί αυτή ή έξαιρετική διακριτικότης; Ποιος τόν έμποδίζει νάρθη έλεύθερα να σε έπισκεφθώ και να σοι μιλήσῃ;

— Ρώτησε τόν ίδιο, απάντησε η Ναταλία. Αυτή του ή διακριτικότης ή άρκετά άγενής, σοι όμολογώ ότι δεν άφορά έμένα. Άλλωστε πολύ λίγο μ' ένδιαφέρει. Είνε ένας παράξενος άνθρωπος που μάλλον τόν αντιπαθώ.

— Έπιφανειακά, είπε με πείσμα ο Φορβίλ του όποιου ή ταραχή μεγάλωνε όλοένα. Στο βάθος όμως αισθάνεσαι γι' αυτόν μία έξωσι που σε φέρνει σε προβληματική θέσι. Ο άνθρωπος αυτός σαν μάγος που κτυπά το ραβδί του μεταβάλλει την ιδιοσυγκρασία σου και την τόσο θαυμαστή ισορροπία σου. Ναί, το ξέρω ότι είμαι άνόητος που σοι τα λέω όλ' αυτά. Η Ναταλία εξακολουθούσε να άστει-εύεται.

— Όμολογώ ότι τόσοι άθλοι με καταπλήσσουν...

— Όλα σε άναστατώνουν, Ναταλία. Ναί, ναί... Προχθές που τρώγαμε μαζί κάτω στο ρεστοράν, σε είδα να δανκάνης τα χείλη σου και τα μάτια σου να λάμπουν μόλις είδες τόν Έλλεν Ρόκ να μπαίνει με τόν Μαξιμ. Δεν λέω ότι τόν αγαπάς...

— Και γιατί όχι;
— Όχι. Μία γυναίκα σαν κι έμένα, δεν αγαπά ένα υποκείμενο σαν αυτό. Σε άναστατώνει κι αυτό είνε χειρότερο από τόν έρωτα. Υφίστασαι την συχεμένη έπίδρασι του κι αυτό χρονολογείται από την πρώτη σας συνάντησι στην ταράτσα του Μιραντόρ...

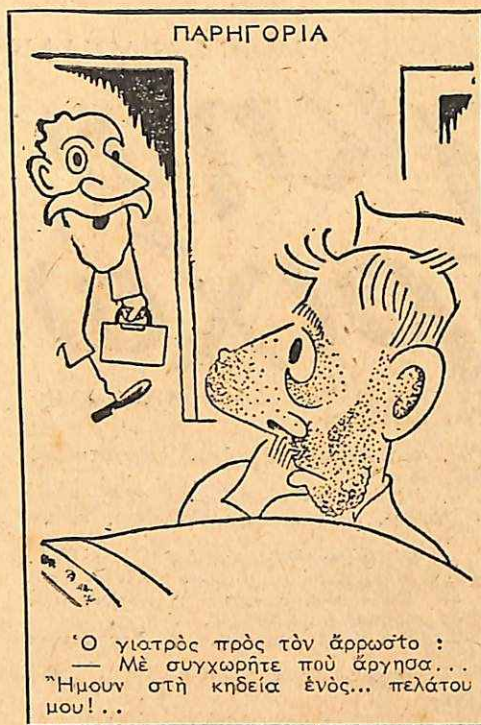
— Όστε το κακό έγινε με μιάς. Κάποια μαγεία, κάποιο φίλτρο...

— Βεβαίως, ένα φίλτρο που σ' έκανε να χάσης τη λογική σου. Αν δεν σοι συ νέβαινα αυτό, δεν θα έκονες εκείνα που έκανες μ' αυτόν τόν παληάθρωπο...

— Το να φύγω με τόν Έλλεν Ρόκ;
— Ο Φορβίλ έσφιξε με λύσσα τις νου-θιές του.

— Και δεν μου λές, τί έγινε στη Σικελία τις ήμέρες που ήσουν μαζί του εκεί; Και μόνη ή σκέψι αυτή με κάνει έξω φρενών. Η άσχηνη της Πασκουαίλ λιας, ή ιστορία της τρελλής άδελφής της, του Ζαφείρη, του Ίεριχώ, του Μπονιφάκι, και αυτή άκόμα ή ιστορία του πατέρα σου που τόν δολοφόνησαν, είνε όλ' ψέματα, θεατρικά κόλπα για να θαυμάσουν, Ναί! ναί! Είνε ένας καμποτίνας του χειρίστου είδους που παίζει γονδοσειδέστατο τόν ρόλο του ανθρώπου που έχασε τη νύη του και το παρελθόν του. Και αυτό φυσικά είνε μεγάλη γοητεία για μία ρομαντική γυναίκα όταν έην να κάνει μ' έ-να πειρατή.

— Σταμάτα! τοί είπε με προστακτική ύφος η Ναταλία. Καταλαβαίνω τη ζή-
«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 26.

Ο γιατρός προς τόν άρρωστο :
— Με συγχωρήτε που άργησα...
"Ήμουν στη κηδεία ενός... πελάτου μου!...

λες και την άδικία, αλλά δεν έπιτρέπω να με προσβάλλουν...

Ο Φορβίλ δεν κατέβασε τόν τόνο της φωνής του.

— Τόσο το χειρότερο. Προτιμώ να τε λειώνουμε!

— Τί έννοεις με το να τελειώνουμε;

— Ρώτησε η Ναταλία που άρχισε να έρεβιζεται πιά.

— Έννοώ ότι θα πρέπει να διαλέξης...

— Δεν έχω να διαλέξω τίποτα.

— Ναί, έχεις να διαλέξης μεταξύ αυτού και έμού. Είμασταν σχεδόν άρρωστοι και έμεις. Δεν είπες θέβαινα το ναι, αλλά μου έχεις δώσει το δικαίωμα να έλπιζω.

— Αν τα αισθήματά μας δεν είνε άμοιβαία, να μου το πής ξεκάθαρα. Ποσ τιμώ αυτό παρά την άδελφότητα.

— Εκείνη τόν έβλεπε χωρίς να του άπαντά και μόνο στα χείλη της διεγράφετο ένα χαμόγελο γεμάτο σκληρή εϊσωνεία. Το χαμόγελο αυτό έκανε τόν Φορβίλ να νοιώσει το φόβο μήπως έαφνικά τού έστειλούσε κάτι. Και γι' αυτό το προλάβη, της είπε :

— Ησύχασε... ήσύχασε... Ξέρω...

Και πλησιάζοντάς την, της ξαναείπε, τρέμοντας :

— Γιατί αυτό το χαμόγελο; Μπορεί να με κάνης να σοι φερθώ βάνουσα...

— Εκείνη άποτραβήχτηκε λίγο προς τα πίσω. Εκείνος όμως εξακολουθούσε να της μιλή :

— Κάποτε μου είπες : «Έχω τόσο άξιοπρότερο και σέβεται τόν έαυτό μου τόσο πολύ, ώστε θα θεωρούσα τόν έαυτό μου άτιμασμένο αν ένας άνδρας με φιλούσε διά της βίας ή αιωνίδιστικώς και θα δεχόμουν την ήττα μου. Λοιπόν σέ-πτουαι κομμιά φορά... διερωτώμην...

Και με άσυγκράτητη χειρονομία τη έρπαζε από τούς ώμους.

— Εκείνη έμεινε άκίνητη και άποθής, πιστεύοντας ότι εκείνος δεν θα τολμούσε να την θίξη. Ο Φορβίλ όμως γάνοντας και το τελευταίον ίχνος ούτοκυριαρχίας, την τράβηξε προς το στήθος του ζητώντας το πρόσωπό της.

— Εκείνη τρώμαζε και θέλησε να κούψη το πρόσωπό της ανάμεσα στα χείρια της. Εκείνος την έσφδε με με γαλύτερη δύναμη και σχεδόν τα χείλη του παρ' όλίγον να ήγγιζαν τα χείλη της...

— Άλλά τότε η Ναταλία, με φωνή γεμάτη άπόγνωση, φώναξε :

— Έλλεν Ρόκ! Έλλεν Ρόκ!

— Όλ' αυτά έκτύλιχθηκαν σε λίγα δευτερόλεπτα. Έπικολούθησε σιωπή κάτω

πλήξεως. Ο Φορβίλ κατέβασε τα χείρια του, ενώ η Ναταλία, με άνήσυχο ύφος, φάνοταν σαν να περίμενε από στιγμή σε στιγμή τόν Έλλεν Ρόκ.

Της φάνηκε όμως πως όλη αυτή ή ιστορία δεν ήταν τίποτε άλλο παρά επανάληψις της σκηνής του Μιραντόρ. Θέλοντας δε να κούψη τόν έκνευρισμό της, άρχισε να γελά λέγοντας :

— Βλέπεις φτωχέ μου Φορβίλ ότι με προσπατεύει; Και μόνο το όνομά του ήταν άρκετό να με σώση... Άλήθεια, ποσο γελοίος είσαι και φοβισιάρης!

Ο Φορβίλ δημάτισε προς το μέρος της έξω φρενών.

— Να φοβηθώ αυτόν τόν ληστή; Όχι. Έχω όμως έσένα ύπ' όψη μου, Ναταλία.

— Όταν βρίσκεσαι σε κίνδυνο, αυτόν επικαλείσαι... Κι έπειτα μου λές ότι σοι είνε άδιάφορος...

Ο Φορβίλ μιλούσε με βία.

Η Ναταλία κινήθηκε και χτύπησε το κουδούνι.

— Τί κάνεις εκεί; φώναξε ο Φορβίλ περισσότερο ταραγμένος.

— Η Ναταλία γέλασε άκόμα πιά πολύ :

— Μη φοβάσαι! Δεν χτύπησα το κουδούνι γι' αυτόν... Είνε για την καμαριέρα μου.

— Γιατί;

— Για... να σοι δείξη τόν δρόμο της εξώπορτας!

— Ακριβώς εκείνη τη στιγμή ή καμαριέρα «τυπούσε την πόρτα.

— Η Ναταλία φανόταν πως δίσταζε να πηδ το «Εμπρός!» Πήγε ή ίδια κι άνοιξε την πόρτα :

— Σουζάννα, είπε στην υπηρέτρια, πές στο σωφέρ νάρχη το αυτοκίνητο έτοιμο στις τέσσερις.

— Πολύ καλά, κυρία.

— Όταν έφυγε ή καμαριέρα η Ναταλία έκανε να πάη προς την κρεβατοκάμαρά της. Ο Φορβίλ, προσποπτά ήρεμος, έπε χείρσε να την έμποδισή :

— Δεν με συγχωρείς; της έρώτησε.

— Εκείνη τού απάντησε με τόνο περιφρονητικό :

— Γιατί να μη σε συγχωρήσω; Έγελαιοποίησε μόνο τόν έαυτό σου...

— Θα σε ξαναδώ;

— Δεν έχω κομμιά διάθεση ν' αναλάβω ύποχρεώσεις...

— Θέλω σαφή απάντησι. Θα σε ξαναδώ ή όχι;

— Όχι! τού είπε εκείνη φθάνοντας στο κατώφλι της κρεβατοκάμαρας.

Ο Φορβίλ ξαναθύμωσε πάλι :

— Έξ αίτίας εκείνου, έ;... Μία στιγμή, Ναταλία. Δεν μπορούμε να χωριστούμε έτσι... Δεν είπαμε άκόμα ότι έπρεπε να το πούμε...

— Άπ' εναντίας, τα είπαμε όλα!

— Σου συιστώ να μείνης, Ναταλία, γιατί άλλοως θα ξαναρχίσω, και σοι άκίζω πως αυτή τη φορά τα πράγματα δεν θα είνε τόσο εύνοϊκά γι' αένα!

— Δεν φοβούμαι.

— Γιατί σε προστοτεύει εκείνος ο παληάθρωπος;

— Ναί.

— Η Ναταλία τού έκλεισε την πόρτα στα μούτρα και την κλείδωσε.

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

Δρόμοι

ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΓΡΑΦΟΥ
Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

Η ΑΘΗΝΑ ΣΤΑ 1870. — Η «ΟΜΟΝΟΙΑ» ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΟΙΝΙΚΕΣ, ΤΑ «ΒΙΖ-Α-ΒΙ» ΚΑΙ ΤΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΑ. — Η ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΜΕ ΤΑ ΓΕΦΥΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ «ΡΕΜΜΑ» ΤΗΣ, — ΣΠΙΤΙΑ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

— Τόσο το χειρότερο γι' αένα! μόνον γι' αένα σ' άκούω...

ταυτό χτίριο το «Ήλιος Μέλα-
βρον» του αρχαιολόγου Σλη-
μαν. Η πλατεία του Σύνταγ-
ματος, πριν γίνει το Ζάππειο,
ήταν ο μοναδικός περίπατος
των Αθηναίων εκείνη την επο-
χή. Το γενικό ραντεβού και το
... παζάρι των υπηρετιών,
από τα νησιά. Στο Σύνταγμα
βολτάριζαν οι «κουτσάδακη-
δες», οι «λιμοκοντόροι», οι φου-
στανελάδες του Μωρηά.
Γύρω απ' την πλατεία Συν-
τάματος και τα άρχοντικά
του Παχί με το χαλαρόπλα-
στείο του Κεραμά πλάι του,
του Αναγνωστάκη του Δημό-
χου Αθηναίου Τιμολ. Φιλήμο-
νος, του Ιατρού Πάλλη, ήταν
κι ένα μεγάλο περιβάδι — ο-
που σήμερα το ξενοδοχείο της
«Αγγλίας» κι ένα άλλο καφε-
νείο.

Στο Σύνταγμα ήταν ακόμα
του Κανέλλη, το σπίτι του Χα-
τζηαργύρη, το ξενοδοχείο των
«Ξένων» ή μπουραρία Γουλιέλ-
μου, το νεότερο τότε μεγάλο
Σκουλούδη — που σήμερα χτί-
στηκε στη θέση του το ξενο-
δοχείο «Βασ. Γεώργιος» — το
μέγαρο Βούρου, η «Μεγάλη
Βρετανία» του Λάμψα και
πλάι τους πολλά περιμαντω-
μένα οικόπεδα ή παλιά χαμό-
σπιτα.

Αντικρίζοντας προς την ό-
δο Φιλελλήνων, συναντούσε
κανείς τότε τα σπίτια του κα-
θηγητού Κοκκίνου, του Διομή-
δη — όπου είχε γεννηθεί ο
Ζάν Μωρεάς στα 1854 — του
Κιριέζ, του Δελγιώργη του
Μιλτιάδη Μπενιζέλου, του Ζώ-
του, του Ζυμπρακάκη — όπου
έμενε ο ναύαρχος Κανάρης
πριν εγκατασταθεί στο σπίτι
του της Κυψέλης — του καθη-
γητού Κοτζιά, του περίκομφου
Αθηναίου Τσιμασίου, του ποι-
ητού Άλεξ Σούτσου κι άλλα.
Ακριβό στολίδι της όδου
Φιλελλήνων, ή παλιά βυζαντι-
νή εκκλησία του Αγίου Νικό-
δημου.

Λίγο δεξιά της όδου Φιλελ-
λήνων, το σπίτι του μεγάλου
σοφού Οικονόμου του εξ Οίκο-
νόμων.

Στη Λεωφόρο Αμαλίας —
στην τότε με τέσσερις σειρές
από πωτόριες και πλάι τα έ-
λκινα κάγκελλα του Βασιλικού
Κήπου — ήταν τα σπίτια του
Νεγρεπόντη, αργότερα του Μαυ-
ρομυλά, του Στεφάνοβι-
σκυλίτση, και πλάι της καλλο-
νής των Αθηνών Αικατερίνης
Πολυζών. Σταμπούλοπουλου,
του σκίτσογράφου της εποχής
Θέμου Άννινου, του Κεχαγιά,
του Παύλου Σκουζέ, του Κο-
ζάκη Τυπάλδου του Τουπάζη-
Μαυρογορδάτου, του Ντοταρά,
του Πλαπούτα, του Σταθάτου,
του Στεφάνου Δραγούνη με
τις ωραιότερες αδελφές και την
ακόμα ωραιότερη μητέρα του
που γι' αυτές και την άρχον-
τιά τους είχε γράψει πολλά
στα βιβλία του ο Γάλλος πρέ-
σβευτης Γκομπινώ, του Χατζη-
λαζάρου, του Ντοταρά του Πάλ-
λη, της κοντέσσης Ρισνκούρ —
γνωστής για το φιλελλητισμό
της — του Κωλέττη κι άλλα.

Αλλά είχε καιρός να σταμα-
σω τον «ερατινόν» μου στο
καφενείο της «Ανατολής» στο
Σύνταγμα και μίαν άλλη φο-
ρά, συνεχίζουμε την περιπλά-
νησή μας περιφέροντας λίγες
στιγμές με τους αδαντούς
«τύπους» της Παλιάς Αθήνας!

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 28.

Επίκαιρα Εικονογραφημένα ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο κίνδυνος του αλκοολι-
σμού στην Αμερική

Από τις στατιστικές του υ-
πουργείου Δημόσιας Υγείας
των Ηνωμ. Πολιτειών προκύ-
πτει ότι στη χώρα αυτή υπάρ-
χουν 750.000 αλκοολικοί. Έξ-
ωτών οι 200.000 είναι γυναί-
κες. Ο μεγαλύτερος αριθμός
των αλκοολικών είναι από ήλι-
κίας 30 ετών και άνω σε αμ-
φότερα τα φύλα. Για την κα-
ταπολέμηση του αλκοολισμού
άρχισε πριν από λίγους μήνες
έντονη εκστρατεία. Ένας α-
πό τους στόχους εναντίον του
οποίου στρέφεται η εκστρατεία
κατά του αλκοολισμού είναι η
διαφήμιση των ποτών και των
μυθιστορημάτων στα οποία ε-
ναφέρονται ποτά.

Η ιστορία ενός δρόμου

Ένας από τους ωραιότερους
δρόμους — έννοουμε δρόμους
πόλεων — είναι, ασφαλώς, η
Ρέτζεντ Στρήτ του Λονδίνου,
που συνδέει τα δύο πιο πολυ-
σύχνασιν άκρα του — το Πι-
καντίλλυ Τσάρκς και το "Οξ-
φορντ Τσάρκς. Στο βορεινό
τέμας της Ρέτζεντ Στρήτ έιν-
ε το επιβλητικό μέγαρο του
«Μπύ, Μπύ, Σή», του ραδιοφω-
νικού Σταθμού του Λονδίνου.

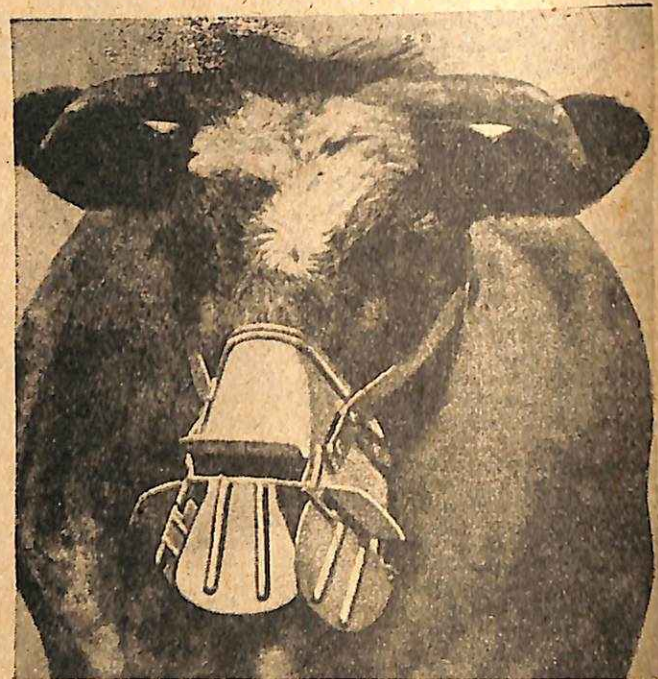
Ο δρόμος αυτός έχει και την
ιστορία του. Όταν ο Πρίγ-
κιπ της Ουαλλίας και κατό-
πιν βασιλεύς Γεώργιος 4ος α-
πεφάσισε να κτίση ανάκτορα
στο Ρέτζεντ Παρκ, ανέθεσε
στον αρχιτέκτονα Νάε να χα-
ράξη έναν νέο και ωραίο δρό-
μο που θα συνέδεε την νέα του
κατοικία με την άλλη που εί-
χε στο Κάρλτον Χάους. Έτσι
έγινε η Ρέτζεντ Στρήτ που η
ομώνυμή της συνοικία ήταν
τότε μια ένοχη. Η κατασκευή
του δρόμου άρχισε το 1813
και τελείωσε το 1820. Από
τις δυο πλευρές στολίζονταν με
ωραιότερες κολώνες που υπε-
βάσταν τα μπαλκόνια των
σπιτιών που ήταν σε κάθε
πλευρά. Κάτω από τις κολώ-
νες εκείνες οίονδρέζοι έκαναν
τόν περίπατό τους. Στο 1848
οι Λονδρέζοι βορέθηκαν τις κολώ-
νες και τις πούλησαν σε δη-
μοπρασία. Η Ρέτζεντ Στρήτ
έπεσευσάθη οικόμα λίγα χρό-
νια πριν από τον Πόλεμο και
σήμερα είναι πράγματι ο πιο
κομψός δρόμος της Ευρώπης.

Τα «άστεϊκ» του Χίτλερ

Ένας Γάλλος χιουμορίστας,
ο Πάλ Γκορντ, σε μία του
διάλεξη στην Ακαδημία των
Χιουμοριστών του Παρισιού εί-
πε ότι ο Χίτλερ έλεγε τα πιο
παράξενα αλλά και τα πιο
πραγματικά άστεϊα. Κι όταν
έζητηθή από τον Γκορντ να
δικαιολογήσει την γνώμη του,
είπε :

— Στο 1935 ο Χίτλερ δεν
έλεγε στους Γερμανούς ότι το
Βερολίνον έπεται από δέκα
χρόνια θα ήταν άγνωστο :

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΥ

Δεν πρόκειται περί κανε-
νός τέρατος. Απλούστατα η
αγέλαδα αυτή υποφέρει από
μια πάθηση του στόματός της
και ο Αμερικανός κτηνίατρος
που ανέλαβε την θεραπεία
της επένεψε αυτή τη συ-
σκευή που βλέπετε προσρη-
μοσμένη στα χείλη της για

να την εμποδίσει να τραγή-
χόρτα που ενδεχομένως να ε-
πιδεινώσουν την κατάστασή
της. Μόλις η αγέλαδα αυτή
σκύψει το κεφάλι της προς τη
γη, τα πτερύγια της συσκευ-
ής κλείνουν και το στόμα φρά-
ζει ώστε να μη υποβεί να οβή
τίποτε.

Οι άτακτοι δικασταί

Στην Πασαντένα της Πολι-
τείας του Τέξας καθιερώθη ο
θεσμός των μυστικών δικαστη-
ρίων στη σχολεία της μέσης
εκπαίδευσης στα όποια οι κα-
θηγηταί παραπέμπουν τους με-
θητάς η τάς μαθητρίαις που α-
τακτούν. Τό ένδιόφερον του
πράγματος δεν είναι ότι τα δι-
καστήρια αυτά αποτελούνται
από μαθητάς, όσα τό ότι τα μέλη
του είναι απ'τους πιο... ά-
τακτους μαθητάς και μαθητρί-
αις! Αυτό γίνεται για να υπο-
γρεωθούν οι άτακτοι μαθηταί
ν' αποκτήσουν συνείδησιν των
ευνώνων των και ν' αποφεύ-
γουν στο μέλλον να επαναλαμ-
βάνουν τις άταξίες του παρελ-
θόντος. Ο θεσμός αυτός άπε-
δείχθη αποτελεσματικώτατος.

Εικοσιτρείς σκελετοί

Μέσα στον τάφο μιας βασι-
λίσσης της αρχαίας Αιγύπτου
άνεκαλύφθησαν 23 γυναικείοι
σκελετοί. Υποτίθεται ότι οι
σκελετοί αυτοί ανήκουν σε ισά-
ριθμες υπέρβριτες της βασιλίσ-
σης που έτάφησαν μαζί της
για να την... εξυπηρετούν και
στον άλλο κόσμο. Τό έθιμο αύ-
τό ήταν καθιερωμένο στην α-
ρχαία Αίγυπτο όπως ήταν και
λίγες δεκαετίαιες προηγουμέ-
νες στις Ινδίες τό έθιμο να
ένταφιάζεται κι η γυναίκα του

άνδρος που πέθαινε. Ας ση-
μειωθώ ακόμη ότι στην αρχαία
Αίγυπτο στους τάφους των νε-
κρών έβαζαν κι όλα τα αντικεί-
μενα που ο μακαρίτης ή η μα-
καρίτισσα χρησιμοποιούσε στη
ζωή της. Αυτός είναι ο λόγος
που άργότερα η τουβρώσις
έγινε μία πρώτης τάξεως επι-
κερδής επιχείρησις...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΝΝΗΑ

Του ΦΙΛΙΠΠΕ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

120*

— Όσον επέστρεψα στην παράγκα
συνέχισε ο λόρδος Άντριγκτον, οι «καλοί
σύντροφοί» μου έπαιζαν χαρτιά στη μικρή
βεράντα. Δεν έστρεψαν κιόν το κεφάλι σάν
άκουσαν τη βήματά μου και όταν μπήκα
στην κουζίνα, διεπίστωσα ότι είχαν ήδη
δειπνήσει και ότι δεν είχαν αφήσει ούτε
ψιχουλό γιού μένα. Αυτή ήταν η πρώτη από
πειρά τους να προκαλέσουν τη σύνοραξιν.
Προσποινήθηκε ότι δεν είχα αντίληψη την
πρόθεσιν τους και ήψωσα τα όρτυκια που
είχα σκοτώσει. Κατόπιν έφρόντισα ν' α-
δειάσω τό νασκωτικό που είχα αγοράσει
την προηγούμενη από τον φαρμακοποιό
του Σάντος μέσα στην μπουκάλα του κα-
νιάκ. Σε λίγο μπήκε στην κουζίνα ο Σολο-
μύς Γκράουντ.

— Ποι τό διάβολο βρίσκεται τό κο-
νιάκ; ρώτησε.

— Εκεί όπου τό έχετε αφήσει, υπέ-
θετω, άποκρίθηκε σχετικώς ψυχραιμα. Ξαί-
ρεις πολύ καλά ότι εγώ δεν άγγίζω ποτέ
τό κονιάκ. Μόνον ούισκυ πίνω.

Έγείμια ένα ποτήρι με ούισκυ και νε-
ρό και άρχισα να πίνω. Ο Σολομύς Γκρά-
ουντ πήσε τη μπουκάλα του κονιάκ μαζί
του και σε λίγο ο χαρακτηριστικός κρύτος
των χαρτιών πάνω τό τραπέζι ξανάρχισε.
Βεβαιώθηκε ότι τό πιστόλι μου ήταν γε-
μάτο και γλυστρούσε εύκολα στη θήκη.
Κατόπιν άναψα την πίπα μου και βγήκα
στη βεράντα.

— Κάνουμε μιιά πόκα ; έπρότεινα.
Δέχθηκε άμέσως έθεώρησαν ύποθετω,
ότι θα ήταν άνδροπρεπτερότερο να μού πά-
ρουν τό λεφτά στή χαρτιά προτού με ξε-
κάνουν. Καθίσασα και οι τρείς όλόγυρα στό
τραπέζι. Έγώ σιγορουφούσα τό ούισκυ
μου κι εκείνοι έπιναν άδιάκοπα κονιάκ. Υ-
πό διαφωρετικές περιστάσεις ή έπιδεικνύ-
με την όποια έφτιαγναν τό χαρτιά θά με
δισκολεύετο Προσποινήθηκε ότι δεν καταλά-
βαινα τίποτε. Διό ή τρείς φορές ο Γκρά-
ουντ έκλεψε όλοσφάνερα. Και πάλιν άγνόη-
σα την προκλησί τους. Έπινα συνεχώς τό
ούισκυ μου. Σε μιάν ώρισιμένη στιγμή τού
μας.

— Σάν πολύ περίεργη μού φαίνεται ή
μυρωδιά αϊτού τό κονιάκ παρετήρησε ο
Βίκτωρ Πόρλ, πλησιάζοντας τό ποτήρι στή
ρουθούνια του.

— Α, όχι, είναι πρώτης ποιότητας, έδή-
λωσε νυσταχέ, ο Γκράουντ. Τό καλύτερο
κονιάκ που δοκίμασα ποτέ.

Δεν θά ήταν υπερβολικό να πώ ότι ο
Γκράουντ έσπασε τη ζωή μου. Ποτέ, άσφα-
λώς, δεν θά συγχώρησε τον εαυτό του γι'
αυτό. Βαθύνον ή έπίδρασις τού ναρκωτι-
κού γινόταν καταφανέστερα. Οι κινήσεις
την ήταν άτονες, με δυσκολία κρατούσαν
τά βλεφάρά τους άνοιχτά. Τό κεφάλι των
έγερνε κάθε τόσο πάνω στό στήθος τους.

Έν τό μεταξύ εγώ έχανα διαρκώς. Ο-
ταν δεν μού έμειναν παρά μόνον έλάχιστα
κέρματα σηκώθηκε.

— Νουίζ! πώς είναι ώρα να σταματή-
σουμε μπουμμούρια. Έχετε διαβόλεμένη
τύχη άπίψε.

Ο Πόρλ μού άποκρίθηκε μ' ένα άναρθρο
μουγκρητό Είμαι βέβαιος ότι ήσαν άπο-
φασισμένοι να με ξεκάνουν εκείνο τό βρά-
δυ στη βεράντα. Έτσι καθώς ήχεν άνοι-
ξει τό σακκάκι τού Πόρλ μπορούσα να δώ
τό πιστόλι τό όποιον έφερον πάντοτε σε
μιά θήκη στερεωμένη στη τράντα του, για
να τό έχη πού πρόχειρο πάντα. Τό ναρκω-
τικό όμως είχε παραλίσις τελείως τό νού
ρι τους και είχε θαλώσει τό μυαλό τους.
Μ' άφισαν ν' άπομακρυνθώ χωρίς να έπι-
χειρήσουν καν να σηκωθούν. Μετέβρα
όλα τό τρόφιμα που είχαμε από την κου-
ζίνα στό αυτοκίνητο και έθεσα τη μηχανή

σε κίνησι. Κατόπιν επέστρεψα στην πα-
ράγκα και άνέβηκα στη μικρή βεράντα
με τό πιστόλι στό χέρι. Ο Βίκτωρ Πόρλ
ήταν πεσμένος μπρούμυτα, πάνω στό τρα-
πέζι και τό κρεμασμένο πρός τό κάτω χέ-
ρι του άγγίζον σχεδόν τό πάτωμα. Ο
Σολομύς Γκράουντ είχε γλυστρήσει από
τό καθισμά του και κοιμόταν τώσα χύμω,
έπάνω στην ψάθα. Τους πλησίασα άκρόπο-
δη! με τό πιστόλι μου πάντοτε έτοιμο.
Είτυχώς όμως ή μάλλον δυστυχώς δεν μού
έδωσαν την άφορητή να τό χρησιμοποιήσω.
Είχαν δυισθή και οι δύο σε βαθύτατο ύ-
πνο και ροχάλιζαν ήληρότατα.

Άδειασα τίς τόπες τους, δεν τους άφη-
σα ούτε δεκάρα και φρόντισα να πάω και
τό πιστόλι τους, τό όποια έβριδα μέσα
στούς θάμνους. Τους άφησα εκεί να κοιτών-
ται σάν κτήνη και ξεκίνησα άμέσως για τό
Σάντος.

Ο Μάρτιν κινήθηκε άνησχα στό καθί-
σιό του. Η άπέαντη άσχημία τού λώ-
δου Άντριγκτον τον είχε συναρπάσει κυ-
ριολεκτικώς. Είχε την έντύπωσι ότι ζούσε
ο ίδιος εκείνη την στιγμή την καταπη-
κτική περιπέτεια. Έβλεπε όλόκληρη την
σκηνη ζωντανέμένη έμπρός στή μάτια του.

— Κάπου έξήντα ; έξηνταπέντε μι-
λιά έχώριζαν τό όρυγείο από τό Σάντος και
δρόμος βιοκάτων σε άθλια κατάστασι. Σε
πολλά σημεία τό αυτοκίνητο βυθίζονταν ως
τους άξόνες των τροχών μέσα στη λάσπη.

Έν τούτοις κατώρθωσα να οθάσω στό
Σάντος την επομένη. Πούλησα άμέσως τό
αυτοκίνητο, κατέλυσα στό καλύτερο ξενο-
δοχείο — δηλαδή τό ολιγώτερο βωμόκι-
— άγύρσασα μιιά καινούργια φορεσιά και ά

σπρόρρουχα, λούσθηκα και ξυρίσθηκα και
ξανάγισα πολιτισμένος άνθρωπος. Δεν βί-
αζόμουν να φύγω από τό Σάντος. Η πα-
ράγκα μας άπείχε είκοσι τουλάχιστον μι-
λιά από τό πλησιέστερο σπίτι. Αυτοκίνητο
άλλο δεν ύπήρχε στην περιοχή και οι δύο
καλοί συνταίριοι μου δεν είχαν ούτε ένα
δολάριο για να νοικιάσουν έστω κι ένα
μυλάρι.

Υπελόγισα, λοιπόν, ότι είχα δύο τού
λάχιστον ήμέρες στή διάθεσί μου. Έπιγα
άμέσως στό πρακτορείο και κράτησα μιιά
καμπινα για τό άμέσως επόμενο κοράδι,
που έπρόκειτο να σαλπάρη, καθώς με έδε-
βαίωσαν ο Πράκτωρ. Κατόπιν έπιγα
να δώ τό μοναδικό πλάσμα που άγα-
πούσα στον κόσμο, την γυναίκα, νάρις
όποια είχε διατηρήσει μερικά ίχνη άνδρι-
σμού μέσα μου : την μητέρα της Λαου-
ρίτας, την σίγγου τού Πόρλ!

Μιά έλασρα άναστροφής έβγαυ από τό
χείλη τού Μάρτιν. Τό πρόσωπο τού λώ-
δου είχε γίνει βλοσυρό, ή έκφρασις των
χαρακτηριστικών του σκληρότερη. Ο Μάρ-
τιν κρατώντας την άνατομή του τον πείρι-
μενε να συνεχίσω.

Δεν θά επιχείρησα να εξιδανικεύω
την μητέρα της Λαουρίτας ή να την πα-
ρουσιάζω διαφορετική από ό,τι ήταν. Είχε
έλθει στό Σάντος μ' ένα μπουλντόζ ήθο
ποινών από τό Μπόμενς Άντρε. Είχε την
κακή τύχη ν' άρρωστήσει και όταν ο θάνατος
της έφυγε, αυτή έβριμε έγκαταλελειμένη
και άπένταρη στό Σάντος. Μόλις έγινε κα-
λά, για να πληρώσω τό ξενοδοχείο και τον
γιατρό, άναγκάσθηκε να έρσασθ ή χρυσή
τοίχη στό μεγαλύτερο νυκτερινό κέντρο
του λιμανιού, στό «Πάλας» που ήταν ένας
συνδυασμός χαρτοπακτικής λέσχης, ντάν-
σιγκ και γυναικοπαζαρού. Ήταν πολύ ω-
μορφη, εύσεβης καθολική και περισπούδη-
μένη από κάθε άλλο πλάσμα στον κόσμο προ-
σάπθων να μείνει τιμία. Έκείνο που θά
μπορούσε να την σώσει ύπήρχε γι' αυτήν
ή κυριώτερη αίτια της καταστροφής της.

Ο Πόρλ την παντρεύθηκε λίγους μήνες
μετά την άριζή της, τήνθαρέθηκε όμως πο-
λύ γρήγορα και την άνάγκασε να έπιστρέ-
ψη στό «Πάλας», Ζούσε σε μιιά σνοβίτα, έ

πάνω από τό ντάνσιγκ και εκεί γεννήθηκε
τό παιδάκι της... ή Λαουρίτα. Στή-τιμή
μου, Μάρτιν πιστεύω... ή μάλλον γνωρίζω
ότι... ότι προσπάθησε με κάθε τρόπο να
μείνει τιμία... τό ξαίρω πολύ καλά, άφού
ένώ ο ίδιος παρηκολούθησε τον άγώνα
της. Μέσα όμως στό άντρο της άπαλίας,
στην πραγματική κύλασι όπου ήσαν άναγ-
κασμένη να ζή με τις πενιχρότατες άποδο-
χές της και μ' έναν άντρα ο όποιος την έ-
σπώνε στην άγκαλιά των άλλων και έ
σάραζε άδιάκοπα τις προσπάθειες που κα-
τέβαλλε για να διατηρήσει κάποιαν αξιο-
πρέπεια, δεν μπορούσε να μην άφήσει τε-
λικά τό ρεύμα να την παρασύρει. Όταν
την πρωτιάδα, ήσουν τόσο πεπρωμένος
ψυχικά, ώστε τό θλιμμένο ύφος της, ή σπα-
ρακτική έκφρασις των ματιών της δεν μού
προέβλεπαν μεγάλη έντύπωσι. Είχα δη τό-
σα και τόσα άλλα...

Ένα άπύγεμα παίξαμε χαρτιά με
τον Πόρλ. Θά είχαμε ένα χρόνο τού είμα-
στε συνταίριοι. Η Λαουρίτα είχε γεννηθή
πριν από μερικούς μήνες. Έξουφον παρουνί
άστηκε ή άτυχη γυναίκα τού Πόρλ. Φοινώ
ταν κλαυμένη.

— Τι συμβαίνει; την ρώτησε ο Πόρλ.
— Όθλω χρήματα, τού άποκρίθηκε. Σκε-
ψου ότι ή Λαουρίτα είναι παιδί σου. Είπε
φοικτό να πουλιέμαι στον ένα και στον
άλλο για να της αγοράσω γάλα.

Η άπάντησίς του ήταν τόσο χυδαία, τό-
σο πρόστυχη, τόσο άπάνθρωπη, ώστε μο
νομιάς ένοίωσα ένα κύμα άγανακτήσεως
να πλημμυρίση την ψυχή μου και να με
τρίγνη. Δεν θά είμαι επαναλάβω τά λόγια
του, Μάρτιν. Είμαι ένας γερασμένος, τσα-
κισμένος άνθρωπος, κάθε φορά όμως που
τά θυμάμαι, μετανοιώνω βαθεία που δεν
τόν μαγαίρωσα τότε επί τόπου. Συγκροτή-
θηκε με δυσκολία και άρκεσθηκε να τον πε-
τάξω έξω από τό σπίτι. Την επόμενη σελή-
νη ο Πόρλ δεν μού την συγχώρησε ποτέ.
Τό ίδιο βράδυ ο Γκράουντ μάς συμφώρισε.
Ο Πόρλ όμως είχαν όρκοισθ να μ' έκδικη-
θ ή και τό μίσος του έγινε άδηστο.

Ύστερα από την σκηνη αϊτή ήταν άνα-
πόφευκτο να συνδεθώ με την μητέρα της
Λαουρίτας. Ήταν τόσο άμορφη, Μάρτιν,
σκέψου πόλύ άραιότερη από την Λαουρίτα
— και τόσο καλή... αθώρομη, φως κα-
λή. Την άγάπησα, Μάρτιν, και μολονότι ή
έαιρε ότι ουσιαστικά δεν αξίζα περισσότερο
από τον άνδρα της, μ' άγάπησε κι' αυ-
τή. Βλεπόντασε όμως σπάνια, γιατί φοβό-
ταν τον Πόρλ, φοβόταν, μήπως ο άτιμιος
αϊτός, ο όποιος την έξέδιδε στούς πελά-
τες τού «Πάλας» μού κάνει κακό, αν μά-
θαине τον δεσμό μας. Της έδωκα χρήματα
κι' έτσι μπορούσε να ζή χωρίς να έξείτε-
λίζεται. Ο Πόρλ ύποπτευόταν ότι κάτι ύ-
πάρχε μετ'αυτή μας, αλλά δεν έλεγε τίπο-
τε. Τον ήκουα σκόπη χρήσιμος άπαραίτη-
τος για την διεξαγωγή των ύποπτων επι-
χειρήσεών του.

Επηκολούθησε και πάλιν σιωπή. Ο
Λόρδος σκεψόθηκε άργα και άνοιξε διάπλα-
τα την πόρτα που άδωνούσε στην παρά-
τασι. Έμεινε μερικές στιγμές ακίνητος
στό κατώφλι, άναπνέοντας βαθεία τό με-
θυστικό άρώμα των τσιγάρων και των ρο-
δών. Κατόπιν επέστρεψε κοντά στό τρα-
πέζι, αλλά δεν έκάθισε άμέσως. Στάθη-
κε εκεί με τό χέρι τού άκουσπιμένου
στην ψηλή ραχη της πολυθρόνας του.

Η ιστορία μου πλησιάζει προς τό
τέλος της, Μάρτιν, είπε. Μόλις έφθασα
στό Σάντος έπιγα άμέσως στή μητέρα της
Λαουρίτας και της άφηθήκα τό γεγονό-
τα, χωρίς να παραλείψω την παροικική
λεπτομέρεια. Της είπα ότι είχα βαρεθή
να ζώ μέσα στό βωμόρο και την άνομία.
Είπα άποφασιστά να έπιστρέψω στην Αγ-
γλία. Άλλα δεν μπορούσα δέβαισ να έγ-
καταλείψω στό Σάντος τό έλεος τού
Πόρλ, την γυναίκα που άγαπούσα. Έπρε

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 29.

πε να έρθω μαζί μου.
— Και η Λαουρίτα : με ρώτησε άμέσως
έκείνη.

— Θα την πάρουμε, φυσικά, και αυτήν
στην Άγγλια, άποκρίθηκα, και όρκίζουαι
να την αγαπώ πάντοτε σαν να ήταν δικό
μου παιδί.

Δέν θα ξεχάσω ποτέ πώς μου άρπαξε
το χέρι και το σκέπασε με φιλία, ενώ θα
κουα ευγνωμοσύνης κυλούσαν από τα μά-
τια της. Της υποσχέθηκα μια καινούργια
ζωή—μια ζωή ήσυχη, τίμια και εΐτυχισμέ-
νη. Ήσυχαι μου θα μου παρείχαν τα μέ-
σα να ζήσω αξιοπρεπώς και θα μου εύρι-
σκαν μια δουλειά.

Την μεθεπομένη η Λαουρίτα, η μητέρα
της κι' εγώ εγκαταλείπαμε για πάντα το
Σάντος. Ύστερα από μερικές μέρες, σαν
παρουσιάσθηκα στο άγγλικό προξενείο
του Ρίο - Ιανέιρο, με πληροφορούσαν ότι
είχα κληρονομήσει τον τίτλο και την πε-
ρουσία των "Αντριγκτον". Έκράτησα άμέ-
σως το πολυτελέστερο διαμέρισμα στο
πρώτο υπερωκεάνειο που έφευγε για την
Άγγλια.

Η μητέρα της Λαουρίτας έζησε ως επί
το πλείστον στην Κιανή Άκτι, όπου της
είχα αγοράσει μια βίλλα. Ως την τελευ-
ταία της πνοή ήταν απόλυτα ευτυχισμένη,
οι ταλαιπωρίες όμως που είχαν υποστεί
στο Σάντος είχαν υποκαίσει την υγεία
της. Ξεψήχισε μέρα στην άγκαλιά μου,
άσφου μ' έβαλε να όρκισθώ ότι θα προστά-
τευα πάντοτε την Λαουρίτα. Εγνώριζε
καλά τον Πόρλ... Και οι δύο τον γνώρι-
ζαμε.

Δέν έτυχε ποτέ να έλθετε σε έπαφή
μαζί τους... να λαβείτε κανένα μήνυμα
από αυτούς τους δύο ανθρώπους μεχρι ση-
μερα : ρώτησε ο Μάρτιν, διαπιστώνοντας
μ' έκπληξη ότι η γλώσσα και ο λάουγγας
του είχαν σταγνώσει.

Την είχαμε δει στην απόδράρα του
Σάντος, την στιγμή ακριβώς που έσάλπα-
ρε το θαπόρι. Η αναχώρησής μας θα ήμ
πορούσε χωρίς υπερβολή να χαρακτηριστεί
ως δραματική. Οι δύο συνεταίοι μου έ-
χαν φθάσει σε κακά χάλια στο λιμάνι ή
στερα από πορεία έξηνα μιλών, κάτω
από τον τροπικό ήλιο, για να μάς δουν
να γλυστίζουμε ανάμεσα από τα διάχυτά
τους. Αργότερα έλάβαμε ένα γράμμα α-
πό τον Πόρλ... μόνον ένα... Η ανάνηψις
αυτού του μνημόματος και της άπειλης που
περιείχε ήταν το μοναδικό νέφος που έπι-
σκίασε την ετυχία της καλής μου συντρό-
φου.

— Και τώρα υποθέτετε ότι ο Πόρλ και
ο Γκράουντ ήλθαν εδώ με την πρόθεσι να
μάς πάρουν την Λαουρίτα : έρώτησε ο
Μάρτιν.

— Ναι, ήλθαν άποκλειστικά και μό-
νον μ' αυτόν τον σκοπό. Ο Πόρλ είναι
άποφασισμένος να κρατήσει τον όρκο του
— τον φοβερότερο όρκο που έκανε ποτέ
άνθρωπος. Δέν είχα κατορθώσει, άλλοι μώ-
νον, να νομιμοποιήσω τις σχέσεις μου με
την μητέρα της Λαουρίτας. Τού είχαμε
γράψει επανειλημμένα προσφέροντας του
χιλιάδες, για να δεχθώ το διαζύγιο. Έπι-
ετη δέν έλάβαμε καμιά απάντησι. Την
τελευταία φορά ο Πόρλ μάς έτηλεγράφησε
μια μόνον φράσι: «Το διαζύγιο θ' άνέτρε-
πε τα σχέδιά μου».

—Μά τι μπορεί να κάνω τώρα ;
—Μιά βαφικλή λάμψις έφώτισε τα γκρί-
ζια μάτια του Λόρδου.

—Ω, αν βρισκόμουν τώρα στη χώρα
που τους είχα γνωρίσει, είπε με συγκρα-
τημένο τόνο σε μίαν οποιαδήποτε χώρα
όπου οι νόμοι είναι χαλαρότεροι και ο
που υπερισχύει το δικαίον του ισχυρότερου
ή του έξυπνότερου με τί ήδυνή θα τους
σκότωναν και τους δύο ! Ατυχώς βρίσκο-
μαι στην Άγγλια. Το γεγονός ότι η μη-
τερά της Λαουρίτας δέν υπήρξε ποτέ νόμι-
μος σύζυγός μου και η έσπευσμένη άνο-
χώρησής μας από το Σάντος, η όποια έ-
μοιαζε περισσότερο με φυγή, καθιστούν
νομικώς άκλόνητον την άπαίτησί του.
Ήλθε να μου πάρει την Λαουρίτα...

Την φρικτή σημασία όμως που έδειχναν
τα τελευταία αυτά λόγια ο Μάρτιν δέν αν-
τελήθη παρά μόνον όταν ο Λόρδος έσκυ-
σε το κεφάλι του.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 30.

Καινούργιος στίχος

«ΞΕΚΙΝΗΜΑ»

Άπόψε θα σαλπάρω! Τ' άκρογιαλί
με τάσπρα στίπια και τα φύκια
τον μάλο, τα παλιά καϊκία,
—μες την καρδιά μου δσ' αγαπώ θα
(κλείσω...
δωας κοντά τους δέν μπορώ να ζήσω...
«Γεία σας και μη με καρτερήτε πάλι»!

Άγαπημένες μου Σκιές στην άκρη
της αιμουδιάς, με τα μαντήλια
που άργανεμίζουν με τα χείλια,
τιά στεγνωμένα, τα κλαμμένα μάτια,
θα φύγω... Σας αφήνω! Μονοπάτια
καινούργια με καλούν κι' άγνωστα υά
(κοη !

Άπλώστε τα πανιά! Θέλω να φύγω...
Γιά σας, άσάλευτή μου Ζήση,
καύνες χαρές, φτωχία μου Ζήση
χαμοζωή! Λαχτάρησα τις μπόρες
που δέρονταν στα πέλαγα, τις χώρες
τις άγνωστες που κίνδυνο τον τούγο!

Άπ' το μουράγιο θ' άνοιχτώ και μες
(τα πλάνη
άσύχατος θα τρέξω να ζητήσω,
να βρώ να πιά και να μεθίσω,
τις ήδονες ποτέ που δέν πεθαίνουν...
... τα παλαμάρια λίστε που με δέχουν
δαρέθηκε τ' άπάνεμο λιμάνι..

Άπόψε το δροσάτο μαϊστράλι
ας δώσει άνέρα στα πανιά μου!
...Βόθη να φύγω Παναγιά μου!
... Να ξανοιχτώ κι' άπ' την ερημική
αυτή γωνιά να τρέξω μες την ιππορα
του πέλαιου, μες την άνεμοζάλη!...
Άθήνα, Μάρτης 1947.

ΦΙΛΗΣ ΦΥΛΛΑΣ

σε προς το μέρος του και χαμηλώνοντας
την φωνή του ψιθύρισε:

—Ο Πόρλ έχει όρκισθώ να πάρει μαζί
του την Λαουρίτα... την κόρη του... πίσω
στο Σάντος... και εκεί να την αναγκάσει
να ζήσει όπως ζούσε κάποτε η μητέρα της!
Ο Μάρτιν σγκάθηκε.

—Ε, αυτό σας το υπόσχομαι ότι δέν
θα το άείωθι ποτέ να το κάνω, έδήλωσε
ανάμεσα από τα σφισμένα του δόντια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ο κ. ΒΙΚΤΩΡ ΠΟΡΛ ΚΑΙ Ο κ. ΣΟΛΟ-
ΜΩΝ ΓΚΡΑΟΥΝΤ ΑΠΕΙΛΟΥΝ

Κανένας δέν έπεχείρησε να προσποιηθώ
τον εύθυμον κατά την διάρκεια της περιέο-
γου τελετής που έλαβε χώραν το πρωί
της έπομένης στο μικρό παρεκκλήσι του
"Αντριγκτον Χώλλ".

Η Λαουρίτα παρηκολούθησε την γαμή-
λιο ακολουθία με θαθεία κατανύξι, σχεδόν
έκστατική και με μιά αινιγματική έκφρασι
στα μεγάλα και σκοτεινά μάτια της. Στον
Μάρτιν, μολονότι ήταν ο θετικώτερος των
ανθρώπων, η όλη υπόθεσις προξενούσε έν
τύπωσι όνειρου. Το μόνο πράγμα που αν-
τελήθη σαφώς και που του έγέμισε την
ψυχή με ζωηρή άνησυχία ήταν η άπέλυτη
άταραξία της Λαουρίτας. Τού φαίνονταν ό-
τι η νέα δέν είχε διόλου ύφος ανθρώπου ό-
όποιοι υποδύεται ένα ρόλο. Άκούανε τα
λόγια του πάτορος με μεγάλη προσοχή
και καταφώνη συγκινησι. Και καθώς έβγα-
ναν από τη μικρή έκκληρούλα τα δάκτυ-
λά της έσφριζαν το μπράτσο του, με νευρι-
κόπη και δίνοναι που τον κατέπληξαν.

Τα πρώτα λόγια που της άπνύθηκε υό-
λις βρέθηκαν έξω στον ήλιόλουστο κήπο,
είχαν ως σκοπό να καθησυχάσουν όχι τόσο
έκείνη, όσο αυτόν τον ίδιον.

Δέν πρέπει να ξεχάσεις, της έπτε με
σχεδόν ίκευετικό τόνο, ότι η τελετή αυ-
τή ήταν έντελώς τυπική και δέν έδηνιούρ-
γησε καμιά νέα κατάσταση. Μη φοδηθής
ούτε στιγμήν ότι θα έπιχειρήσω ποτέ να
έπωφεληθώ της ιδιότητος που μου προσέ-
δωσε το Μυστήριον.

Έστραψε το γλυκό πρόσωπό της και

τόν έκύτταξε δειλά αλλά και με άπορία.
—Δέν πρέπει να φαγνάζεσαι ότι σε
δάμα Μάρτιν, ψιθύρισε. "Ολ' αυτά όμως
συνέβησαν χθές το βράδυ και όλως αίφνι-
δια ο πατέρας μου άνεκοίνωσε την άπό-
φασί του.

Έκείνη τη στιγμή τους επρόφθασαν ο
Λόρδος και η Μυριέλ, προς μεγάλην άνα-
κούφισι του Μάρτιν. Σιωπηλοί και οι τέσ-
σαρες διέσχισαν την μεγάλη πρασιά, διευ-
θυόμενοι προς την κυρία είσοδο του πύ-
λου. Ο Λόρδος φαίνονταν τώρα σχεδόν χα-
ρούμενος. Έν τούτοις ούτε αυτός έπεχείρη-
σε να διακόψη την σιωπή.

Στο Χώλλ έχωρίσθηκαν. Η Μυριέλ και
η Λαουρίτα άνέδθηκαν άμέσως στα δωμά-
τιά τους — η τελευταία από το κεφαλό-
σκαλο έστρεψε γιά να στείλιν ένα γλυκό
χαμόγελο στον Μάρτιν — και ο Λόρδος
κλείστηκε στο γραφείο με τον δικηγόρο.

Ο Μάρτιν, ύστερα από στιγμιαίο διστα-
γμό, έφωδιώστηκε μ' ένα μπαστούνι κι'
άμέσως τράβηξε προς το πάρο. "Ε-
νοιώθε την απόλυτη άνάγκη να μείνι
λίγη ώρα τελείως μόνος στην σκιά των δέν-
δρων μέσα στην ήσυχία και την δροσιά,
για να προσγειωθώ να επανέλθω στην
πραγματικότητα. Δέν έπαυε ούτε στιγμήν
να επαναλαμβάνει στον εαυτό του ότι η
τελετή στην όποια είχε λάβει μέρος δέν
έσμαινε τίποτε, ότι οι ήρερές υποσχέσεις
που είχε λάβει και που είχε δώσει δέν ήμ
πορούσαν να έχουν κανένα νόημα. Έν τού-
τοις, το γεγονός ήταν ένα: νομικώς και
θηροσκευτικώς ο γάμος είχε τελεσθώ. Η
Λαουρίτα ήταν γυναίκα του — η γυναίκα
του!

Επιστρέφοντας στον πύργο ύστερα α-
πό αδιάκοπη πεζοπορία μιάμιση περίπου
ώρας, συνήλθε στην Λαίδη Μυριέλ. Πα-
ρά την συνήθειά της περπατούσε με το
βλέμμα προσηλωμένο στο έδαφος. Μόλις
άκουσε τα βήματά του έσπκωσε άπότομα
σχεδόν τρομαγμένα το κεφάλι... Ήταν η
πρώτη φορά που ο Μάρτιν την έδλεπε να
έκδηλώνη κάποια νευρική ότητα από τότε
που την είχε γνωρίσει.

—Θα κατέφυγες, υποθέτω, στην μονα-
ξιά για να αναμειχθείς άπείρισπαστος τις
νέες ειδήσεις και τις νέες υποχρεώσεις σου.

—Ούτε νέες ειδήσεις, ούτε νέες υποχρεώ-
σεις έχω, άποκρίθηκε έκείνος κάτωξ ξερα-
νάτως, όχι αιτές που ύπνοινεις εσύ. Ά-
πλώς έπιθύμω να φανώ χρήσιμος στον Λόρ-
δο "Αντριγκτον, να τον βοηθήσω σε μιά
δύσκολη στιγμή. Θα γνωρίζεις άσφαλώς
πώς έχει η υπόθεσις.

—Γνωρίζω τα πάντα, άπήντησε η Μύ-
ριελ. Ήμουν παρούσα όταν ο θείος διηγή-
θηκε στην Λαουρίτα την τόσο ένδιαφέρου-
σα ιστορία του.

Έν τούταιη περιπτώσει θα έπρεπε να
ξέρης ότι η τελετή αυτή δέν δημιουργεί
καμιά άπολύτως υποχρέωσι για μένα. Ε-
πέμεινε ο Μάρτιν. Ο γάμος έπρεπε να γί-
νη και είμαι εύτυχης που η παρουσία μου
εδώ δέν κατέστησε δυνατόν. Μολατούτα,
η θέσις μου τώρα είναι βέβαια έξαιρετικά
λεπτή... δύσκολη.

—Ω, από ώρισμένες άπόψεις, η θέσις
σου είναι θλιβερή, έδήλωσε η Μυριέλ, γυ-
ρίζοντας προς την κατεύθυνσι που άκολου-
θούσε αυτός. Έχω προχωρήσει άκετά,
θα έπιστρέψω μαζί σου.

—Ελπίζω να καθισχύωσις την Λαουρί-
τα, την παρεκάλεσε έκείνος, ύστερα από
στιγμιαίο σιωπή. Θέλω να νοιώσις ότι
δέν υπάρχει κανένας άπολύτως λόγος ν'
άνησυχί. Δέν πρόκειται να ξεχάσω ποτέ
ότι η τελετή ήταν έντελώς τυπική.

Η Μυριέλ τόν έκύτταξε περίεργα :

Δέν νομίζω ότι η Λαουρίτα σίσθανε
ται την παραμικρή άνησυχία είπε μ' ένα
έλαφρό χαμόγελο. Στην ηλικία της, ύπο-
θέτω, κάθε κοπέλλα είναι ρωμαντική και
δέλπει με διαφορετικό τρόπο άόριστα
πράγματα. Έέ άλλου πρέπει να παραδε-
χθούμε ότι δέν είναι και τόσο εύκολο, ιδί-
ως για ένα κορίτσι, ν' άκούση όλα τα ποι-
ητικά λόγια της γαμηλιού εύλογίας, να δα-
κισθώ πίστι και αιώνια άγάπη σ' έναν
άνδρα και συννυφώνως να έχη υπ' όψιν της
ότι όλα αυτά δέν είναι παρά μιά κωμω-
δία.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : στο προσέχες.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΡΘΩΣΙΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ

ΑΙ ΔΥΟ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΙ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Η ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ κ. Γ. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

Προσώπων ουδεμίαν υπέστησαν
μεταβολήν.

Τά ακίνητα της Τραπέζης
εδώ ένεφάνισαν μείωσιν της έν
τοίς διδίοις αξίας αυτών κατ'ό-
δραχ. 412 εκατ., όφειλομένην
εις την γενομένην διά το έτος
1946 άπόσβεσιν εκ δραχ. 500
εκατ. και την πώλησιν ώρισμέ-
νων ακινήτων, συνολικής αξίας
44 εκατομμυρίων.

Η σχετική άνάπτυξις των
έργασίων της Τραπέζης, κατά
το λήξαν έτος έν συγκοίσει με
το προηγούμενον, όφειλομένην
ως έλέγχη, εις την αύξισιν
των καταθέσεων και την χο-

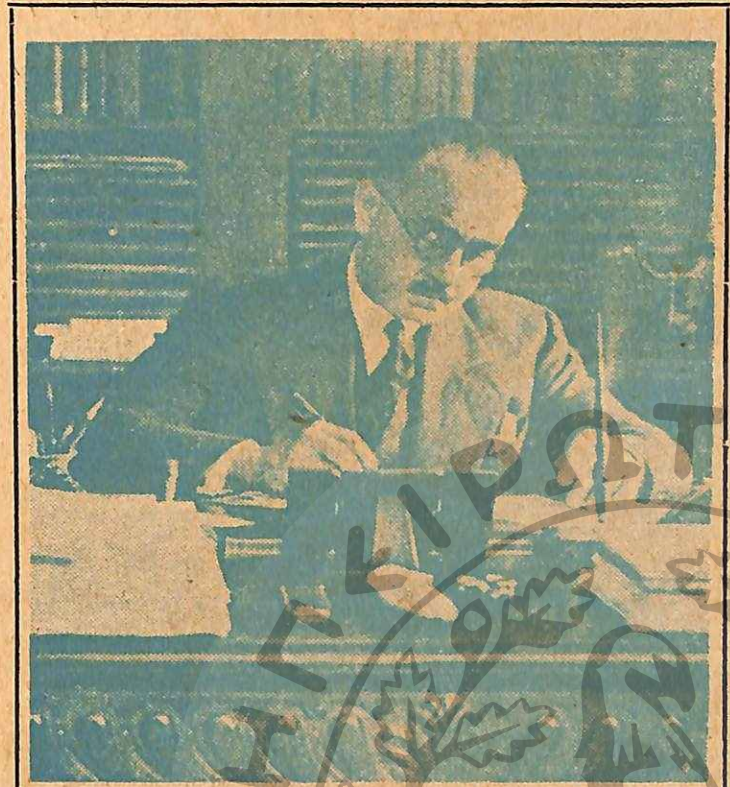
Τραπέζης δραχ. 594.636.605.

6) Άπόσβεσις εκ της αξίας
των ειδών έγκαταστάσεως δρ.
250.000.000.

γ) Κράτησις δι' άπαίτησεις
έπισφαλείς δραχ. 500.000.000.

Όμοι δραχ. 1.344.635.605

Η κράτησις δι' έπισφαλείς
άπαίτησεις περιωρίσθη εις 0.40
% του έτησιου μέσου όρου των
τοποθετήσεων μας και δέν έκρί-
θη σκόπιμον να φθάση το ύπό
τοη νόμου άφορολόγητον ποσο-
στόν του 1 %, λόγω της άπολύ-
του ρευστότητος και άσφαλείας

Ο Διοικητής της Έθνικής Τραπέζης κ. Γεώρ. Πεςμαζόγλου.

ματοδότησιν μας εκ μέρους της
Τραπέζης της Ελλάδος και η
έντατική πλήν λελογισμένη το-
ποθέτησις και έν γένει χρησιμω-
ποίησις των κεφαλαίων αυτών,
έπέτρεψαν εις την Τραπέζην να
καλήψη τα 213 των έν γένει δα-
πανών αυτής.

Ότω αϊ άνεκαθάριστοι ώφέ-
λειαι ανήλθον εις δραχ. 22.879
201.096.99.

Τά έξοδα και οι εις βάρος
της Τραπέζης τόκοι ανήλθον εις
δραχμάς 32.411.365.148.16,

Έπί πλέον ένηργήθησαν αι
έξες άποσβεσεις και κρατήσεις
δι' έπισφαλείς άπαίτησεις

α) Άπόσβεσις των δαπανών
συντηρήσεως και προσποσί της
έν τοίς διδίοις αξίας των Κα-
ταστημάτων και Κτημάτων της

των τοποθετήσεων μας.

Έχομεν όθεν σύνολον έξο-
δων, τόκων και άποσβεσεων
έτους 1946 δραχ. 33.756.001.
753.16.

Όμοι δέ μετά του άνογμο-
τος της προηγούμενης χρήσεως
1945 εκ δραχ. 2.270.490.247,
44.

Δραχμαί 36.026.492.001.10.

Έκπιπτομένον εκ του ποσού
τούτου των άνεκαθαρίστων ω-
φελείων του έτους 1946 εκ δρ.
22.879.201.096.99.

Άπομένει άνοιγμα δραχμών
13.147.290.904.11.

Νομίζω ότι εκ των όσων έξε-
τέθησαν δυνάμεθα να συμπερά-
νωμεν ότι, λαμβανόμενον υπ' ό-
ψιν των δυσχερειών αι όποιαί
άντιμετωπίσθησαν κατά το λή-

ξαν έτος, η άνάπτυξις των έρ-
γασίων μας υπήρξεν ίκανοποιη-
τική. Άντιστοίχως όμως ηύξη-
σαν, όπως θ' άντελήφθητε, και
τα εις βάρος της Τραπέζης έ-
ξοδα, άναλθοντα εις 29.606 έ-
κατομμύρια αναλυόμενα ως έ-
ξης:

Άποδοχαί προσωπικου 22,
177 εκατομ.

Βοηθήματα και άποζημιώσεις
εις συνταξιούχους έθελουσίας ε-
ξελθόντας και άπολυθέντας ή-
παλλήλους 1.160 εκατ.

Είσφορα εις άσφαλιστικά τα-
μεία υπαλλήλων 3.897 εκατ.

Φόροι 913 εκατ.

Λοιπά έξοδα 1.459 εκατ.

Σύνολον δρ. 29.606 εκατ.

Ότω τα 92 % των έξόδων ά-
φορούν εις άποδοχάς του προ-
σωπικού. Είς το σημείον αυτό
ο κ. Διοικητής άνέφερε τί επί-
τελεσθέντα υπό της Τραπέζης
υπέρ του προσωπικού αυτής
και προσέθεσεν ότι η χρήσις
1946 άφηνει άνοιγμα 10.877
εκατ. το όποιον συν τη πράγμα-
τοποίησηση ζημια του 1945
εκ δραχ. 2.270 εκατ. αναβ. δά-
ζει το παθητικόν των μενρι του
δε χρήσεων εις 13.147 εκατ.
Το ποσόν τούτο εύχεσθς άντι-
κρίζεται από ένα μέρος της
πραγματικής υπεραξίας των
χρηματογράφων περιουσίας
Τραπέζης, το όποια εμφανίζον-
ται με τιμής της 31ης Δεκεμ-
βρίου 1945 η και οίονδήποτε
άλλου ένεργητικού μας στοι-
χείου.

Περαιτέρω προσέδωκεν, ότι
από του 1947 θα άρχισι η Χώ-
ρα επανερχομένη εις την ήμα-
λιν οικονομικήν κατάστασην,
συνεπεία της έφέσεως των ή-
νωμένων Πολιτειών να συσδά-
λουν εις την άνασυγκρότησιν
της ελληνικής οικονομίας και
της ευνοϊκώτερας εξέλιξεως της
εσώτερικής καταστάσεως και ά-
νέφερε τα της λειτουργίας των
έν Αιγύπτω ύποκαταστημάτων.

Μεθ' ό ο Διοικητής της Τρα-
πέζης, άφού προέβη εις εύρεσιν
άνασκόπησιν της διεθνούς οίκο-
νομικής καταστάσεως κατά το
λήξαν έτος, και έν τω πλαίσιο
της οικονομικής καταστάσεως
της Ελλάδος επροχώρησεν εις
την έρευναν της νομισματικής
καταστάσεως, επί της όποιας
έπέμεινε διεροδικότερον και ά-
νέφερεν ότι το κυκλοφορούν χαρ-
τονόμισμα, το όποιον ανήρητο
την 31.12.1945 εις 104 δισεκ.,
ανήλθε την 31.3.1946 εις 287,
5 δισεκατομμ., και την 31.12.
1946 εις 537 δισεκατομμ. Ο
έπιστομος προεξοφλητικός τόκος
ανήλθεν από της 21.8.1946
από 7 % εις 10 %. Το αϊτό δέ
έπιτόκιον ίσχυει έκτοτε και διά
τάς έπιτοκίους Τραπέζας.

Αϊ τοποθετήσεις των Τραπε-
ζών, αϊτινες ανήλθοντο εις 40
περίπου δισεκατομμύρια την
31.12.1945, ανήλθον εις 960
περίπου δισεκ. την 31.12.1946,
αϊ δέ πάσης φύσεως καταθέσεις
των Τραπεζών εις δραχ. από 9
δισεκατομμ. την 31.12.1945

πλήθυσαν εις 133 δισεκατομμ.
την 31.12.1946.

Ανέλυσε κατόπιν τῆς πρῆς πτωτικῆς πολιτικῆς, ἥτις διέπτεται ἀπὸ τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν Τραπεζῶν καὶ ἀνασκοπῶν τὸ γενικώτερον οικονομικὸν μας πρόβλημα εἶπεν:

«Ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὸ λῆξαι ἔτος παρὰ τὰ ἐκτάκτως περιορισμένα μέσα, τὰ ὁποῖα διαθέτει τῆς εσωτερικῆς δυσχερείας, τὰς ὁποίας ἀντιμετώπισε, καὶ τὴν πνιγρὰν διεθνή κατάστασιν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔζησεν ἐπὶ τέλεσε δρομὸν μὲν, ἀλλὰ σταθερὸν δὲ πρὸς τὴν οικονομικὴν αὐτῆς ἀνύρρωσιν.

Τὸ Ἑλληνικὸν ὅμως οικονομικὸν πρόβλημα δὲν εἶναι ἀπλῶς διότι ἡ Χώρα μας προέπει νὰ ἐξεύρῃ πρῶτον τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων θ' ἀνασυγκροτήσῃ τὴν ἐξαρθρωθεῖσαν οικονομίαν τῆς καὶ θὰ ἐπανρθώσῃ τὰς ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῶν συνεπειῶν τοῦ καταστροφῆς, αἱ ἡποῖαι ἐξεμυδένισαν τὴν προσπάθειαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ ἑνα καὶ ἡμισυ αἰῶνα καὶ δεῖτερον τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ καταστήσῃ Χώραν οικονομικῶς διώσιμος, ὥστε ν' ἀποδῇ θετικὰ παράγων τάξεως εἰς τὴν μέλλοντι, ὡς νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς εἰρήνης διεθνῆ κοινωνίαν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προβλήματος πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας, ὅτι οὐδεμία ἐξέταστος χώρας ἡ οικονομία ἐξηρρωθῇ ἐντελῶς, ὅπως ἡ ἰδική μας, μολοντὶ πολλαὶ χώραι ὑπέστησαν πολὺ μεγάλους καταστροφὰς ἐκ τῶν ἀμεσῶν συνεπειῶν τοῦ πολέμου. Εἰς πλείστα δὲς χώρας ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον δὲν ἀπώλεσαν τὴν προπαινετικὴν τῶν ὁργανῶν οἰδ' ἀπεναντιῶν θῆσαν τῶν κεφαλαίων τῶν κινήσεων. Εἰσγάγοντο ὑπὲρ τοῦ ἰδίου αὐτῶν κράτους ἢ τοῦ κατακτητοῦ καὶ ἐπραγματοποιούν κέρδη, ἀδύνατον ἔστι ταῖτα ἐφορολογεῖν ἐν τῷ συνόλῳ τῶν σχεδόν μετεβάλλοντων εἰς ἀναγκαστικὰς καταθέσεις, ἢ τὰς κατέσχεν ὁ ἐχθρὸς. Ἡ οικονομία τῶν παρεμεινέντων ὁργανῶν, ἢ καὶ δὲν ἔχει παρὰ νὰ προσαρμολῇ πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου, ὅπως προσηγομένη εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου. Εἰς ἄλλας πάλιν χώρας ἡ πλουσία φυσικῆς τῶν παραγωγῆς δίδει εὐκολώτερα τὰ μέσα τῆς ἀνασυγκροτήσεως.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῖναντιον διὰ τοῦ ἐπιβληθέντος πληθωρισμοῦ, κατὰ τὸ δόγμα τῆς κατασχῆς ἀπερσοφῆσαν ὅλα τὰ κεφάλαια κινήσεως τὰ ὅποια ἐθέτεται ἡ οικονομία μας, τὸ νόμισμα μας ἔχασεν οἰανδήποτε ἀξίαν, τὸ κοινὸν ἐκινῆσεν νὰ θεωρῇ τὸν χρυσὸν ὡς τὸ μόνον ἀσφαλὲς μέσον ἐπενδύσεως καὶ συναλλαγῆς, διότι εἰ αὐτοῦ κατωθώσε νὰ περιορίσῃ ὅσα ἡδυνῆθῃ ν' ἀποκοπῇ. Διὰ τοῦτο, ἐνὸς εἰς πλείστα δὲς χώρας τὸ πρόβλημα ἀνάγεται πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, εἰς τὴν ἐπανάρθωσιν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου ζημιῶν, ἐδῶ, πλὴν αὐτοῦ, ἔχομεν ν' ἀντιμετωπισθῶμεν καὶ τὴν ἐξ ὑπαρχῆς διαμύρησιν ἀνυπόστατον οικονομίας.

Ἐχομεν κατὰ συνέπειαν ἀνάγκην κεφαλαίων, κατὰ τὰ δύο προσεχῆ ἔτη, διὰ τὴν ἀμεσὴν ἐπανάρθωσιν ὠρισμένων ζημιῶν

ΣΤΗ ΛΕΣΧΗ

Ὁ μανιώδης χαρτοπαίκτης: — Ἀτοῦ, κι ἄλλο αὐτοῦ!..

ρευστῶν κεφαλαίων κινήσεως, διὰ νὰ καταστήσῃ δυνατὴ ἡ ολοκληρωτικὴ ὁργάνωσις τῆς παραγωγῆς μας, καὶ καταναλωτικῶν ἀναδῶν διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ πληθυσμοῦ μας διὰ τὸ μεταβατικὸν ἐκείνου διάστημα, τὸ ὁποῖον θὰ μεσολαβήσῃ μέχρις ὅτου κατορθώσωμεν ν' ἀνασυγκροτήσωμεν τὴν οικονομίαν μας.

Τὰ κεφάλαια ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν παρὰ ἓν μέρος τῶν ὀφειλομένων εἰς τὴν χώραν μας πολεμικῶν ἐπανρθώσεων καὶ τοῦ ῥητῆς ἀναγνωρισθέντος ὑπὸ τῶν Γερμανῶν καὶ Ἰταλῶν χρέους τῶν πρὶν τὴν Ἑλλάδα, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐσχετισθῇ μετὰ τὴν ἐκδασιν τοῦ πολέμου. Τὸ χρέος τοῦτο ἀναγνωρῶμεν εἰς τὴν πραγματικὴν τὸν ἀξίαν, ἀναλόγως τοῦ χρόνου πραγματοποίησεως του, ἀνέρχεται εἰς 220 ἑκατομ. προπολεμικῶν δολλαρίων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Χώρα μας θὰ καταστήσῃ εὐχρὴν οικονομικῶς διώσιμον, πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ γεωγραφικὴ τῆς θέσεως τοποθετῇ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν κυριώτερον ἐμπορικὴν ἀσπὴρῶν μετὰ τῆς Δύσεως καὶ τῆς Περσίας. Ἀνατολῆς καὶ ὅτι ὁ ἰκνὸς εἰσέτι ἀσπὴρῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι διατηροῦν στενοὺς δεσμούς μετὰ τὸν ἐμπόριον τῆς Νοτιανατολικῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Ἀσίας καθιστᾷ αὐτὴν ἕνα τῶν συνεκτικωτέρων ἰσχυρῶν τοῦ ἐμπορίου μετὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν. Ἐξ ἄλλου αἱ μεγάλας βιομηχανικαὶ πόλεις, ἰδίᾳ εἰς αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἡ Ἀγγλία, ὡς ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ κόστους τῆς βιομηχανικῆς τῶν παραγωγῆς καὶ τῆς σπάνιος καὶ ἀκριβοῦς τῶν μεταφορικῶν μέσων, εἶναι δύσκολον νὰ ἐνδιαφεροῦνται ἀμέσως διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν περιορισμένων ἀναγκῶν τῶν μικρῶν ἀνατολικῶν ἀγορῶν εἰς εἶδη ἐλαφρῶς βιομηχανίας, ἢ ὁποῖα ἤρριξαν ἀπὸ τοῦ 1925 ἀντιπροσώπῃ παρ' ἡμῖν. Ὑπάρχουν κατὰ συνέπειαν πολλὰ δυνατῶτα νὰ ζητηθῶμεν τὴν συμμετοχὴν ξένων ἰδιωτικῶν κεφαλαίων διὰ τὴν ἀσπὴρῶν τῶν ἀνεκμεταλλεύτων εἰς

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

«Θὰ ἤθελα νὰ πείσω καθε δάσκαλον καὶ κάθε δασκάλῃ τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσως νὰ εἶναι ὑπερήφανοι, γὰρ τὸ ἐπάγγελμά τους. Θέλω καθε δάσκαλος καὶ δασκάλῃ νὰ λένε μετὰ ὑπερηφάνειαν ὅλο τὸ κόσμον «εἰμαι δάσκαλος».

Οὐίλλιαμ Κάμ

«Σεῖ, οἱ Γάλλοι μετὰ τὸν πομπώδεις τρόπους σας δὲν μοῦ κάνετε καμμίαν ἐντύπωσιν. Μοῖ φαίνεται ὅτι σὰν ἀέρας φρέσκος!» ἔλεγε ἕνας Ἀμερικανὸς στὸ στρατάρχην Φὸς, δταν ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἐπεσκέφθη, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου τὴν Ἀμερική.

«Μπορεῖ νὰ εἶναι ἔτσι ὅπως τὸ λέτε, ἀπὴντὸς ὁ Φὸς θὰ προσέειπε ὅμως ὅτι τὰ ἐλστικὰ τῶν αὐτοκινήτων εἶναι φουσκωμένα μετὰ ἀέρα καὶ αὐτὸ τὰ καθιστᾷ ἱκανὰ νὰ ὑπερπηδῶν τὰ ἐμπόδια τοῦ δρόμου μετὰ σιγὴν εὐκολία. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μετὰ τοὺς καλὰς τρόπους. Παρ' ὅτι πιθανὸν νὰ εἶναι φρέσκος ὁ ἀέρας ἐν τούτοις μὰς βρῆθῃ νὰ ὑπερπηδῶμε τὴς κακοτοπιῆς τῆς ζωῆς!»

σέτι πλουτοπαραγωγικῶν μας πηγῶν, τὴν ἐνίσχυσιν τῆς βιομηχανικῆς βιομηχανίας μας, ὡς καὶ τὴν ἀναδιοργάνωσιν αὐτῆς. Ἡ ἐπιτυχὴς τοιαύτη προσπάθεια θὰ δημιουργήσῃ πηγὴν εἰσροῆς νέων κεφαλαίων τὰ ὅποια θὰ ἐδραίωνουν τὴν πίστῃν λή συναλλαγματικὴν μας κατάσταση καὶ θὰ ἐξυψώσουν τὸ χαμηλὸν βιωτικὸν ἐπίπεδον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπὸ μακρῶν ἐτῶν εἶναι καταδικασμένοι νὰ ζῇ ὁ Ἑλληνικὸς λαός.

ΠΡΩΤΙΕΣ ΑΠΟ

ΤΗΝ ΟΘΩΝΙ

—Ὁ γάμος τοῦ Τζέφρι μετὰ τὴν ὡραιότητα Ρούμπιν Τζέφρι, ἔγινε στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου τῆς Ὑόρκη. Μετὰ τὴν τελετὴν καλοῦσιν δεξιῶν εἰς τὸν γάμον ἀπὸ τῆς δασκείας Μεγάλων Ξενοδοχείων ντορρ Ἀστωρία. Γιά τὸν τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς νύμφης πᾶνε εἰς νησιὰ τῶν Βερμουντ.

Γιά πρώτη φορὰ ἀπὸ 5 μηνῶν, ὁ Ρόμπερτ Τσαμ ἔκοψε τὰ μαλλιά. Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸν νῆαν πού ἐγύριζε συγγενεῖς. Στὴν μίαν «Καταδύει» σπυρτίον τῆς Γουάρνερ τὸν ρόλο ἐνὸς Κάου — παρὰ 1900 ὅπου ἔπρεπε μακρὰ μαλλιά. Στὴν «Τὸ ἱερὸν καὶ τὸ Βεβαίον» σπυρτίον τῆς Μέτρον τὸν ρόλο ἐνὸς ἐν τῇ παύσῃ, ἀπαιτοῦσε καὶ μακρὰ μαλλιά. Ἀλλὰ νῦν ταῖναια τοῦ «Κρεμῶν» ὁ Μίτσαμ παριστάνει ἐν τῇ ψάτῃ ντετέκτιβ μετὰ καὶ μαλλιά.

—Ὁ Σίντ Χίκοξ πρὸς τὴν διεθνή φωτογραφικὴν Γουάρνερ γιά τὸν «Υποκρίτης» τῆς ταινίας «Τὸ σκοτεινὸν ἔθνος» ὁ Χωμφρέ Μπράντ καὶ ὁ Λάρεν Μπακάλ. Ὁ Χίκοξ ἀντιπαραστήσῃ τὸν «Υποκρίτην» ἐκείνου πού ἐκινῶνται τὴν τῆς προηγουμένης γίγας τοῦ Ζέιγους Μπρόνκας Μπακάλ «Σειρήνα τῆς Μπρόνκας» καὶ ὁ «Μεγάλος» ὁ «Υποκρίτης».

—Ἐνας νέος τύπος νήματος γιά νὰ σθῇ ῥυθὸς τῆς βροχῆς, μετὰ σπυρτίον εἶναι ἕνα μίγμα γυάλινου βάσι ὅπου τὸ πρὸς τῆς βροχῆς δὲν δίνει τὸν ῥυθὸν τοῦ «πιτσιλιμάτου», γίνονται ὡς τῶρα δταν νητὴ βροχὴ ἐπεφτε μέσα γυάλινες σκάφες.

ΝΕΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ὁ πόλεμος καταστρεφτικὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος μισοργός. Ὁ τελευταῖος κόσμος Πόλεμος, πού ὡς ἐτελείωσε, μὰς ἐφείρεται ἐπὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς θρωπότητος.

Τὸ πρῶτον γεγονός ἐστὶν Πενικιλίαν, τὸ θαῦμα τῆς σημερινῆς Ἐπιστήμης. Τὸ δεύτερον ἡ θεραπεία ΚΡΕΜΑ «ΚΕΝΤ» πού σ' αὐτὴν χιλιάδες μαρτυρίαι γυναικῶν προσώπων δεικνύουν τὴν χαμένην τὴν φωνήν.

Εἶναι, ὁ χυμὸς διαλυθέντων εἰς τὰ παρθένα τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς καὶ σίας, πού εἰδικὸι μαρτυροῦν μαζεύσαν διὰ θεραπείαν σκοπόν.

Τὸ γεγονός τοῦτο, τὸ σεξαν Ἀγγλοὶ καὶ Ἀμερικανοὶ Ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι τόπιν πολλὰν πειραμάτων παρουσίασαν τὴν ἀνευγόμενον κρέμα «ΚΕΝΤ» θεραπευτικὰς ιδιότητας τῆς πεδερμίδος καὶ τοῦ προσώπου. Κρέμα «ΚΕΝΤ» Ζητήσατέ τὴν παντοῦ.

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΑΥΤΗΣ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟ-
ΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ Μεγάλοι καὶ τὰ ἔργα των Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΛΥΜΠΙΑ»

ΑΝΑΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΡΑΔ. ΣΤΑΘΜΟΥ

Κυριακὴ 11 Μαΐου, ὥρα 11.00

ΜΕΝΤΕΛΣΟΝ : ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΒΙΟΛΙ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Τὸ μοναδικὸν κοντσέρτο γιά βιολί, σὲ ἑξάσσον (ἔργον 64) τοῦ Μέντελσον (1809 — 1847), εἶναι τὸ πρῶτον ἀντιπροσωπευτικὸν ἔργον γιά βιολί τῆς γερμανικῆς ρομαντικῆς μουσικῆς. Τὸ σόλο τοῦ βιολίου, ἐμφανίζεται ἀκόμη πρὶν αὐτοτελῆς, ὅτι εἰς τὰ κοντσέρτα «αὐτὸς Μπεντ-βέν». Ἡ ἱκανότης τοῦ σολίστα ἀξιοποιεῖται ἀποτελεσματικῶς. Ὁ Φερδινάνδος Ντάβινς καθηγητὴς εἰς τὸν Λειψίαν τῆς Λειψίας, παρῶν τὸν Μέντελσον νὰ συνθέσῃ τὸ κοντσέρτο. Εἰς τὸ 13 Μαρτίου 1845, τὸ ἔπαιξε σὲ πρῶτην ἐκτέλεσιν στὴ Λειψία μετὰ διευθυντὴν ὀρχήστρας τὸν συνθέτη.

Ἀσφαλῶς, κανένα κοντσέρτο γιά βιολί ἄλλου συνθέτου δὲν εἶναι τόσο δημοφιλὲς ὡς τοῦ Μέντελσον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐπιτυχὴ καὶ μεταγενέστερους συνθέτες γιά βιολί, ὅπως τὸν Σαράζατε, τὸν Σίντινγκ, τὸν Ρέγκερ καὶ ἄλλους ἄκμας. Τὰ λυρικά προσόντα τοῦ Μέντελσον βρισκόμενα πρὶν ἀποκρίσει τῶν σὲ ἔργον αὐτό. Γιά τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ κρίσις τοῦ Βάγνερ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ τὴν μουσικὴν τοῦ Μέντελσον ὡς «ἐβραϊσμόν», πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μονόπλευρη καὶ ἀδικη. Ἡ ἀληθινὴ Τέχνη, δὲν γνωρίζει ὅρια ἐθνικὰ ἢ φυλετικὰ, διότι ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὰ ξεπεράσῃ.

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος (ἀλλήγκρο μὲν 26. ἀρ. 7) ἔχει σχεδὸν πᾶσι ἐθνικοῦ ὕμνον στὴν πατρίδα τοῦ μεγάλου συνθέτου. Ἐγράφη πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἴσως καὶ πρὸ τοῦ 1895 καὶ ἔγινε γνωστὸν σὲ Χελσίνκι τὸ 1899 κατὰ τὴν παράστασιν θεατρικῶν ἱστορικῶν εἰκόνων, πού ὑποτελοῦσαν καὶ τὴν ἐμμεσην ἐκφάνσιν τῆς πατριωτικῆς θελήσεως τῶν Φινλανδῶν. Τὸ μουσικὸν ποίημα, ἔφερε τότε τὸν τίτλον «Φινλάνδ», εἰς δὲ τὴν Ρωσσίαν ἀργότερα, ἦτο γνωστὸ μετὰ τὸν ὄνον «Εμπερμπύ».

Ἐνὸς ὅμως εἶναι προφανὲς ὁ ἐθνικιστικὸς χαρακτὴρ τοῦ ἔργου, ὁ συνθέτης δὲν γίνετο χρῆσιν λαϊκῶν μετρίων. Οἱ μεγάλες εἰς πρῶτον μέρος, εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου μέρους, εἶναι γραμμὴν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Μέντελσον καὶ ἔχει ἐξαιρετικὴν ὡραιότητα. Τὸ δεύτερον μέρος, ὑπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ: Τραγοῦδι χωρὶς λόγια. Ὁ ἥρεμος εὐρωπαικὸς λυρισμὸς διακόπτεται ἀπὸ τὸ μέσον ἀπὸ τὸ ἀνήσυχο τρέμολο τοῦ βιολίου. Ἐνα μικρὸν ἱντερμέτσο (ἀλλήγκρο τὸ) πού δίνει εὐρωπαικὸν τόνον μὰς ὁδηγεῖ σὲ τρίτον μέρος, πού εἶναι ἀριστοῦρ γήμα ἀπὸ ἀπόψεως εὐθυμίας διαδόσεως καὶ χάριτος καὶ θυμῆς τὸν «χορὸν τῶν δαιμόνων καὶ πνευμάτων» ἀπὸ τὸν Ὀνειροθερινὴν νύκτος. Ὁ χρόνος (ἀλλήγκρο μὲν τὸν βιάσεται), δὲν πρέπει νὰ ὑπερβάλλεται σὲ ταχύτητα ὥστε οἱ φράσεις νὰ μένουν ἐξυμνῆσαι καὶ εὐδίακριτες. Ὑστερὰ ἀπὸ ὡραία ἀντιστικτικὴ ἐπεξεργασία τὸ κοντσέρτο τελειώνει μετὰ ἐντυπωσιακὸν κρεσέντο.

ΣΑΙΝ ΣΑΝΣ : ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΡ. 2 ΣΕ ΛΑΒΕΛΛΑΣΣΟΝ

Δὲν πρέπει γενικά νὰ παραγνωρίζεται

ἡ σημασία τοῦ Σαιν Σάνς (1835—1921) ὡς μοντέρνου κλασσικῆς φόρμας συνθέτου. Οἱ σύγχρονοί του, ὅπως ὁ Λίστ καὶ ὁ Χάινς φὸν Μπύλοβ, τὸν εἶχαν σὲ μεγάλη ἐκτίμησιν. Συνθέτης μεγάλῃς ἱκανότητος καὶ σπουδαῖος ἐκτελεστὴς σὲ πιάνο καὶ σὲ ὄργανον, ἦταν συγχρόνως πολὺ ἐγκυκλοπαιδικός. Εἶχε ἀσχοληθῇ μετὰ μαθηματικὰ, ἀστρονομικὰ, ἀνατομολογία, ἱστογραφία λογοτεχνία καὶ ἡθοποία ἀκόμη! Βεβαίως ὁ Σαιν Σάνς δὲν εἶναι μουσικός μετὰ μέγαλο περιεχόμενον. Ἡ Τέχνη τοῦ εἶναι μόνον ἐπιφανειακὴ χωρὶς ὅμως μ' αὐτὴ νὰ εἶναι ἐπιτάλῃ. Εἶναι συγχρόνως χαριτωμένη, κρησάλλῃ καὶ μετὰ ἰδιότυπον χρωματισμὸν τῆς ἐνορχηστρώσεως, καθὼς καὶ «στυλιζαρισμένον» ρυθμὸν. Ὁ παράξενος αὐτὸς συνθέτης, ἐδημιούργησε μουσικὴν «θετικὴν» καὶ ἐγκεφαλικὴν καὶ ἐχάραξε τὸ δρόμον τῶν μεγάλων Γάλλων ἱμπερσοριστῶν.

Ἀπὸ τῆς πέντε Συμφωνίης πού ἔγραψε ὁ Σαιν Σάνς, συνήθως ἐκτελεῖται μόνον ἡ εἰς ντὸ ἔλ. ἔργον 78. Ἡ ὑπ' ἀρ. 2, σὲ λὰ ἔλ. πού θὰ ἀκούσῃμιν εἶναι κατ' οὐσίαν ἡ τετάρτη κατὰ σειράν. Ἐγράφη τὸ 1859 καὶ ἔμεινε ἀδημοσίευτη μέχρι τοῦ 1878, ὁπότε ἐπῆρε ἀριθμὸν 55.

Εἶναι γραμμὴν σὲ φόρμα κλασσικῇ, γιά μικρὰ σχετικῶς ὀρχήστρα καὶ φέρει αὐτὴν μνήμιν τῆς Συμφωνίας τοῦ Μόσαρτ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Μέντελσον.

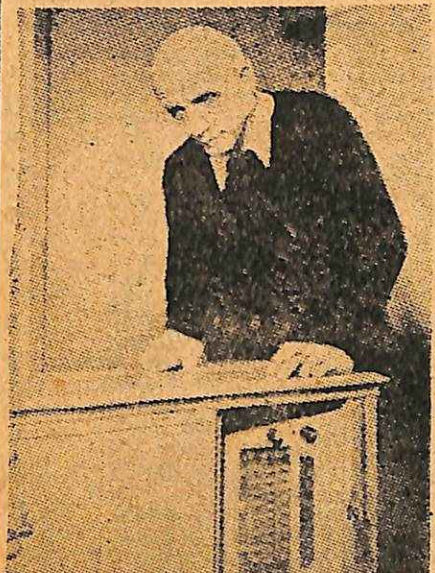
ΓΙΑΝ ΣΙΜΠΕΛΙΟΥΣ : «ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ»

Τὸ μουσικὸν ποίημα «Φινλάνδ» ἔργον 26. ἀρ. 7) ἔχει σχεδὸν πᾶσι ἐθνικοῦ ὕμνον στὴν πατρίδα τοῦ μεγάλου συνθέτου. Ἐγράφη πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἴσως καὶ πρὸ τοῦ 1895 καὶ ἔγινε γνωστὸν σὲ Χελσίνκι τὸ 1899 κατὰ τὴν παράστασιν θεατρικῶν ἱστορικῶν εἰκόνων, πού ὑποτελοῦσαν καὶ τὴν ἐμμεσην ἐκφάνσιν τῆς πατριωτικῆς θελήσεως τῶν Φινλανδῶν. Τὸ μουσικὸν ποίημα, ἔφερε τότε τὸν τίτλον «Φινλάνδ», εἰς δὲ τὴν Ρωσσίαν ἀργότερα, ἦτο γνωστὸ μετὰ τὸν ὄνον «Εμπερμπύ».

Ἐνὸς ὅμως εἶναι προφανὲς ὁ ἐθνικιστικὸς χαρακτὴρ τοῦ ἔργου, ὁ συνθέτης δὲν γίνετο χρῆσιν λαϊκῶν μετρίων. Οἱ μεγάλες εἰς πρῶτον μέρος, εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου μέρους, εἶναι γραμμὴν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Μέντελσον καὶ ἔχει ἐξαιρετικὴν ὡραιότητα. Τὸ δεύτερον μέρος, ὑπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ: Τραγοῦδι χωρὶς λόγια. Ὁ ἥρεμος εὐρωπαικὸς λυρισμὸς διακόπτεται ἀπὸ τὸ μέσον ἀπὸ τὸ ἀνήσυχο τρέμολο τοῦ βιολίου. Ἐνα μικρὸν ἱντερμέτσο (ἀλλήγκρο τὸ) πού δίνει εὐρωπαικὸν τόνον μὰς ὁδηγεῖ σὲ τρίτον μέρος, πού εἶναι ἀριστοῦρ γήμα ἀπὸ ἀπόψεως εὐθυμίας διαδόσεως καὶ χάριτος καὶ θυμῆς τὸν «χορὸν τῶν δαιμόνων καὶ πνευμάτων» ἀπὸ τὸν Ὀνειροθερινὴν νύκτος. Ὁ χρόνος (ἀλλήγκρο μὲν τὸν βιάσεται), δὲν πρέπει νὰ ὑπερβάλλεται σὲ ταχύτητα ὥστε οἱ φράσεις νὰ μένουν ἐξυμνῆσαι καὶ εὐδίακριτες. Ὑστερὰ ἀπὸ ὡραία ἀντιστικτικὴ ἐπεξεργασία τὸ κοντσέρτο τελειώνει μετὰ ἐντυπωσιακὸν κρεσέντο.

Τὸ δεύτερον καὶ τελικὸν μέρος εἶναι ἡ μελωδία, πού εἶναι γήνη παγκοσμίως περὶ φημ. Σ' αὐτὴν, ἔχουν προσαρμοσθῇ τὰ λόγια πολλῶν ποιημάτων. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν μουσικῶν ἰδεῶν πού

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ πρώτη μετὰ τὸν Πόλεμον φωτογραφία τοῦ διανοῦ «Ἑλλήνων διευθυντοῦ Ὀρχήστρας κ. ΔΗΜ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ» πού ἐθετο στὴν Ἑλλάδα. Εἶναι ὁ μόνος Ἑλληὶν καλλιτέχνης ὁ ὁποῖος ἐξακολούθει νὰ διευθύνῃ τὴν περιφημὴν συμφωνικὴν Ὀρχήστραν τῆς Μιννεαπόλεως. Συνεχίζων τοὺς θριάμβους τοῦ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, πρὸ μηνὸς ἔγκειν νῆαν ἐκλεκτὸν πρόγραμμα μουσικῶν ἐκτελέσεων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνορχήστρου ἐκτελέσεως ὁ κ. Δημ. Μητρόπουλος ἀπεθεώθη κριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον τοῦ, τὸ ὁποῖον σημεῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἀφρόκρμα τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου τῶν Ἡν. Πολιτειῶν καὶ ὁδῶν τῶν ξένων καλλιτεχνῶν πού εὐρίσκοντο αὐτόθι.

σημειώσαμε, ὁδηγεῖ τὸ μουσικὸν πλῆθος σὲ μίαν λυρικὴν κατακοιτίδα.

ΣΒΕΝΤΣΕΝ : ΡΟΜΑΝΤΣΑ ΓΙΑ ΒΙΟΛΙ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Δευτέρα 12 Μαΐου ὥρα 23.30

Ὁ Νορβηγὸς Γιόχαν Σβεριν Σβέντσε (1840 — 1911) ἔχει γράψῃ Συμφωνίας, ρομαντὰς, κοντσέρτα γιά βιολί καὶ βιολόντελλο, εἰσαγωγὰς καὶ ἔργα μουσικῆς δωματίου. Ἡ μουσικὴ τοῦ εἶναι μελωδικὴ καὶ ἀρμονικὴ πρωτοτυπία. Ἀν καὶ μελωδία νὰ ἐμφανίσῃ δραματικὴ καὶ συμφωνικὴ μουσικὴ, ὅμως ἡ δημιουργία τοῦ παραμένει σὲ βάθος λυρικῇ, ὡς καὶ τοῦ συμπατριώτου τοῦ Γκρηγκ.

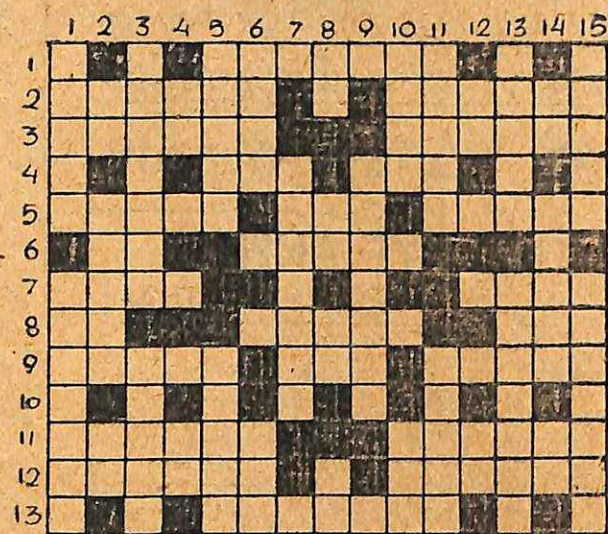
Εἰς τὸ κοινὸν, ἀρεσεί ἐξαιρετικὰ ἡ «Ρομάντσα γιά βιολί καὶ ὀρχήστρα» ἔργον 26 σὲ σὺλ μεῖζ. πού εἶναι πᾶσι ἀπὸ ὅλες σχεδὸν τῆς ὀρχήστρας τοῦ κόσμου, μεγάλες καὶ μικρές. Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἔργα τοῦ συνθέτου — τοῖλάχιστον αὐτὸ συνάγεται ἀπὸ τὴν ἀρβύρα — καὶ συνοψίζει τὴν πείρα καὶ τὰ συμπεράσματά του, γιά τὴν μουσικὴν τοῦ ἱκανότητα. Ἀπλὴ στὴ διάρκειαν, πολυχρόνιαν στὴν ἐναλλαγὴ ψυχικῆς διαθέσεως καὶ βασίζουμένη γιά τὴν ἐπιτυχία τῆς στὴν μελωδικὴν γλυκύτητα. Συγχρόνως δὲν εἶναι μεγάλως ἀξίως δὲν κοροῖε τὸν ἀκροατὴ καὶ ἴσως δὲν εἶναι καὶ πολὺ «βόρειος» χαρακτὴρ.

ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ...

Σταυρόλεξον υπ' αρ. 33

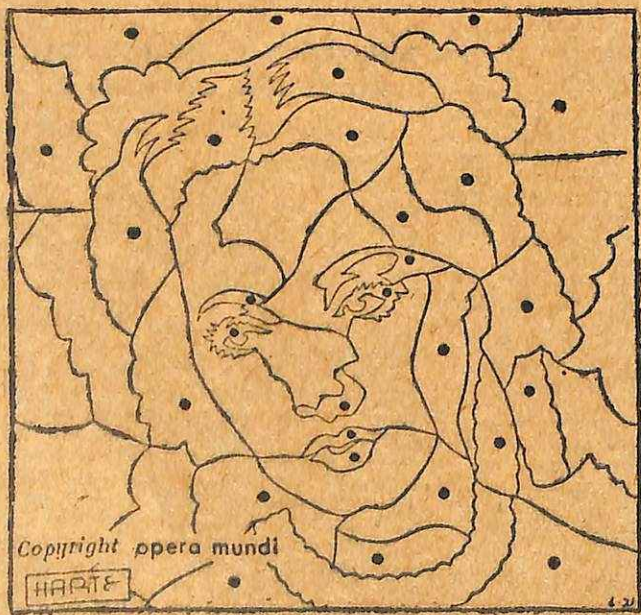
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ : 1) Βασι-
λεὺς τῆς Λυδίας (στ' αἰών).
2) Κάνουν ἀνοστα ἀστέρια. —
Πόλις τῆς Ἰσπανίας. 3) Τὸ ἐ-
χουν πολλὰ ζῶα. — Φόβητρον
τῶν μικρῶν παιδιῶν ποὺ δὲν
ἀσπρίζει. 4) Ἀριθμὸς ὅπως
προφέρεται στὴν Σταυρο-
λεξία. 5) Καθαρὸς ἀσπίλος ἀμόλυν-
τος. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία
(δημ.). — Ἀνώμαλος κατὰ-
στάσις τοῦ ὁργανισμοῦ ποὺ
χρειάζεται γιὰ τὸν. 6) Τὸ
καὶ ὅπως προφέρεται εἰς ἐξ-
νη γλώσσαν πρὸ φωνήεντος.
— Γυναικεῖον ὄνομα (δημ.).
7) Ποσοτικὸν ἐπίρρημα. — Μ'
αὐτὸ προσεῖλκυον αἱ σειρῆνες
εἰς τὸν θάνατον τοὺς ναυτι-
λους. 8) Ὅνομα ἐρωμένης τοῦ
Διὸς τὴν ὁποῖαν μετεμόρφωσεν
ἡ Ἥρα εἰς Δάμαλιν. — Υἱὸς
τοῦ Πριάμου. — Ὅλα ἀνθρῶ-
ποι. 9) Ἐχουν ὠραία αἱ γυναῖκες.
— Τώρα (ἀρχ.). — Ἡ ἀσπίς
τοῦ Διὸς. 11) Ὅνομα παλαιᾶς
Χώρας τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης
παρὰ τὰς Ἀλπεῖς, ὅπου τὸ
σημερινὸ Τυρόλο. — Ἐλλει-
ψὶς σπουδῆς, βίας στενοχωρί-
ας (αἰ.). 12) Συμπάθεια, εὖς
πλάχυν. — Καὶ στὸ ραδιόφω-
νο ἀκούμε τέτοιον εἶδος τρα-
γούδι. 13) Ὁ μὴ ταρασσό-
μενος ὑπὸ ἀνέμου.

ΚΑΘΕΤΩΣ : 1) Σ' αὐτὰ ἐ-
ναποθέτουμε τὰ ὄργανα (πληθ.).
— Ἀξιοῦπτος, ἀθῆτος. 2)
Προηγείται ὁικονομικῶν ὀργα-
νισμῶν. — Τύραννος τῆς Γε-
λλας καὶ τῶν Συρακοσῶν. —
Ἀρθρον (πληθ.). 3) Ἱερῶτα
Μυστήρια. — Ἐπιστῆμη ἐ-
ξετάζουσα τοὺς κανόνες ἐφ' ὧν

ἐδράζονται τὰ ἥθη τῶν ἀνθρώ-
πων. 4) Μουσικὴ νότα. — Ἐ-
να ταῦ (Τ) ἀκόμη καὶ θὰ εἶχα
με ἓνα ὁλόκληρον ὑπουργεῖον.
5) Ὀργή. — Β) Στοιχεῖον ἀ-
νηκόν στὰ εὐγενή ἀέρια. 6)
Ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννή-
σου. — Φυτόν ποὺ δίδει κομ-
μορφητὴν χρησιμοποιομένην
στὴν φαρμακευτικὴ. 7) Νῆσος
τῆς Δανίας. 8) Τὰ ἔχουμε ἐν
ἀφθονίᾳ τὴν Ἀνοιξί. — Αἱμοστα
γὰς Σώμα τοῦ Χίτλερ. — Δύο
γράμματα ὑπὸ τὴν λέξι ΡΥΑΣ.
— Μουσικὴ νότα. 9) Λερῶν
κάτι ποὺ εἶνε καθαρό. 10) Μι-
κρὸν στρατιωτικὸν τιμῆμα. —
Πρόθεσις. 11) Τὸ ὄνομα τῆς
γυναίκης τοῦ Ἀβραάμ (αἰτιατ.)

ΓΙΝΕΣΘΕ ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΙ

Ἐὰν μαυρίσετε τὰ μέρη ποὺ σημειώνονται μὲ χονδρὲς τε-
λεῖς, θὰ ἔχετε ἓνα σκίτσο τῆς Μαρί Ὀμπρεν.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙΣ—Σελὶς 34.

Πρόβλημα

Μία Μενιδιάτισσα ἔστειλε
τὴν μικρὴ κόρη τῆς εἰς τὴν Ἀ-
θήνα γιὰ νὰ πούλησιν 78 αὐγάς
πρὸς 90 δραχμὲς τὸ καθένα,
τῆς ἔφησε δὲ ὡς περιθώριον ὑ-
ποτίμησεως, νὰ δῶν 13 αὐγάς
στὴν ντουζίαν καὶ νὰ πληρω-
νται τὰ 12, ἥτοι νὰ δώσῃ τὰ
78 αὐγάς γιὰ 6 ντουζίνες. Ἡ
μικροῦλα ὅμως στὸ δρόμο ἐ-
σπασε κατὰ λάθος 9 αὐγάς.
Στὴν ἀπελπίσιν τῆς ἓνας πε-
ραστικὸς τὴν συμβούλευσε σὲ
ποῖα τιμὴ πρέπει νὰ πούλησιν
τὰ 69 αὐγάς ποὺ τῆς ἀπέμειναν
ὥστε νὰ φέρῃ στὴ μητέρα τῆς
τὰ λεπτὰ τῶν 78 αὐγῶν καὶ
μάλιστα νὰ τῆς μείνουν καὶ 75
δραχμὲς. Πόσο ἔπρεπε νὰ που-
λήσῃ τὰ αὐγά :

Λύσεις τῶν προηγουμένων

ΑΙΝΙΓΜΑ :

Ἡ νῆσος ποὺ σχηματίζουν
εἶνε ἡ Θήρα.

ΓΩΝΙΑ :

ΒΙΟΛΙ
ΛΕΡΟΣ
αὐλὸς
ΜΟΛΙΣ
ΣΥΡΟΣ

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ :

Α ΣΙΜ ΝΑΙ ΩΡΑ
Ι Ο Α Η Ρ Ι Δ
Ω Τ Ι Μ Ι Ε Α
Ν Ω Ε ΑΡ Α Σ Ι Ο Σ ΜΥΣ

ΕΝΑΣ ΖΟΓΡΑΦΟΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ Σελίδα 18)
μήπως τὸ μετάνοιωσε ;
Μὰ ὄχι! Εἶναι ὁ Σουζέτ.
Ἡ Βαρνέτ, κουραστικὴ, αἰωνία
Σουζέτ.

Μπαίνει μὲ ἓνα ντροπαλὸ
χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ μὲ ἓ-
να μπουκέτο λουλούδια στὸ
χέρι. Δὲν βρίσκει καιρὸ νὰ τῇ
ρωτήσῃ, νὰ τῇ βασιάνῃ. Ἐ-
ρωτῆσέ τὴν, νὰ τῇ πειρᾷ, τὸ
καμώγελο τῆς γάταται, τὰ
λουλούδια πέφτουν στὸ πά-
τωμα. Καὶ κατόπιν τρέχει καὶ
κρέμεται κλαίοντα καὶ γε-
λώντας στὸ λαμπρὸ τοῦ Πιέρ.
— Ἀγαπημένε μου.

— Ὁ σκέφθηκες
λατὸν πῶς σήμερον εἶναι ἡ ἐπέ-
τειος τῆς ἀγάπης μας ;

Εἶπα στὸν ἑαυτὸ μου : Ἄν τὸ
δεχάσῃ δὲ μ' ἀγαπᾷ πιά. Καὶ
ἦμουν ἑτοιμὴ νὰ σὲ ἀφήσω,
τὸ εἶπες; Μὰ τὸ θυμήθηκες...
τὸ χαμόγελό τῆς γάταται, τὰ
λουλούδια πέφτουν στὸ πά-
τωμα. Καὶ κατόπιν τρέχει καὶ
κρέμεται κλαίοντα καὶ γε-
λώντας στὸ λαμπρὸ τοῦ Πιέρ.
— Ἀγαπημένε μου.

— Ὁ σκέφθηκες
λατὸν πῶς σήμερον εἶναι ἡ ἐπέ-
τειος τῆς ἀγάπης μας ;

Εἶπα στὸν ἑαυτὸ μου : Ἄν τὸ
δεχάσῃ δὲ μ' ἀγαπᾷ πιά. Καὶ
ἦμουν ἑτοιμὴ νὰ σὲ ἀφήσω,
τὸ εἶπες; Μὰ τὸ θυμήθηκες...
τὸ χαμόγελό τῆς γάταται, τὰ
λουλούδια πέφτουν στὸ πά-
τωμα. Καὶ κατόπιν τρέχει καὶ
κρέμεται κλαίοντα καὶ γε-
λώντας στὸ λαμπρὸ τοῦ Πιέρ.

ΑΝΤΡΕ ΜΙΡΑΜΠΙ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Τὰ 50 χρόνια τοῦ ΣΕΓΑΣ

Τὴν περασμένη Κυριακὴ γι-
ωταστικὰν τὰ 50χρονα τοῦ
Συνδέσμου τῶν Ἑλληνικῶν Γυ-
μναστικῶν καὶ Ἀθλητικῶν Σω-
ματείων, τὰ ὁποῖα ἐτίμησαν τὸ
Κράτος, ὁ Στρατὸς, ἡ Αερο-
πορία, τὸ Ναυτικόν, ὅλες οἱ ἑλ-
ληνικὲς Ὀμοσπονδίες τῶν
Σπόρ καὶ ἀρκετοὶ ἀθλητικοὶ Ὀρ-
γανισμοὶ τοῦ Ἑσωτερικοῦ. Μὲ
τὴν εὐκαιρίαν τῶν γενεθλίων
τοῦ ὁ ΣΕΓΑΣ ἐτίμησε ὅλους ὁ
σοὶ προσέφεραν ἀν. ὁμοσπον-
δίες ὑπηρεσίες στὸν Σύνδεσμον καὶ
τὸν Ἑλληνικὸ Ἀθλητισμὸν στὸ
διαστήμα τῆς 50ετίας.

Ὁ πατέρας τῆς Ἑλληνικῆς
Γυμναστικῆς ἱ. Φωκίανος ἐμ-
ρίξε πρῶτος τὴν ἰδέαν τῆς ὁμο-
σπονδίας ἑνὸς Ἀθλητικοῦ Ὀρ-
γανισμοῦ τὸν Φεβρουάριον τοῦ
1895 στὰς Πάτρας κατὰ τὴν
διεξαγωγὴν τῶν δοκιμαστικῶν
ἀγώνων ποὺ γίνονταν ἐκεῖ γιὰ
προσολυμπιακὴν ἐτοιμασίαν.
Ἡ ἰδέα τοῦ Φωκίανου ἐ-
πικράσθη καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ
1897 — ἓνα χρόνον μετὰ τοὺς
πρῶτους Ὀλυμπιακοὺς — συνε-
κλήθη Πανελλήνιον Γυμναστικὸν
Συνέδριον ποὺ κατέλεξε στὴν ἱ-
δρυσὶν τοῦ ΣΕΓΑΣ. Ἐκείνη
ὁκτώ ἀθλητικὰ σωματεῖα ἀπέτε-
λεσαν τότε τὰ ἰδρυτικὰ μέλη
τοῦ Συνδέσμου.

Αὐτὰ ἦσαν ὁ Πανελλήνιος
Γ. Σ. Ἑθνικὸς Γ. Σ. Ἀθηνῶν,
«Γυμνάσιον» Σμύρνης, Παναχα-
γῆς Πατρῶν, Γ. Σ. Ἡρακλῆς
Θεσσαλονίκης, Πειραικὸς Σύν-
δεσμος Γ. Σ. Ὀλυμπία, Κύ-
πρου, Γ. Σ. Βόλου, Γ. Σ. Κερ-
πύρας, Μεσσηνιακὸς Καλαμών,
Γ. Σ. Παγκύπριον Λευκωσίας,
Κύπρου, Γ. Σ. Φιλοπρόδων
Τριπόλεως, «Σταθίων» Λιγυῶν,
Γ. Σ. Τήνου, Σύλλογος Πέλο-
πόνων Πειραιῶς, «Ἀδερῶν»
Ναυπλίου, «Σκουφῆς» Ἀρτης,
Νέου, Σύλλογος Ἀμαρουσίου,
«Λακρῶν» Ἀταλάντης, «Γλαῦ-
κος» Χαλκίδος, Γ. Σ. Σιγυ-
ῶν, Γ. Σ. Κύμης «Ὀλύμπια»
Ἀνδριτσῶν, «Φωκίανος» Κου-

κουδούνων. «Ἀρατος» Κιά-
του, «Ναυπακτικὸς», «Ἡρα-
κλῆς» Ἀγρινίου, καὶ «Φιλοξέ-
νεις» Ζακύνθου.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ πρῶτα 11 συ-
νεχίζον καὶ σήμερον τὴν δόξαν
τοῦ (τὸ «Γυμνάσιον» Σμύρ-
νης εἶνε ὁ σημερινὸς «Πανίω-
ν» τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁ «Πα-
ναχαγῆς» ἡ νῦν «Παναχαγὴ»
«Ἐνωσις» Πατρῶν), μαζί μὲ
108 ἀκόμη σωματεῖα. Ἀπλάθῃ
ἡ σημερινὴ δύναμις τοῦ ΣΕΓ
ΑΣ ἀνέρχεται σὲ 119 ἀθλητι-
κοὺς Συλλόγους.

Ὁ Σύνδεσμος ὅπως ἰδρῦθη
ἀρχικὰ εἶχε στὸς κόλπους τοῦ
ὅλα τὰ σπόρ. Στὴν ἐξέλιξιν ὁ-
μως τῆς ἀθλητικῆς κινήσεως
τῆς Χώρας μας ἀπεσπῶντο ἑ-
να καὶ ὑπετέλουν χωρι-
στὰς Ὀμοσπονδίες : τὸ ποδο-
σφαῖρον, ἡ κολύμβησις, ἡ σκέπο
βολή, τὸ ποδόσφαιρον, ἡ πάλη
καὶ ἡ ἀντισφαίρισις, καὶ ὁ ΣΕ
ΓΑΣ ἔμεινε καθὼς ἡ Ὀμο-
σπονδία Ἀθλητισμοῦ καὶ Ἀ-
θλοπαίδων (ἴσως ἀργότερα ν'
ἀποσπασθῇ καὶ οἱ ἀθλοπαί-
διες) τῆς Ἑλλάδος. Ἡ 50ετής
δράση τοῦ ΣΕΓΑΣ εἶνε μεγάλῃ
καὶ ἐξαιρετικὰ καρποφόρος
γιὰ τὰ σπόρ τῆς Χώρας μας
καὶ τῶν γειτονικῶν Βαλκανικῶν
χωρῶν.

Σὲ προσεγγὺς μας σημειώμα
θὰ τὴν ἀναφέρωμεν.

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΤΗΣ ΛΑΜΙΑΣ

Στὴ Λαμία σήμερον λειτουρ-
γοῦν 9 προσκοπικὲς διαδίες,
μὴ ναυτοπροσκοπικὴ καὶ 5 α-
γέλες Λυκοπούλων. Περιφέρει-
α καὶ ἑσπέρια εἶναι ὁ κ. Σαρ-
κίτης καὶ Τοπικὸς ὁ κ. Ἀντωνί-
ου. Τὰ στελέχη τῶν διαδίων
εἶναι τὰ ἀκόλουθα :

Ἡ Ὁμάς. Ἀρχ. Γ. Σκλη-
ρινιώτης, ὑπαρχ. Ἀκριδῆς, 2α
Ὁμάς. Ἀρχ. Ὁ. Ἀρχοντίδης,
ὑπαρχ. Μαγκίνας, 3η Ὁμάς.
Ἀρχ. Καλογερίδης, ὑπαρχ. Μα-
κρῆς, 4η Ὁμάς. Ἀρχ. Συνο-
δινοπούλου, ὑπαρχ. Παπακο-
στανίου, 5η Ὁμάς. Ἀρχι-
γεῶν Κάλιας, 6η. Ἀρχηγέων
Βασιλόπουλος, 7η. Ἀρχηγέων
Μπασιῶν, 8η. Ἀρχ. Παπαλι-
ῆς, ὑπαρχ. Τόλης, 9η. Ἀρχ.
Ἀγουρπούλου.

Ἀγέλαι, δηλαδὴ ἀρχηγοὶ τῶν
Λυκοπούλων, εἶναι οἱ κ.κ. Ἀθα-
νασίου, Γ. Ἀντωνίου, Καληγε-
ρίδης, Γεωργακόπουλος, Δερβ-
ναγας καὶ Ζυγοῦρης.

Ἀρχηγὸς τῆς 1ης Ναυτοπρο-
σκοπικῆς Ὁμάδος εἶναι ὁ κ.
Ἀντωνίου καὶ ὑπαρχηγὸς ὁ κ.
Λιόλιος. Ἡ Τοπικὴ Ἑσπέρια Λα-
μίας διαθέτει Μουσικὸν τιμῆμα
καὶ τῶρα προετοιμάζεται γιὰ
τὴν κατασκήνωσιν. Ἡ δύναμις
τῶν προσκόπων Λαμίας υπερ-
βαίνει, τῶρα τοὺς τριακοσίους.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙ- ΒΑΛ

Ἡ Σουηδικὴ Κυβέρνησις προ-
ετοιμάζει γιὰ τὸ 1949 στὴ Στοκ-
χόλμ ἀπὸ τῆς 27 Ἰουλίου ὡς
τῆς 13 Αὐγούστου, τὸ δευτέρον
Παγκόσμιον γυμναστικὸν φεστι-
βάλ. Σύνχρονα μὲ τὴς γιορτῆς
τὸν ἴδιον καιρὸν θὰ συνέλθῃ καὶ
τὸ Παγκόσμιον συνέδριον Φυσι-

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Ἐλεγε ὁ μικρὸς προφήτης : — «Βλέπω...
— στοῦ χειμῶνα μέσα τὴν κορδιά —
Βλέπω, νά, τοὺς νέους ἀνθρώπους, τὰ φύλλα
ν' ἀναδύονται στὰ γυμνά κλαδιά.»

Τοῦ δορρῆ ἀφῆλ᾽ τὴν κακὴ γλεῦν.
Τὴν καινούργια ὀρβρίζει χλωρασιά.
Πυρετοῦ παραίσθησις δὲν εἶνε.
Λουλουδιῶν, ἀκούει, περπατησιά.

Ἡ φωνὴ τοῦ τῶν κακῶν φοδέραι
μοιάζει σὰν λαλιά ἀρχαγγελική.
— «Βλέπω, βλέπω, ἀκούω...» νὰ πῇ προφτάνει.
Καὶ τὸν οἰχνοὺν στρόβιλον ἐχθρικοῖ

Μ' ἀσπίδες λευκάκανθεσ τὰ χιόνια
τοῦ σκεπάζουν τὸ μικρὸ κορμὶ.
Τ' ἀνθὰ ὅσα προφῆτεψε, ὅλα δὲ γῆκαν
ἀπὸ μιὰ τοῦ τάφου τοῦ ρωγμῆ.

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

κῆς Ἀγωγῆς. Τὸ πρόγραμμα
ποῦ ἀπέστειλε ἡ Ὀργανωτικὴ
Ἐπιτροπὴ μαζί μὲ τὴς ἐπιστη-
μες προσκλήσεις περιλαμβάνει
σειρά ἀπὸ ἐθνικῆς γυμναστικῆς
ἐπιδείξεως θὰ ἐξετασθῇ δὲ καὶ
θὰ μελετηθῇ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ
πνεύματος τῆς Σωματικῆς Ἀ-
γωγῆς καὶ ἡ πρόοδος τῆς στίς
διάφορες χώρες.

Τὸ πρῶτον φεστιβάλ ἔγινε τὸ
1939 μὲ συμμετοχὴ 37 χωρῶν
καὶ 7300 γυμναστῶν καὶ φιλο-
γυμναστῶν. Γιὰ τὸ δεύτερον φε-
στιβάλ ἐλπίζεται νὰ θάσσουν
τὴν συμμετέχοντα κράτη τὰ 60.
Δηλαδὴ περισσότερα ἀπὸ τὰ
ἡνωμένα ἔθνη.

Ἀς ἐλπίσουμε ὅτι στὸ Συνέ-
δριον καὶ τὸ φεστιβάλ θὰ ἀντι-
προσωπεύῃ ἡ Ἑλλάς.

ΤΑ ΕΚΔΡΟΜΙΚΑ ΣΩΜΑ- ΤΕΙΑ

Τὸ νέον Συμβούλιον τῆς Ὀμο-
σπονδίας Ἐκδρομικῶν Σωμα-
τείων τῆς Ἑλλάδος ἀπετέλεσθ
ἐκ τῶν κ.κ. Γ. Κ. Σταμπολῆ ὡς
πρόεδρος, Φ. Παπαχρυσάνθου
καὶ Χ. Γεωργιανέου ἀντιπρο-
έδρου, Τ. Ζάππα Γενικοῦ γραμ-
ματέως, Α. Κρητικὸν καὶ Ι. Ἀν-
τωνιόπουλον Εἰδικῶν γραμματέ-
ων, Ν. Κυλλομενίδου Ταμῆ-
ου, Σ. Σιμίου ἐξελεγκτῶν, οἱ
Φ. Κουδῆς, Π. Κυριακῆς, Ἐλ.
Παρογιάννης, Ν. Τσιανόπουλος
καὶ Κ. Χρηστίδης.

ΑΓΩΝΕΣ! ΑΓΩΝΕΣ!

Οἱ 15 πρωταθληταὶ τοῦ
«Σταθ. Φρανσὺ» ἀναμένονται
πρὶν τὰ τέλη τοῦ μηνός. Οἱ
Γάλλοι πρωταθληταὶ μετακλι-
νόνται ἀπὸ τοὺς Συλλόγους
Πανελληνίου καὶ Πανιώνιου καὶ
θὰ ἀγωνιζοῦν τὴν 31 Μαΐου
καὶ 1 Ἰουνίου.

Τὸ πρόγραμμα τῶν Ἑλληνο-
γαλλικῶν ἀγώνων περιλαμβάνει
δρόμους 100 — 10.000 μ.,
ἀθλήματα καὶ ρίψεις καὶ σκυτα-
λοδρομίαν 4 X 100 καὶ 4 X
400 μ.

2 ΝΕΑ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΑ

Τὸ «Φαληράκι», ὁ συμπαθη-
τὸς Α. Ο. Παλαιῶν Φαλήρων,

ἀπέκτησε στὸ πρόσκαιρον τὸ γή-
πεδόν τοῦ ποὺ χάρις στὶς φιλο-
θες ἐνέργειες τῶν Φαληριωτῶν
πολὺ γρήγορα θὰ εἶναι τελειό-
τατο.

Νέον γυμναστήριον — στρατιω-
τικὸν πρὸς στιγμὴν — δημιουργη-
σὲ τὸ Κέντρον Ἐκπαιδεύσεως
Ἐκδρομικοῦ Μεταφορῶν στὴν
Καλλιθέα. Στὸ θαυμάσιον αὐτὸ
γυμναστήριον ἔγιναν μάλιστα
τὴν περασμένη Κυριακὴ οἱ ἀγῶ-
νες τοῦ ΚΕΕΜ. Κατὰ ἐγκρίσιν
αὐτοῦ, ὡμίλησαν ὁ ταξισ-
κος κ. Μουσιόπουλος καὶ ὁ φιλο-
θλὸς ταγματάρχης κ. Δαγκλιῆς.

ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΣ

Οἱ τουρκικὲς ἐφημερίδες ἀνα-
γράφουν τὴν πληροφορίαν ὅτι οἱ
Γάλλοι ἀθληταὶ μετὰ τὴν Ἑλ-
λάδα θὰ μεταβῶν εἰς Κωνσταν-
τινούπολιν τὴν 5 καὶ 6 Ἰουνίου
διὰ ν' ἀγωνισθῶν. Εἰς τοὺς ἐν-
λόγους ἀγῶνας, κατὰ τοὺς Τούρ-
κους πάντοτε, θὰ μετᾶσχουν
καὶ 10 ὡς 15 Ἕλληνες ἀθλη-
ταί.

Ἄλλοι 19 ἀθληταὶ καὶ ἀθλή-
τριες θὰ μεταβῶν τὸν Ἰούνιον
στὴν Κύπρον γιὰ νὰ μετᾶσχον
στῶν ἀγῶνων ποὺ θὰ διεξα-
χθῶν σὲ 5 Κυπριακὰς πόλεις
καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους ἀρχισαν
προετοιμασίες στὴν Κύπρον.

ΤΟ ΣΠΑΣΙ

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν Πανελ-
ληνίων Ὀπλομαθητικῶν ἀγῶ-
νων, οἱ ὁποῖοι ἐτελέσθησαν στὰ
ἀσκήματα τοῦ «Τένις Κλάμπ»
ἔχουν ὡς ἔξιν ἐπὶ 8 συναντή-
σεων :

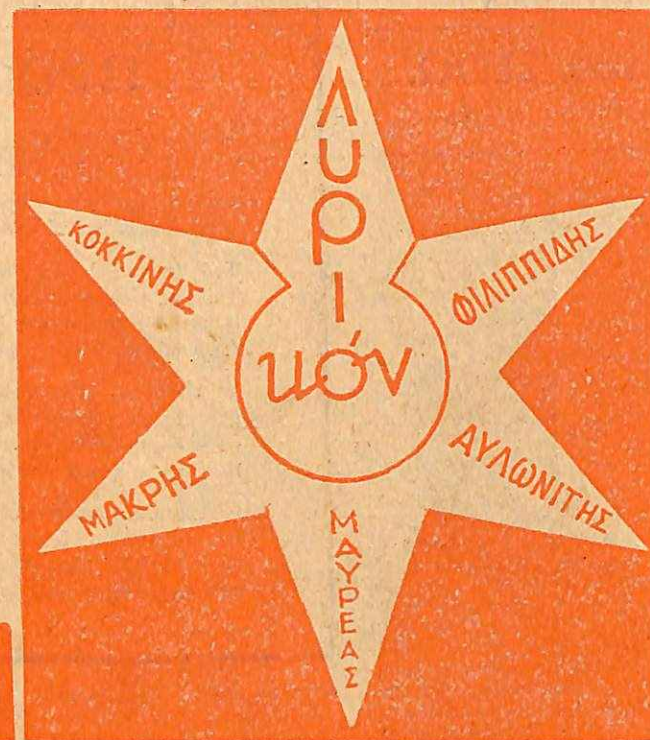
1) Ψαροάκι 7 νίκες 2)
Μανωλάκης 6, 3) Λυπηρέ-
της 5, 4) Κιτροῦ 3, 5) Λα-
δῆς 3, 6) Τομπάκοπουλος 2.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΝΕΑ

Κατὰ τὴν ἐβδομάδα τοῦ Πά-
σχα ἐξελίχθησαν εἰς Ἀθήνας
νέα περίοδος τῆς Σχολικῆς Βα-
σικῆς Ἐκπαιδεύσεως πέντε δι'
ἀσκήσεως ὅσων καὶ δι' ἐφόρους.
Ἡ Σχολὴ πλὴν τῶν συγκεν-
τρώσεων ἔκομε καὶ κατασκήνω-
σιν. Τὰ μαθήματα τῆς περιόδου
αὐτῆς παρηκολούθησαν στελέχη
ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν εἰδικὸς μετὰ
κλήντας.

Μ. ΛΑΜ.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙΣ—Σελὶς 35.

ΛΥΡΙΚΟΝ
ΡΕΝΑΝΤΟΡ

ΛΥΡΙΚΟΝ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ ΒΕΜΠΟ

Κοδημερινώς 2 παραστάσεις

Ώρα: Απογευματινή 6 - Βραδυνή 9

Της σατυρικής Έπιδεωρήσεως των Συγγραφέων:

ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ-ΤΡΑΪΦΟΡΟΥ

ΝΑ ΤΙ ΘΕΛΕΙ Ο ΛΑΟΣ

Μουσική: ΝΤ' ΑΝΤΖΕΛΙΣ

Σκηνογραφία: Μ. ΓΚΟΡΓΚΑΚΗ

Χορογραφία: ΑΛ. ΒΕΜΠΟ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

11-17 ΜΑΪΟΥ

Μήκος κύματος: 601 χκ.—499,2 μ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 Μαΐου:
Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Μουσική (δ)
07.15 Α' δελτίο ειδήσεων
07.30 Μουσική (δ)
07.55 Πρωινό ξεκίνημα
08.00 Μετάδοσις της Θείας
Λειτουργίας από τον
Ιερό Ναό της Μητρο-
πόλεως

10.00 Παλαιά μουσική (δ)
Χαύντη: «Σερενάτα».
Η ορχήστρα του Βίλλυ Στάι-
νερ

Χέρμαν Μπλουμ: «Μικρή
μουσική για κουαρτέτο έγχο-
ρων» (Αντάντε κουάζι λάρ-
γχο, Σαρμπάντα, Ρελιτζιόζο,
Μενουέττο). Το κουαρτέτο
έγγχορων Κάρλ Στάνις

10.15 Έλαφρό μουσικό πρό-
γραμμα (δ)
11.00 Συμφωνική συναυλία
της Κρατικής Ορχή-
στρας Αθηνών Διευθ. ο κ.
Θ. Βακαγιάννης. Σολιστ η
κ. Ειρήνη Μπίστη—Δρακό-
πούλου.

Α'.
Κόντη: Σουίτα για ορχή-
στρα έγγχορων σε σόλ. Έκασ.
Μέντελσον: Κοντσέρτο για
βιολί και ορχήστρα. Σολιστ η
Ειρήνη Μπίστη—Δρακόπου-
λου.

Β'.
Σαίν Σάνς: Συμφωνία αρ.
2 σε λα έλασσον.
Σιμπέλιους: «Φιλανδία»
(συμφωνικό ποίημα).

13.00 Μουσική από όπερέ-
τες (δ)
Λέχαρ: «Μουσικές άνα-
μνήσεις», επιλογή από διάφο-
ρες μελωδίες του. Μέλη της
Ορχήστρας της Κρατικής Ο-
περας του Βερολίνου. Διευθ. ο
Χάινγκερντ Όττο.

Γ'.
Γιόχαν Στράους: «Αποσπά-
σματα από την όπερέττα «Μία
νύχτα στην Βενετία». Ο τενό-
ρος Φοειδερικός Εγγένιος Έν-
γκελς με χορωδία και την ορ-
χήστρα της Γερμαν. Όπερας
του Βερολίνου. Διευθύνει ο
Γιόχανες Σούλερ.

Δ'.
Τοχάνας: «Η πριγκίπισσα
Κάλυαν: «Η πριγκίπισσα
Τσάοντας», επιλογή. Η
ορχήστρα Μάρκε Βέμπερ

Λέκοκ: «Η κόρη της Μα-
ντάου Άνγκας», επιλογή. Η ορ-
χήστρα του θεάτρου Μονέ των
Βουελλών. Διευθ. ο Μωρίς
Μπαστέν.

13.30 Η ορχήστρα Σου-
γιούλ. Τραγουδά ο
Ρένος Τάλμας.

Μουσική από την ορχήστρα.
«Κάνε λιγάκι ύπουνη».
Ρωμάντσα (Σουγιούλ).

«Απόψε μιλάς στην καρδιά
μου» (Πορτοκάλλι, Τάλμας).
Τομήτη έκτελεσις.
«Να υποδόσας μιιά νύχτα».

Ρωμάντσα (Χαρισπούλου).
«Αγάπη», άμπαρόνα (Γα-
βριηλίδη) Α' έκτελεσις.
Διάφορες έπιτυχίες με την
ορχήστρα.

«Σε προσμένω νάρθης άμ-
παρόνα (Φνύκ, Στίχοι Τάλμας).
«Πώς να μη σε λατρεύω»;
βάλ. (Τοιανταφυλίδη) Α' έκ-
τελεσις.

14.00 Το λογοτεχνικό τέ-
ταρο.

14.15 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.

14.25 Μουσικό διάλειμμα (δ)

14.30 Σχέτις

15.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ)

«Μαρινέλλα» (Σερράνθ,
διασκ. Σω). Η ορχήστρα του
«Αρτου Σω».

«Κακός άέρας» (Καίλερ, «Αρ-
λεν»). Τραγουδά η Λένα Χούν
με την ορχήστρα του Μπρίνγκ
«Μουσική από φωνοταμίες
του 1937». Η ορχήστρα Γκα-
μόν. Διευθ. Λιούις Λεβύ.

«Η γιορτή του Αγίου Ιωάν-
νου» (Λιένας, Λοπές). Τρα-
γουδά ο Ζωρζ Γκεταρπ με την
ορχήστρα Μαρσέλ Καριβέν.

«Δεν μπορείς να διαβάσης
μέσ' απ' τις γραμμές» (Κά-
αν, Στάιν). Σαξόφωνο ο Χάρ-
ρυ Χέυες με το ουμπικό του
συγκρότημα.

«Είχα το πιά τραλλό όνει-
ρο» (Ουάρεν, Γκόντφριν) Τρα-
γουδά ο Τόνυ Μάρτιν με την
ορχήστρα του Βίκτωρ Ιάινγκ.
«Αί κάθεο δη ούάτεροφοντ»
(Χέυμαν, Γκρήν). Η ορχήστρα
«Αρτου Σω».

15.30 Τέλος του πρωινού
και του μεσημερινού
προγράμματος

Έσπερινό πρόγραμμα

17.00 Παλιές έπιτυχίες (δ)

17.15 Γαλλική έκπομπή

17.45 Έλαφρό ποικίλο πρό-
γραμμα (δ)
«Νό, νό, Νανέτ» έπιλο-
γή (Γιούμανς, διασκ. Γκόντ-
φρεύ). Η υπάντα του συντά-
γματος της Βασιλικής Φρου-
ρας του Κούλνττορπ.

«Φουρτουνιασμένος «αίρος»
(Καίλερ, «Αρλεν»). Τραγουδά ο
Φράνκ Σινάτρος με χορωδία
και την ορχήστρα του «Αξελ
Στόρνταλ

«Μοναξιά» (Ντιούκ, Έλλιν-
γκτον) Πιάνο σόλο ο συνθέ-
της.

Επιλογή από μουσικές κω-
μωδίες. Η ορχήστρα Παλλέιν-
τιουμ του Λονδίνου. Διευθ. ο
Κλίφορντ Γκρήνγουντ.

«Η σερενάτα του Μανχά-
ταν» (Ωλτερ, Άνταμσον). Τρα-
γουδά η Ντάινα Σόουρ με την
ορχήστρα του Πάλ Ουέστον.

«Τί άλλο μπορώ να ζητήσω»
(Ουίτνεϋ, Κράμερ). Το συγ-
κρότημα «Ινκ Σπότες. Τραγου-
δά η Έλλεν Φίτσζέραλντ.

«Ρόζ Μαρί», επιλογή (Φρίμλ
διασκ. Γκόντφρεύ). Η υπάν-
τα του Συντάγματος της Βασι-
λικής φρουρας του Κούλντ-
τορπ. Διευθ. ο λοχαγός Κώ-
σλεϋ Ουίντσαμ.

«Θά ήτανε τόσο όμορφο νά-
ρθης στο σπίτι» (Κόουλ, Πόρ-
τερ). Τραγουδά η Ντάινα Σό-
ουρ με την ορχήστρα Πάλ Ουέ-
στον.

«Πώς μπορείς να ξεχνάς τό-
σο γρήγορα» (Ότου, Φράνκ,
Κίνγκ). Ο Τζην Ότρου με ορ-
χήστρα.

«Γέρω ποταμέ» (Χάμερστά-
ιν, Κέρν). Τραγουδά ο Φράνκ
Σινάτρος με την ορχήστρα του
«Αξελ Στόρνταλ

«Όταν τα χελιδόνια γυ-
νούν στο Καπιστράνο» (Ο
Τζην Ότρου με ορχήστρα.

18.30 Έκπομπή για τους
Έλληνες του Εξωτε-
ρικού.

(Όμιλει ένας απόδημος που
έζησε από κοντά όλη την ξενι-
τεμένη ζωή και ένοιωσε τους
πόθους και τα όνειρα των ά-
ποδήμων.)

19.00 Η ώρα των φίλων του
ραδιοφώνου.

19.10 Παίζει ο διεπιστής
Φρίτς Κράϊσλερ (δ)

Ντόναν: «Ρουράλια
ούγγαρικά» έργο 32 (Πρέστο,
Αντάντε, πολύ Βιάτοσε). Συ-
νοδεύει ο πιανίστας Κάολ
Λάμπσον.

19.20 Έκπομπή των Ένό-
πλων μας Δυνάμεων.

19.40 Έκπομπή για τη
Γιουγκοσλαβία.

19.50 Έκπομπή για τη Γι-
ουγκοσλαβία (σε γαλ-
λική γλώσσα).

19.55 Έκπομπή για τη Βουλ-
γαρία

20.05 Έκπομπή για την
Βουλγαρία (γαλλιστί)

20.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων

20.15 Β' δελτίο ειδήσεων

20.30 Δημοτικά τραγούδια

20.50 Μελωδίες και ρυθμοί

21.15 Η ώρα της Βορείου
Ελλάδος.

21.30 Έλαφρά έλλην. τρα-
γούδια

22.00 Μουσική για σαξό-
φωνο

22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων.

22.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.

22.30 Μελοδραματική έκ-
πομπή

Σμέτανα: «Η 2α πράξις
από την όπερα «Η πωλημένη
μνηστή» Σολιστ, χορωδία και
ορχήστρα της Έθνικής Όπε-
ρας της Πράγας. Διευθ. ο
Όστράιλ.

Τσαϊκόφσκυ: Ντουέτο ά-
πό το φινάλε της 3ης πράξεως
της όπερας «Εγγένιος Άνέ-
γκιν». Η ύμψανος Κούνικλι-
κόβα και ο βαρύτονος Νυστσίφ
με την ορχήστρα του «Μεγα-
λου Θεάτρου» της Μόσχας. Δι-
ευθ. ο Όρλώφ.

23.15 Α' δελτίο ειδήσεων.

23.30 Εύθυμη μουσική (δ)

00.30 Τέλος του προγράμ-
ματος

ΔΕΥΤΕΡΑ 12 Μαΐου:
Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ)

06.50 Πρωινή γυμναστική.

07.00 Μουσική (δ)

07.15 Α' δελτίο ειδήσεων

07.30 Μουσική (δ)

07.55 Πρωινό ξεκίνημα

08.00 Μουσική (δ)

08.20 Οι άρκετιότερες ιστορι-
κές και φιλοσοφικές
σελίδες Έλλήνων και
ξένων συγγραφέων.

08.30 Μουσική (δ)

08.35 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων

08.40 Η Έλλη είδα Γυναικά

08.50 Μουσική (δ)

09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Σχολική ώρα

12.15 Έλαφρά έλλην. τρα-
γούδια (δ)

12.30 Επιλογή από όπερες
Βέρντι: Φαντασία με
μελωδίες από το «Χορό μετρη-
φισμένων», την «Αίντα», τη
«Δύναμι του Πεπρωμένου» και
τον «Όθελλο». Η Φιλαρμονι-
κή του Βερολίνου. Διευθύνει ο
«Εριχ Όρτμαν.

Πουτσίνι: «Επιλογή από
την «Μαντάμ Μπάτερφλυ». Η
είσα ορχήστρα. Διευθύνει ο
Φράντς Ρούς.

Μασκάνι: «Από την «Κα-
βαλλερία ρουστικάνα» Μέλη
της Κρατικής Όπερας του Βε-
ρολίνου. Διευθ. ο Άλοϊς Μέ-
λιχαρ.

Μέγερμπερ: Φαντασία από
την «Αφρικάνος». Συμφωνική
ορχήστρα. Διευθύνει ο Μάν-
φρεντ Γκούλιτ.

13.00 Όμιλία

13.10 Μουσικό διάλειμμα

13.15 Β' δελτίο ειδήσεων

13.25 Η ορχήστρα του Στα-
θμού

14.15 Γ' δελτίο ειδήσεων

14.25 Μουσικό διάλειμμα.

14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών
διαφημίσεων

14.40 Καντσονέτες (δ)

15.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ)
«Συχωρέσε με νυστίο
μικρό» (Ρόουζ) και «Αί κάθεο
δη ούάτεροφοντ» (Χέυμαν,
Γκρήν). Το συγκρότημα Φρέ-
ντυ Γκάρντεν.

«Τί μπορώ να κάνω» (Ου-
άτσον, Μαρσέλλο). Το συγ-
κρότημα «Ινκ Σπότες.
«Καπνός σκιάζει τα υάτια
σου» (Κέρν). Το Τρίο «Αλ-
μπερτ Σάντλερ.

«Τίκο-Τίκο», σάμπα (Όλ-
βέιρα). Το συγκρότημα Έθελ
Σμιθ.

«Η ώρα της Νέας Υόρ-
κ», επιλογή (Κέρν). Η
υπάντα του Συντάγματος της
Βασιλ. Φρουρας του Κούλντ-
τορπ. Διευθύνει ο λοχαγός
«Ηβανς.

«Γαλάζιοι ούρανοι» (Γκίλ-
μπερτ). Τραγουδά η Μάξιν
Σάλλιβαν με την ορχήστρα
της.

«Όταν τα χελιδόνια γυ-
νούν στο Καπιστράνο» (Ρενέ)
Το συγκρότημα «Ινκ Σπότες.
«Λέρο, λέρο» (Φραθάο) και
«Μπέμ τε δι' Ατρεβίδος» (Πέ-
σκε). Ο Έθελ Σμιθ όργανο
με ορχήστρα.

«Λάουρας» φόδε τρότ (Μέ-
σερ, Ράσκιν). Η ορχήστρα
του Φρέντ Μάρτιν.

15.30 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο—Ανα-
κοινώσεις.

17.15 Γαλλική έκπομπή

17.30 Σχολική ώρα

17.45 Στερεο ουθιούς του
βάλε (δ)

18.00 Η ώρα του παιδιού
(Νηπιακή ώρα)

18.15 Νοοβηνικά τραγου-
δια (δ)

Γκόγκ: «Σ' αγαπώ».
Ο βαρύτονος Κόλ Σμιθ Βόλ-
τερ.

Γκρήγκ : «Μόντε Πιάντο». Η υψίφωνος Έντε Νορένα με την ορχήστρα της Όπερας των Παρισίων. Διευθ. Πιέρρο Κόππολα.

Ζιγκουρντ Λή : «Χίλια» (δισκοί, Κόππολα). Η ίδια υψίφωνος με την ίδια ορχήστρα. Διευθ. ο Πιέρρο Κόππολα.

Γκρήγκ : «Το τραγούδι της Σόλδβιγκ» από την σουίτα «Πέρ-ερ Γκύντ». Η υψίφωνος Άου-λίκι Ράουτα Βάρα με την φιλαρμονική του Βερολίνου. Διευθ. ο Χάινς Σμιτ.

Γκράσι : «Το λειβάδι με τα τριφύλλια» (δισκοί, Βίλεμο-νός). Η υψίφωνος Έντε Νορένα με την ορχήστρα της Όπερας των Παρισίων. Διευθ. Πιέρρο Κόππολα.

18.30 Ομιλία.

18.40 Δημοτικά τραγούδια από τον ήρωα Γεω-γίου Σταδουλοπούλου.

19.00 Η ώρα του αγρέτου.

19.10 Έκκεμπη (δ).

19.20 Έκκεμπη των Έν-πλων με Δυνάμεις.

19.40 Έκκεμπη για τη Γιουγκοσλαβία.

19.50 Έκκεμπη για τη Γιουγκοσλαβία (γαλ-λιετί).

19.55 Έκκεμπη για την Βουλγαρία.

20.05 Έκκεμπη για τη Βουλ-γαρία (γαλλιετί).

20.10 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

20.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.

20.30 Μουσική δωματίου.

Μπετόβεν : 3η Σονάτα για πιάνο και βιολί σε μι-νέρ, 12. Άλλε-γκρο κόν σπρίτο, Άντατζ κόν μότο εσπρεσσόντε, Ρόν-το Άλλεγκρο μότο. Ο πα-νίστας Ρούντολφ Σέρκιν και ο βιολιστής Άντολφ Μπρούς.

Σομπέρτ : Τρία μενουέττα από τους «Γερμανικούς χο-ρούς» (αριθ. 1, 2 και 4). Το κουαρτέτο έγχευδων Ντένι.

20.50 Μελωδίες και ρυθμοί.

21.15 Η ώρα της Βορείου Ελλάδας.

21.30 Ρεσιτάλ πιάνου του κ. Δημητρίου Μαρή.

Σομπέρτ : «Παιδικές σκη-νές» έργο 15.

Μπράμς : Μπαλλάντα σε σόλ έλσας, έργο 118.

Μπράμς : Ίντερμέτζο σε σί έλσας, έργο 119.

Μπράμς : Ραψωδία σε μι-νέρ, έργο 119.

22.00 Η ορχήστρα του Πέ-τερ Κρόντσερ.

22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

22.15 Ε' δελτίο ειδήσεων.

22.30 Χερειτικές επιτυχίες.

23.00 Τραγούδια από την Δίκα Κανέλλου.

23.15 Σ' δελτίο ειδήσεων.

23.30 Νυχτερινή μουσική.

Γκρήγκ : «Πληγές της καρδιάς». Η φιλαρμονική του Βερολίνου. Διευθ. ο Χάινς Σμιτ.

Σβέντεν : «Ρωμάντσα» για βιολί και ορχήστρα έργο 26.

Ο βιολιστής Κάρλο Άντε-ρεν και η φιλαρμονική της Κο-πεγχάγης. Διευθ. ο Τόμας Γένσεν.

Φράνκ : «Έρωτας και Ψυχή», από το συμφωνικό ποίημα «Ψυ-χή». Η ορχήστρα των συνα-λίων Λαμουρέ των Παρισίων. Διευθ. ο Άλμπερτ Βόλφ.

Ρ. Στράους : Σερενάδα έρ-γο 17 αριθ. 2. Διάσκεψη και

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

11-17 ΜΑΪΟΥ

εκτέλεσις από τον πιανίστα Βάλτερ Γκίζεκινγκ.

Ντεμπυσσύ : «Ονειροπόλη-σις». Εκτέλεσις ο Γκίζε-κινγκ.

Μωσάνε : «Ελεγείο». Η υψί-φωνος Ρόζα Πονσέλλε, με ορ-χήστρα.

Ε. Κόουτς : «Κοντά στην κοι-μισμένη λιμνοθάλασσα». Συμ-φωνική ορχήστρα. Διευθύνει ο συνθέτης.

24.00 Ειδήσεις καθ' ύπαγέ-ρυσιν.

00.30 Τέλος του προγράμ-ματος

ΤΡΙΤΗ 13 Μαΐου :

Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ)

06.50 Γυμναστική

07.00 Μουσική (δ)

07.15 Α' δελτίο ειδήσεων.

07.30 Μουσική (δ)

07.55 Πρωινό ξεκινημα

08.00 Μουσική (δ)

08.20 Οι ωρσιότερες ιστορι-κές και φιλολογικές σελίδες Έλλήνων και ξένων συγγραφέων.

08.30 Μουσική (δ)

08.35 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων

08.40 Μουσική (δ)

08.45 Τό ελληνικό σπίτι

08.50 Μουσική (δ)

09.00 Τέλος του πρωινού προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Έλαφρά μουσική (δ)

«Φθινοπωρινό όνειρο», δάλε (Τζώβι, διασκ. Βένις).

Η ορχ. Ρίτσαρντ Κρήν.

«Ο Τζώβι ανάβει για το κά-θε τίς» (Καίλερ). Τραγούδι η Λένα Χόρν με την ορχ. Τσάου-λυ Μπάρντ.

«Επιτυχία με τον πιανίστα Κάρλο Γκιμπόνε.

«Ένα φίλι τη νύχτα». Ο τενοόρος Ρίχαρντ Τάουμπερ.

«Τα χορευτικά χρόνια», έπι-λογή (Νοβέλλο, διασκ. Πρέν-τις). Η ορχ. θεάτρον του Ντρούρι Λέιν. Διευθ. Τσάου-λυ Μπάρντ.

«Πενήντα χρόνια τραγου-διού» (διασκ. Κένινθ). Σόλο όργανο ο Ρέτζινολντ Ντιέζεν.

«Γελώντας σπινουετικά» (Ου-έιν). Τραγούδι η Ντάνια Σό-ουρ με την ορχήστρα Σόνι-νι Μπαίσκε.

12.30 Η ώρα του έργατου.

12.40 Δίσκες στην ερμή.

13.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

13.25 Μουσικό διάλειμμα

13.30 Τέχνη και ζωή.

13.40 Μουσικές Σελίδες (δ)

Λουίτζι Μαντινέλλι :

«Κλεοπάτρα». είσαγωγή. Η συμφωνική ορχήστρα του ΕΙΑΡ του Τουρίνου. Διευθ. ο Ούγκο Τανσίνι.

Τσαϊκόφσκυ : Τό Β μέρος «Ανταντίνο ή φόρμα γτι καν-τόνσας, από την 4η Συμφω-νία». Η ορχήστρα Κοντσέρτ Γκευπάου του Άμστερνταμ. Διευθύνει ο Βίλεμ Μένγκελ-μπεργκ.

Τσαϊκόφσκυ : Τό Β μέρος «Ανταντίνο ή φόρμα γτι καν-τόνσας, από την 4η Συμφω-νία». Η ορχήστρα Κοντσέρτ Γκευπάου του Άμστερνταμ. Διευθύνει ο Βίλεμ Μένγκελ-μπεργκ.

«Αλμπένι : «Ταγκό». Ο

βιολιστής Γκεόργκ Κούλεν-καμπε με συνοδεία πιάνου ά-πό τον Φράντς Ρούπ.

Ρεσιτάλ : «Η πηγή της κοι-λάδας Τζούλια την αγωγή και «Η πηγή του Τρίτωνος το πρώτο, από το συμφωνικό ποί-ημα «Οι πηγές της Ρώμης». Η συμφωνική Ορχήστρα του Λον-δίνου. Διευθ. Άλμπερτ Κόουτς.

Λίστ : «Σονέτο αριθ. 104 του Πετράρχη». Ο πιανίστας Βάλτερ Ρέμπεργκ.

Μέντελσον : «Γαμήλιο έμβα-τήριο» από το «Όνειρο θερι-νής νυκτός». Η Φιλαρμονική του Βερολίνου. Διευθ. ο Λέο Μπόρχαρντ.

14.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.

14.25 Μουσικό διάλειμμα

14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

14.40 Η ώρα των άκρετων Δίσκοι της έκδοσης των Μόσαρτ : «Τουρκικό έμ-δατήριο». Η Φιλαρμονική του Βερολίνου. Διευθ. ο Χάινς Σμιτ.

«Ισσεροττε.

Χαϊντέλ : «Ο άρμονικός σι-δουρογός». Ο πιανίστας Βάλ-τερ Γκίζεκινγκ.

Ραχμάνινωφ : Πρελούδιο σε ντό δίεσ. έλσας. Η Φιλαρμονι-κή του Βερολίνου. Διευθ. Έριχ Όρτμυν.

Βέμπερ : «Πρόσκλησις στο-δάλς» (ένορχήστρασις) «Εκτο-ρος Μπερλιόζ». Η ορχήστρα του BBC του Λονδίνου. Διευθ. Άρτόουρ Τσκακνίνι.

15.00 Μουσική για τον κα-θένα (δ)

«Επιλογή από μελωδίες του Τζωρτζ Γκέρσουιν. Η ορ-χήστρα Άντρέ Κουτελάντες.

«Ο ποιγάνος» (Ράιντ). Τραγούδι η Ντάνια Σόουρ, με την ορχήστρα Σόνι Μπαίσκε.

«Αγαπημένε, δάλε» (Γ. Στρά-ους). Η ορχήστρα Μάρεκ Βέ-μπερ.

«Φέρε άλλο πιότη» (Μπράν-κερ, Μπέλ). Τό Τρίο Κίνγκ Κόουλ.

«Κρεόλικό τραγούδι της ά-γάπης» (Έλληνικόν). Η ορ-χήστρα που διευθύνει ο συνθέ-της.

«Κάθε μι ε λιτ υπίτη, ρού-μπα φός (Τόμπιας, Σάιμον). Η ορχήστρα Τζεράλντο, τρα-γούδι η Κάρλο Κάρρ.

«Πενήντα χρόνια τραγου-διού» (διασκ. Κένινθ). Σόλο όργανο ο Ρέτζινολντ Ντιέζεν.

«Γελώντας σπινουετικά» (Ου-έιν). Τραγούδι η Ντάνια Σό-ουρ με την ορχήστρα Σόνι-νι Μπαίσκε.

15.30 Τέλος του μεσημερι-νέ προγράμματος.

Εσπερινό πρόγραμμα

17.00 Χρηματιστήριο—Ανα-κοινώσεις.

17.15 Γαλλική έκκεμπη.

17.30 Έλαφρά έλλην. τρα-γουδία (δ)

17.50 Περιπατοι άνα την Ελλάδα.

18.00 Σύγχρονη γαλλική συμφωνική μουσική.

Ζορζ Παντελός : Λέντο από τη Συμφωνία σε σέ μεϊ.

Η ορχήστρα των συνυλίων Λαμουρέ. Διευθ. Κάρλο Μινγ.

Πώλ Πιερνέ : «Παρολαγες

Ο κ. ΡΕΝΟΣ ΤΑΛΛΑΣ, στο πρόγραμμα της Κυριακής (ώρα 13.30)

υπό το φός της σελήνης» (Άν-ταντίνο, Άλλεγκρέττο, Άλλε-γκρο, Λέντο, Άλλεγκρο, Μάλ-το Λέντο). Κουιντέτο έγχορ-δων. Διευθ. Πιέρ Ζαμ.

Ζάκ Ντυπόν : Ταραντέλλα για πιάνο και ορχήστρα. Πά-νο ο συνθέτης και η ορχήστρα του Ραδιοφωνικού Σταθμού των Παρισίων. Διευθ. ο Ανρ-Τομαζί.

Λαντιμό : «Τριστάνος και Ιζόλδη», πρελούδιο. Η ορ-χήστρα των συνυλίων Λαμου-ρέ. Διευθ. Εύνγνιος Μπιγκώ.

Λαντιμό : «Λυπητερό δάλε» για πιάνο και ορχήστρα. Ο πιανίστας Ζάν Ντοαγιέν και η ίδια ορχήστρα.

18.30 Η ώρα του νυχτελλε-μένου

18.40 Χερειτικές επιτυχίες.

19.00 Καναδική έκκεμπη

19.15 Ώρα σκηιστών

19.25 Ρωσικά έργα για χο-ρωδία (δ)

«Πόσο μεγάλη είνε η δό-ξα του Θεού» (Μπορνάνσκυ).

Η χορωδία των Κοζάων του Ντόν. Διευθύνει ο Σεργκέι Γιάρωφ.

«Πέντε λοϊκά ρωσικά τρα-γούδια». Η ίδια χορωδία.

«Επιλογή από λοϊκά ρωσι-κά τραγούδια. Η ορχήστρα με υπολαλαϊκές «Ρουαυόφ», η χορωδία της ρωσικής έκκλη-σίας του Βερολίνου και η ορχή-στρα της Γερμανικής Όπερας του Βερολίνου.

19.40 Έκκεμπη για τη Γιου-γκοσλαβία

19.50 Έκκεμπη για τη Γιου-γκοσλαβία (γαλλιετί)

19.55 Έκκεμπη για την Βουλγαρία.

20.05 Έκκεμπη για τη Βουλ-γαρία (γαλλιετί)

20.10 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων

20.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.

20.30 Τραγουδούν η Μάγ-κυ Τέιτ και ο Γιούσ-σιμπ Μπέρινγκ (δ)

Α' Ο τενοόρος Μπέολινγκ οτά έξε τραγούδια :

Γκρήγκ : «Σ' αγαπάς».

Γκοντάρ : Νανούρισις από την έπερ «Ζοσλέν».

Χέρμπεργκ : «Ναπολ τάνικο τραγούδι της αγάπης».

Β' Ο ήσοπράνο Μάγκυ Τέ-ιτ οτά έξε τραγούδια :

Μαρτίνι : «Χαρά αγάπης».

«Οφφενπαχ : «Δέν είσαι

δράκος».

Πουτσίνι : «Μέ λέν Μιμή», από την Όπερα «Μποέμ».

20.50 Μελωδίες και ρυθμοί.

21.15 Η ώρα της Βορείου Ελλάδας.

21.30 Η ορχήστρα του Ζο-ζέφ Κορινθίου. Γκρυ.

η Στέλλα Γκρεκ.

22.10 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

22.15 Ε' δελτίο ειδήσεων.

22.30 Αποσπάσματα από το «Σπίτι των 3 κορι-τσιών» του Σομπέρτ. Η

συμφων. ορχήστρα του Στά-θμου. Διευθ. ο Βάλτερ Πφέ-ρ.

Συμμετέχουν αι κ. κ. Ζαχχαράτου, Πουλάκου, Κου-ραχάνη, Παπαδοπούλου και

σι κ. κ. Δελένδης. Επίτρο-πάκης, Τραγάκης, Τζένε-ράκης, Χειδής και Καζάν-τση.

23.15 Σ' δελτίο ειδήσεων.

23.30 Συνέχεια της Συμφω-νικής συναυλίας

23.45 Καναδές (δ)

24.00 Ειδήσεις καθ' ύπαγέ-ρυσιν.

Τέλος του προγράμ-ματος.

ΤΕΤΑΡΤΗ 14 Μαΐου :

Πρωινό πρόγραμμα

06.30 Πρωινή μουσική (δ)

06.50 Γυμναστική

07.00 Μουσική (δ)

07.15 Α' δελτίο ειδήσεων.

07.30 Μουσική (δ)

07.55 Πρωινό ξεκινημα

08.00 Μουσική (δ)

08.20 Οι ωρσιότερες ιστορι-κές και φιλολογικές σελίδες Έλλήνων και ξένων συγγραφέων.

Μουσική (δ)

Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων

Μουσική (δ)

Τό ελληνικό σπίτι

Μουσική (δ)

Τέλος του πρωινού προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Σχολική ώρα.

12.15 Πεικίλη Μουσική (δ)

Ρετινέσκ : «Ντόνα-Ρετινέσκ : είσαγωγή. Η ορχή-στρα του Βερολίνου. Διευθ. ο Λέο-πολντ.

Σβέντεν : Τό Α' και Β' με-ροστένοουττι, από την Συμφω-νία σε σί έλσας. Η συμφωνική ορχήστρα του BBC. Διευθ. ο

Γκαίτ Ουόρρακ.

«Πικ Μαντζιαγκάλι : «Φθι-νός».

«Μικρός χορός» και «Φαφφραντέ», από τις «Τρεις μικρογραφίες» έργο 4 αριθ. 1.

Η ορχήστρα δωματίου του ΕΙ-ΑΡ. Διευθύνει ο Τίτο Γιετρα-λά.

Σομπέρτ : «Επιλογή από μελωδίες του. Η ορχήστρα της Γερμανικής Όπερας του Βερ-λίνου. Διευθ. ο Νόμπερτ Σουλσέ.

Ντβόρζακ : «Σλαβικές χο-ροές» αριθ. 2 σε μι έλσας (δια-σκ. Κράισλερ). Ο βιολιστής Βόσας Πονζινόντ, με συνοδεία πιάνου από τον Όττο Γκραϊφ.

Σαίν Σάνε : «Μακαβρίος χορός» έργο 40. Η Φιλαρμο-νική της Φιλαδελφείας. Διευθ. Λεοπόλδος Στοκοφσκυ.

13.00 Ομιλία.

13.15 Μουσικό διάλειμμα

13.25 Έλαφρό ποικίλο πρό-γραμμα (δ)

«Πισκαίττο», πόλκα (Γ. Στράους). Διάσκεψη και έκτε-λεσις στο πιάνο από τους Ρά-βιτς και Λαντάουερ.

«Στό καλό» (Λέυν, Μπικερ). Τό συγκρότημα "Ινκ Σπότες.

«Επιλογή από δάλε του Ερ-βινγκ Μπερλιν. Ο Αϊδορ Μόρτον και ο Ντέυδ Κέυ σε δύο πιάνο με κοντραμπάσο, κιθάρα και μπαταρία.

«Ένας κήπος στη Γρανάδα» άργό φός (Λιούις, Βασιλίσκου) Η ορχήστρα Άμπρουζ με τραγούδι από τον Ντέυν Ντέ-νις.

«Φεστιβάλια», έπιλογή από χορούς της παλάς έπυχς (δι-ασκ. Ούνιστερ). Η ορχήστρα Ρίτσαρντ Κρήν.

«Πετώντας για ένα άστρο» άργό φός (Μπαίσκε, Βαν Χά-ύσεν). Η ορχήστρα Άμπρου-ουζ. Τραγούδι η Άνν Σέλτον.

«Τραγουδία της αγάπης με τον Σαντλερ». Η ορχήστρα Άλμπερτ Σαντλερ.

«Κάτω στην κοιλάδα», φός τρώτ (Λούτερ). Η ορχήστρα Τζεράλντο με τραγούδι.

«Μίλα μου γι' αγάπη» (Λε-νουάρ). Ο Ρόμπερτσον Κλη-νέ, όργανο, και η Πατρίσια Ρόμπερτσον πιάνο.

«Οι ίδιες λερούλες», άργό φός (Άνταμς, Ρόζενμπεργκ). Η ορχήστρα Άμπρουζ Τρα-γουδία ο Άλλαν Κέυν.

«Τό κορίτσι των Κουέικερ» έπιλογή (Μόνκτον). Η ορχή-στρα του ξενοδοχείου «Ντόρ-ταστερ». Διευθ. ο Άλφρέντο Κάμπολλι.

«Χωρίς σκέψεις» (Αϊβινγκ-στον, Ντέιβις). Τό συγκρότη-μα "Ινκ Σπότες.

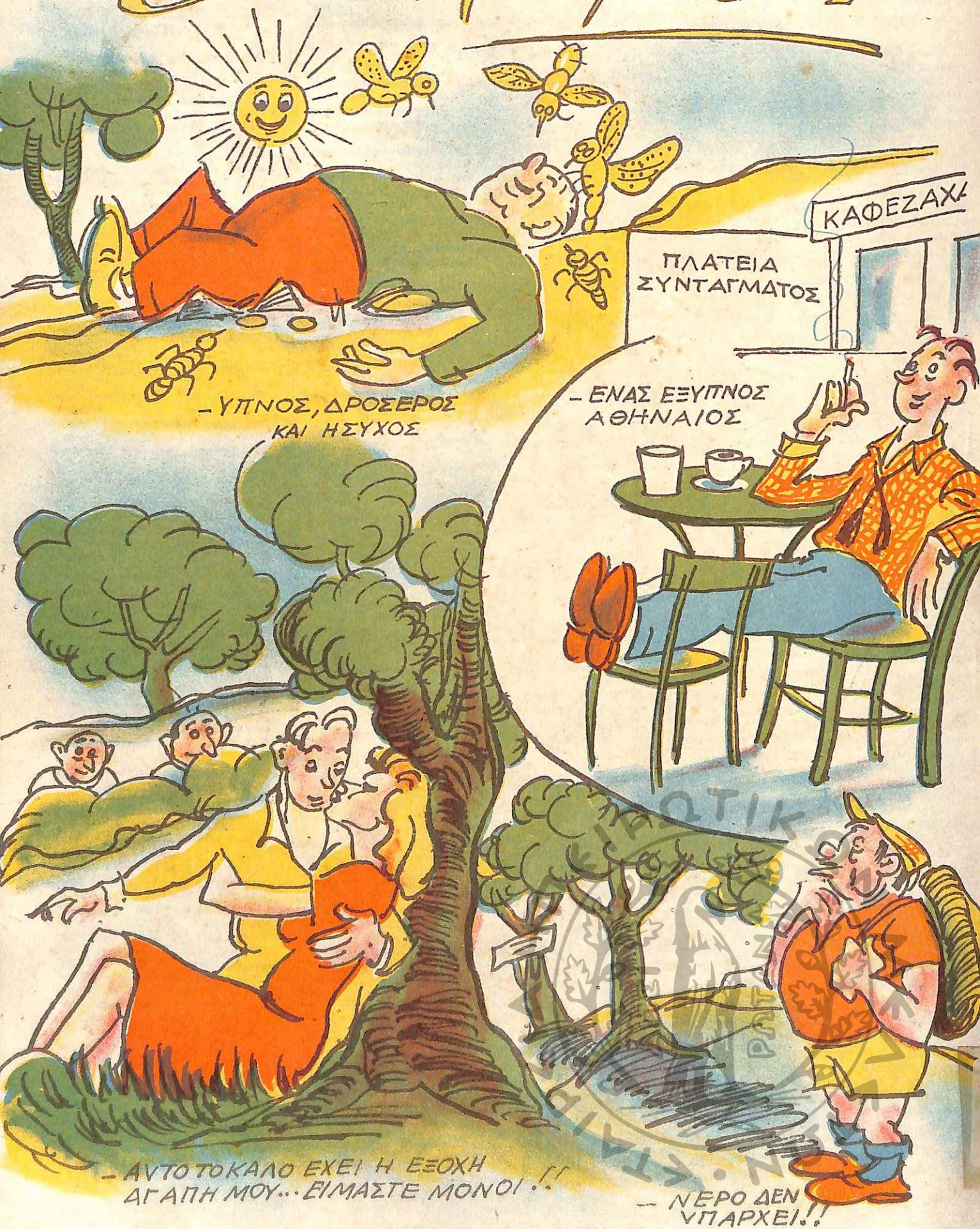
14.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.

14.25 Μουσικό διάλειμμα

14.30 Δελτίο ραδιοφωνικών διαφημίσεων.

ΛΥΡΙΚΟΝ
Ζένη ΑΡΣΕΝΗ

ΕΚΔΡΟΦΕΣ

- ΥΠΝΟΣ, ΔΡΟΣΕΡΟΣ
ΚΑΙ ΗΣΥΧΟΣ

- ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

- ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΛΟ ΕΧΕΙ Η ΕΞΟΧΗ
ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ... ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ!!

- ΝΕΡΟ ΔΕΝ
ΥΠΑΡΧΕΙ!!